

HERMINA BLACK

Soră medicală

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

M94

Capitolul 1

„Aș fi foarte nefericit, Loren, dacă m-aș aștepta să mă urăști. Te rog, încearcă să înțelegi. Dragostea e un lucru atât de imprevizibil... Poți fi atât de sigur că ai găsit-o, și apoi... uite ce se poate întâmpla. Partea cea mai proastă e că nu poți să-i tai aripile și s-o pui într-o colivie. Cred că n-ar fi trebuit să-mi îngădui să cred că dragostea noastră avea să dureze.

Mă exprim prost. Poate crezi că nu-s decât un bădăran fără suflet. Singura mea mângâiere e că ești atât de splendid de independentă; tu ai munca ta. Cândva, eram gelos pe ea. Simțeam că te făcea să-mi refuzi mereu o parte din tine. Poate că, dacă ai fi...

Dar ce rost are? Ai să mă uiți. Dar să nu mă urăști. N-aș suporta gândul...”

În timp ce recitea acest fragment al scrisorii lui Hugh, deși fiecare cuvânt i se întipărise în minte și în inima lovită și îndurerată, Loren se întreba de ce nu se putea îndura s-o distrugă, împreună cu toate celelalte declarații pasionale de „dragoste“ din partea lui și scrisorile pe care i le trimisese în cele șase luni de curte asiduă.

De ce nu putea face efortul de a le privi arzând și nu se putea hotărî să vadă în cenușa lor simbolul unei flăcări care murise?

Puse hârtia subțire alături de celelalte, într-o casetă mică de piele, și o îndesă în fundul cufărului, trântind capacul deasupra; numai de-ar fi putut închide undeva la fel de ușor și trecutul!

Trecuse un an de când îl îngrijise pe Hugh Derringham în aripa privată, unde fusese internat cu o pneumonie foarte gravă. Auzise despre el și înainte; îi văzuse fotografiile în revistele săptămânale ilustrate, cu clubul Hunt unde era Maestru asociat undeva în sudul țării, și citise despre trofee pe care le câștigase în competițiile hipice. Chipeș, atrăgător și, imediat ce începuse să se întrezeze, dispus la tot felul de avansuri față de sora lui medicală. Din acest motiv, la început Loren nu-l prea agrease; nu era genul care să încurajeze familiarismele din partea pacienților și suferise un șoc înspăimântător descoperind cât de atrăgător era acesta, când o pereche de ochi căprui calzi privind într-ai ei o făcuseră să-și dea seama că i se tăia respirația în cel mai neobișnuit mod. Iar acela fusese începutul.

Ei bine, acum sosise și sfârșitul.

În timp ce parcurgea coloanele mondene ale unui ziar, într-o sală comună destul de aglomerată, îi sărise în ochi paragraful care avea să-i schimbe viața.

Logodna domnului Hugh Derringham cu domnișoara Annette Shenton, celebra moștenitoare americană, a fost anunțată ieri la New York, cu ocazia celei de-a nouăsprezecea aniversări a viitoarei mirese. Domnul Derringham, unul dintre cei mai cunoscuți călăreți ai noștri, este fiul lui sir Anthony Derringham, de la Faraway House, din apropiere de Totnes, unul dintre tot mai puțin numeroasele conace rămase în posesia

familiei proprietarilor inițiali. Când se va pune din nou mica problemă a datoriilor de deces, faptul că următoarea lady Derringham este moștenitoarea unui magnat american al petrolului ar trebui să aibă o anumită importanță. Întrucât mama domnișoarei Shenton a murit recent, înțelegem că nunta va fi foarte discretă, dar neîntârziată.

Până când primise de la Hugh scrisoarea în care-i spunea despre întâlnirea cu Annette, atâta era tot ce știuse despre schimbarea sentimentelor lui pentru ea.

Aproape că terminase de împachetat și, când privi în jur, prin camera unde locuise cinci ani de zile, avu impresia că goliciunea acesteia reflecta pustiul din inima ei.

Își îndreptă mecanic boneta, privind în oglindă, care-i arăta o față înaltă și zveltă, în uniformă de soră medicală. Ochi verzi și păr șaten-auriu, o gură fermă și frumos conturată. Se învățase să nu-și trădeze sentimentele. Numai când era luată pe nepregătite, în ochii ei se zărea umbra care la vârsta aceea n-ar fi trebuit să existe.

*„Acea dragoste, nu dragoste se numește,
Ce se schimbă când schimbarea-ntâlnește...”*

Aceste cuvinte din sonetul ei favorit îi răsunau în minte, răsucindu-i un pumnal în piept și făcând-o să se întrebe cât de adevărate erau.

Dacă un bărbat încetase s-o mai iubească, îi răpise inima și i-o frânsese chinuitor, nu însemna că o lăsase fără simțire. Asta era partea cea mai umilitoare.

„N-ar fi suportat“ dacă-l „ura“. Așa să-i ajute Dumnezeu, n-avea să-l poată ierta niciodată.

* * *

Cinci minute mai târziu, se afla pe palierul larg dintre secția Queen Elizabeth, unde fusese soră adjunctă timp de opt luni, și secția George VI, unde vedea pacienții bându-și ceaiul.

La ora aceea, în marele spital domnea liniștea. O liniște atât de adâncă, încât parcă i-ar fi auzit bătăile inimii. Pentru Loren, însă, locul unde învățase cu atâta sânguință și lucrase aproape cinci ani avea să fie întotdeauna ca o făptură însuflețită, care respira.

St. Benedict's – sau „Ben's“, cum îl numeau cu afecțiune angajații – nu era un spital nou. Fațada sa destul de dărăpănată privea spre râu de aproape două sute de ani, și cu toate că în ultimul deceniu se făcuse mult pentru a-l renova, era departe de a arăta ca acele instituții moderne care făceau bucuria personalului medical. Dar, printre grupurile de oameni devotați care absolveau școlile de medicină circulau câteva nume faimoase, iar „Ben's“ impunea o loialitate extraordinară.

A doua zi, însă, Loren avea să-l părăsească pentru totdeauna. Nu numai spitalul, ci și Anglia. Fusese nebună, oare, să creadă că schimbând decorul avea să-și găsească liniștea?

Ei bine, acum era prea târziu ca să se mai gândească la asta.

Îndreptându-se spre o ușă cu inscripția „Privat“, bătui în geamul mat și, ca răspuns la invitația de a intra, o deschise și pași înăuntru.

Femeia înaltă, în halat bleumarin și bonetă albă cu panglică, însemnele surorii șefe, puse ibricul electric la loc pe trepied și întorcându-se să așeze pe o tavă ceainicul pe care tocmai îl împluse, îi zâmbi fetei de lângă ușă.

– Ia loc, Loren, o invită ea, cu o voce contralto caldă. Tocmai am făcut ceaiul.

Apoi, în timp ce fata pornea spre scaunul indicat, se așează și începu să-l toarne.

– Nimic nu se compară cu un ceai bun, comentă ea veselă, deși trebuie să spun că prefer marca mea, nu lichidele alea toxice după care vă dați în vânt voi, ceilalți. Nu prea are rost să fii soră șefă, dacă nu-ți poți satisface micile capricii.

Ochii ei negri licăriră, iar Loren, simțind că roșea, se întrebă dacă exista ceva ce sora șefă nu reușea să afle – până și faptul că personalul pomenea pe la spatele ei, cu ironie afectuoasă, „micile capricii ale Hildei“.

Născută în Canada, Hilda Selwyn avea o frumusețe senină și niște maniere calme care mascau faptul că putea aplica o disciplină de fier ori de câte ori găsea de cuviință. Cu toate acestea, Loren considerase că era un privilegiu să lucreze în subordinea ei și știa că sora șefă era persoana care avea să-i lipsească cel mai mult în noua ei viață.

Și totuși, oricât îi erau de prețuite serviciile, sora Selwyn jucase rolul principal în plecarea ei. Iar Hilda, care putea identifica o soră devotată cu o precizie fără greș, se atașase de ea din primul moment.

– Ia-ți ceașca, spuse ea. Biscuiții sunt în cutia de lângă tine.

Apoi, în timp ce se instalau mai bine pe scaune:

– Ei, cum te simți? Cam ciudat?

– Mai rău, soră, și... nu pot să suport, recunosc Loren. Sper să nu par nerecunoscătoare.

– Cătuși de puțin.

– Am... am crezut că știam ce voiam.

Zâmbetul lui Loren era nesigur.

– Dar... mă simt sfâșiată în două.

– Știi, draga mea, răspunse cu blândețe femeia mai vârstnică. Dar sunt sigură că vei fi mai fericită, o dată ce-ai să te acomodezi la Saint Philippe. O țară nouă, un nou loc de muncă, alt mediu... Crede-mă, te va ajuta să uiți.

Văzând umbra de amărăciune care trecu peste chipul fetei, continuă:

– Știi că-ți spui că ușor mi-e mie să vorbesc, să filosofez pe seama suferinței altcuiva, dar oricât de greu ți-ar veni a crede, într-o bună zi vei întâlni pe altcineva – da, da, așa va fi, insistă ea, când Loren scoase un mic sunet de protest. Ești o soră minunată, dar nu ești genul croit să străbată în singurătate drumul vieții.

– Niciodată nu voi mai avea încredere într-un bărbat – niciodată-n viața mea. Asta mă doare cel mai rău, soră. Nici un moment nu m-am așteptat să simt o asemenea înverșunare.

– Înverșunarea nu ajută la nimic, dar o să treacă, o asigură Hilda Selwyn. Într-o zi, pe neașteptate, vei privi în urmă și totul ți se va părea doar un episod neînsemnat din trecut, iar cicatricea nici măcar nu va mai fi vizibilă. Bucură-te că ai trecut printr-o experiență pe care ai s-o poți uita. Eu am putut doar... să mă obișnuiesc cu a mea.

– A dumneavoastră?

– Da. Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc a murit într-o prăbușire de avion. A scăpat cu bine din război și... tocmai se întorcea din Est, când s-a întâmplat nenorocirea.

– O, ce rău îmi pare să aud! exclamă Loren. Vă mulțumesc că mi-ați spus.

– Voiam să știi că există și lucruri mai rele decât... deziluziile temporare, zâmbi ușor sora șefă. Ți se răcește ceaiul. Iar acum, în legătură cu noua ta slujbă. Vei dobândi foarte multă

experiență. Țara e minunată. Robin Carruthers e un om extraordinar – și un medic cum rar se întâlnește; poate să facă adevărate minuni. Cum ți-am mai spus, sora lui, Frances, a fost colegă cu mine la școala de surori medicale, deși e mai în vârstă cu trei sau patru ani. Ne-am angajat împreună aici.

– Dar... nu știu de ce... am crezut că domnul doctor Carruthers e mai bătrân, spuse repede Loren.

– Deloc. Și el a studiat la St. Benedict's, dar Frances și cu mine aproape terminasem cursurile când a început el. După ce și-a luat diploma, a fost medic aici vreo doi ani. Pe urmă, doctorul Harvey Kedleston, care era medicul nostru consultant principal, a hotărât să deschidă o clinică la Nisa, și i-a propus lui Robin să-i fie partener. A acceptat, după câteva ezitări, și astfel a început povestea succesului lor. În primul său an în sudul Franței, Harvey Kedleston a murit. Robin și-a continuat activitatea și, printre alți pacienți, l-a îngrijit pe Henry Durand, un francez care obținuse cetățenia americană după Primul Război Mondial, se îmbogățise și se întorsese în patrie. Suferea de o boală rară și obscură, pe care nici unul dintre specialiștii consultați nu i-o putuse diagnostica, până când soția lui l-a consultat pe Robin Carruthers, al cărui tratament a prelungit viața lui Henry Durand cu doi ani, pe lângă că i-a ușurat mult suferințele. Când femeia a murit, la un an după soțul ei, i-a lăsat doctorului Carruthers castelul de la Saint Philippe, plus o sumă de bani considerabilă, cu condiția să amenajeze un spital și o clinică privată pentru pacienții englezi și americani, și să-i dea numele soțului ei.

Și astfel a luat ființă spitalul Henry Durand. Frances a devenit supraveghetoare și sunt sigură că a contribuit la succesul lui, deși Robin, desigur, e sufletul instituției.

– Nu s-a căsătorit? Întrebă Loren.

– Nu, se încruntă ușor sora șefă. Găsesc că e mare păcat, dar îl absoarbe munca – oricum, ai să-ți formezi propria opinie. El și Frances îmi sunt oarecum prieteni, dar cred că aş fi pierdut legătura cu ei după ce am venit în Anglia, dacă printr-o coincidență cam nefericită n-ar fi ajuns aici din Canada, unde s-a născut Robin. Atât tatăl, cât și bunicul lui, au fost medici. Părinții lui Robin au murit în epidemia de gripă, iar Frances – care e cu doisprezece ani mai mare decât el – s-a hotărât să-l aducă în Anglia, unde niște rude se oferiseră să-l ajute la studii. Frances e înnebunită după medicină, și s-a hotărât ca și băiatul s-o studieze. A făcut mari sacrificii ca să se asigure că urma celei mai bune cursuri – deși nu cred că în calea lui Robin ar fi putut sta vreun obstacol. E un medic înăscut.

– Sunteți mândră de el, nu-i așa?

– Foarte. Îl consider unul dintre cei mai minunați oameni pe care i-am cunoscut vreodată – vorba aia, „tare ca fierul, iute ca oțelul“!

– Și... sora lui? Îndrăzni Loren.

– Frances?

Hilda Selwyn se încruntă ușor.

– Nu e o femeie de care să te poți apropia prea ușor, teamă mi-e. Ne știm de douăzeci de ani, și mărturisesc că niciodată n-am putut-o cunoaște cu adevărat. Își iubește munca, dar e captivată de cariera lui Robin. I-am spus că ești o soră atât de bună, încât vei fi un mare câștig pentru spital. Cred că asta-i tot ce așteaptă de la tine.

Loren zâmbi.

– E clar că și ea este o perfecționistă, nu-i așa?

– Într-adevăr. Și atâta vreme cât arăți că ai simțul datoriei, sunt sigură că va fi satisfăcută. Din ce mi-a spus Robin în scrisoare, au mare nevoie de surori bune – preferă să fie

englezoaice, pe cât posibil, ceea ce l-a făcut să profite imediat de ocazie, când i-am spus. Sunt sigură că ai să te acomodezi, adăugă ea cu convingere.

Loren era mai sceptică. O fi fost doctorul Robin Carruthers un medic excelent, dar ea avea impresia că se lăsa dominat de sora lui, care părea o adevărată amazoană. Apoi, cu un sentiment de repulsie, se întreabă: „Ce-mi pasă mie cum sunt ca oameni, atâta vreme cât munca e interesantă, și voi fi ocupată cu destule ca să... nu mă mai gândesc la nimic?”

* * *

Saint Philippe era un cătun cuibărit în inima Alpilor Maritimi, la capătul unui drum șerpuitor care făcea legătura între mare și munți, până la marele castel construit pe coastele acestora, de unde se vedea coborând în spirală șoseaua spre sat.

Se afla destul de aproape de Nisa pentru ca fermecătorul oraș să fie ușor accesibil, și destul de departe de șoseaua principală pentru a fi scutit de traficul prea intens. Cele câteva case ale sătenilor, cu biserica mică și foarte veche, a cărei turlă pătrată se înălța deasupra prezbiteriului cu pereți albi și acoperiș de țigle verzi, rămăseseră încă nepângărite de turiști. Castelul găzduia acum spitalul și clinica privată ce deveniseră vestite pe toată Riviera și dincolo ce hotarele acesteia.

Când taxiul coti pe poarta de fier forjat, în fața lui Loren se ivi un edificiu uriaș, cu numeroase ferestre strălucind în lumina soarelui.

Se înălța în fundul curții pătrate, pline cu ronduri de flori și mărginite pe trei laturi de versantele împădurite ale munților. Privindu-l, Loren fu ușor șocată să constate cât de puțin semăna cu un spital.

Șoferul de taxi, care spre ușurarea ei vorbea o engleză acceptabilă, cu accent american, îi spusese că știa locul.

– Vă las bagajul în spate, la birou, mam'selle, o informă el.
Bonne chance!

Și, cu un salut înflorit, demară, dispărând după colțul clădirii.
Loren urcă treptele, întrebându-se un moment încotro s-o ia.

* * *

Obişnuită cu zarva și agitația din holul de la intrarea în St. Benedict's, fu frapată de tăcerea și pustietatea noului spital. Oprindu-se în holul mare, cu lambriuri, de unde o scară lată urca spre galeria cu balustrdă de deasupra, Loren privi în jur. Nu făcuse niciodată muncă de sanatoriu și, un moment, își spuse: „Asta nu-i specialitatea mea...”

În clipa aceea, pe palier apărură o siluetă în alb și, văzând-o, coborî grăbită.

Loren se pomeni față-n față cu o fată cam de vârsta ei, în uniformă de soră. Ochiul ei strălucitor îi întâlniră privrea și, cu o voce plăcută, în care se simțea o urmă de accent irlandez, fata exclamă:

– Dumneavoastră trebuie să fiți sora Ruston. Am văzut mașina plecând și era să fac o criză. Înțelesesem că urma să veniți abia diseară, nu?

– Da, eu sunt Loren Ruston. Am telegrafiat ca să anunț că vin cu avionul. S-a întâmplat ceva cu biletul de tren – cei de la agenție au greșit data.

Cu o căldură prietenoasă, cealaltă fată îi strânse mâna, zâmbindu-i larg.

– Eu sunt Kate Connor. Oricum, bine ați venit. Urmați-mă și am să vă arăt camera; supraveghetoarea nu e liberă acum, dar o vom anunța pe secretară că ați venit.

Traversând holul și străbătând un coridor scurt, intrară pe o ușă cu inscripția „Informații”, unde o franțuzoaică brunetă, cu halat bleumarin sobru, ridică privirea de la biroul ce părea să ocupe jumătate din mica încăpere.

– A venit sora Ruston din Anglia, madame, spuse scurt Kate Connor, și nu era nimeni în față s-o întâmpine.

– *Ah, quel dommage!* exclamă madame. Dar n-o așteptam... A, stai! Da, a fost greșeala mea, am primit o telegramă. A venit după ce am vorbit cu supraveghetoarea, azi-dimineață, și pe urmă m-am luat cu treburile...

– Știu. Sora Ruston ne va ierta. Dar s-o anunțați pe supraveghetoare – când puteți. Eu o duc pe soră în cameră, acum. Veniți cu mine.

Peste două-trei minute, ieșind din lift, Loren văzu în jurul ei o ambianță de un soi mai familiar. De pe podul interior care ducea în aripa surorilor, privi în jos spre un alt hol larg. Podul ducea la o serie de coridoare cu pereți albi care porneau în toate direcțiile, și peste tot mirosea a curățenie.

– Majoritatea locuim pe culoarul ăsta, spuse Kate. Scara coboară la laborator și la apartamentul patologului, iar în sus e sala de operație. Toată aripa asta a fost construită peste fațada inițială a castelului. Peste pod se ajunge la camerele pacienților. Într-acolo, arată ea printr-o fereastră din capătul opus al coridorului, pe unde se vedea un alt corp de clădire, stau pacienții mai săraci; aripa a fost terminată abia anul trecut și, deși ne-a sărăcit și pe noi, ne bucurăm că o avem. Cel puțin...

Se întrerupse, apoi adăugă:

– E bucuria doctorului. Visul lui dintotdeauna. Acolo lucrează ca surori călugărițe, așa că nu avem nici o grijă cu personalul.

– Totul e mult mai mare decât crezusem, spuse Loren. Am înțeles că nu erau decât vreo treizeci de pacienți...

– Atâția și sunt, în aripa privată. Dar acela e numai capitalul. Am ajuns.

Deschise o ușă și o introduse pe Loren într-o cameră destul de mare, cu pereți sidefii și perdele de creton cu trandafiri roz la ferestre; același creton acoperea două fotolii și divanul cu tăblie albă, din aceeași garnitură cu masa de toaletă și dulapul din perete.

– O, dar e minunat! exclamă Loren.

– Într-adevăr. Supraveghetoarea le face pe surori să se simtă mândre – și așteaptă din partea lor o reacție „corespunzătoare“, râse Kate, cam sec.

– Nici nu mă mir.

Loren se duse la fereastră și văzu afară o grădiniță interioară, unde iasomia și zorelele înflorite se revărsau ca niște cascade pe pereți.

– Am să-ți aduc un ceai, îi spuse Kate. Azi vei fi liberă toată ziua, dar diseară te va chema supraveghetoarea.

Și ieși, lăsând-o pe Loren la fereastră, să se minuneze de linișta din jur. Dar, în fond, asta își dorise; oare nu urma să aibă prea mult timp ca să se gândească?

Nu peste mult îi fură aduse bagajele, și tocmai își desfăcea o valiză când Kate reveni, aducând pe o tavă ceainicul, două cești și restul accesoriilor.

– Mi-am adus și eu o ceașcă, o informă ea. Dacă nu te superi... m-am gândit.. să te pun la curent cu câteva lucruri.

– Ce drăguț din partea ta.

Loren luă cărțile pe care le pusese pe noptieră, iar cealaltă față puse tava în locul lor.

Fără a fi o adevărată frumusețe, Kate avea o față fermecătoare; era o roșcovană cu ochi albaștri ce păreau, la fel ca gura, mereu gata să râdă.

– Slavă Domnului că au trimis pe cineva tânăr! comentă ea.
Ai să rezisti!

– Mă voi strădui, cu siguranță, îi promise Loren. De ce n-aș rezista?
Kate îi aruncă o privire piezișă.

– Depinde cât de devotată ești, spuse ea sec.
Supraveghetoarea e obsedată de surorile „devotate”. Totuși, e-n regulă, dacă ești deja ocupată când ajungi aici.

– Ocupată?

Pe fața lui Kate se ivi un zâmbet cam ștrengăresc.

– Logodită, dragă, sau cu un tânăr curtezan.

Loren roși.

– Mă tem că nu mă pot lăuda cu asta.

Kate, care era mai intuitivă decât părea, îi văzuse fața sensibilă
înăsprindu-se și schimbă subiectul.

– Ai călătorit bine?

– Minunat. Acum am zburat pentru prima oară, răspunse
Loren – adăugând, pradă unui impuls: mă simt cam ciudat.
Întotdeauna e așa liniște aici?

– Liniște! I-auzi! Ar fi trebuit să fii aici azi dimineață. Totul era
gata pentru două operații minore, și domnul Calder – ăsta-i
chirurgul nostru principal, un medic magnific, dar cam
temperamental, ca toți oamenii mari – pregătise totul. Dintr-o
dată, ne-am trezit din senin cu o urgență abdominală; un
tântălău, îi ardea de vacanțe când ar fi trebuit să fie-n spital și
membru al guvernului britanic, pe deasupra!, se-apucă și face un
ulcer perforat la Negresco – unde nu-i chiar cel mai potrivit loc
din lume pentru ulcere perforate! A trebuit să-l aducă în goana
mare și să ne dea peste cap toate pregătirile, iar domnul Calder
nu suportă dezordinea. Totuși, l-am dres pe ministru la loc, și
când o să plece va fi ca nou, fără-ndoială. Dar, serios...

Loren dădu din cap.

– Se întâmplă adesea. Pur și simplu nu înțeleg cum rezistă, fără să facă absolut nimic până-n ultimul moment...

– De frică, răspunse scurt Kate. Săracii de ei, împietresc de spaimă, și nu-și dau seama că mai bine ar fi fost să se fi tratat de la început.

Mai convesară câteva minute despre meseria lor. Kate învățase la Dublin, dar lucrase un timp ca soră la Londra, înainte de a veni în Franța. Era logodită cu patalogul rezident, Patrick O'Dare, un tânăr în plină ascensiune, despre care „doctorul Robin“ avea o părere foarte bună.

– Mă crezi sau nu, Pat nu și-a putut găsi de lucru în Anglia, spuse ea franc. Noroc că l-a întâlnit pe doctorul Carruthers când era student la St. Ben's. Așteaptă doar să-l vezi pe doctorul Robin al nostru, e o dulceață de om – numai, pentru Dumnezeu, să nu dai nici un semn că-l găsești și tu așa!

– Nici o șansă – dar de ce?

În ochii lui Kate luci o lumină.

– Păi, cum nu vreau să pierd șansa de a avea o colegă tânără – și veselă, sper – pe-aici, am să-mi deschid gura asta desferecată și-am să-ți spun totul. Numai, pe toți sfinții, să nu mai spui la nimeni ce ți-am zis! După cum vei descoperi, cele mai multe surori sunt de vârstă medie spre babe. Ideea e că avem surori cu foarte multă experiență – mătușa mea Molly e una din ele – așa am ajuns aici. Dar surorile mai tinere au obiceiul, cum vin, să și plece – și destul de curând.

– De ce?

– Păi, oftă Kate, adevărul e că nu tuturor le stă mintea numai la treabă – nici măcar când și-o fac. Dar circulă teoria, și cred că-i destul de serioasă, că supraveghetoarea tremură de spaimă ca nu care cumva vreuna dintre ele să-l ademenească pe frate-său în mrejele matrimoniale – de ce n-ar putea la fel de bine s-o facă o

pacientă, întreabă-mă să te-ntreb! E absolut fanatică; își închipuie că doctorii ar trebui să fie ca popii și să nu se-nsoare niciodată, fiindcă nevestele le-ar da vocația peste cap. Ai să-ți *ții* gura, da? Am aflat-o de la cineva care-o cunoaște de ani de zile.

– Sigur că da, îi promise Loren, ezitând între dorința de a nu bârfi și sentimentul curios că trebuia să afle mai mult. În fond, nu făcea decât să confirme ceea ce insinuase Hilda Selwyn.

– Ei, vezi tu, se pare că la început a vrut să ajungă ea însăși doctoriță, și a trebuit să renunțe ca să-i plătească lui studiile. Așa că nu poate decât să-și sublimeze refulările – sau cum s-o fi zicând – pândindu-l pe scumpul de Robin, săracul, cu niște ochi de zmeu, nu care cumva să calce-n străchini.

– Asta pare să fie gelozie posesivă curată! declară Loren, ridicând din umeri. Ei, îți dau cuvântul meu că n-am venit aici în căutarea unui soț. N-am timp de bărbăți.

„Dar, dacă nu sunt anormali psihologic – sau patologic – s-ar putea să aibă ei timp de tine!“ În mod excepțional, Kate își ținu gândul pentru ea.

În schimb, spuse:

– E de-a dreptul ridicol. Nu se uită niciodată nici măcar la cele mai frumoase femei. E prea ocupat. Cu noi toate se poartă ca un scump, deși e la fel de exigent și cu noi, și cu el însuși, când e vorba de treabă. Cât despre însurătoare... mare noroc o să aibă femeia care se va mărita cu el.

Își termină ceaiul și se ridică.

– Dacă vrei să arunci o privire prin jur, am timp să te iau într-o scurtă vizită.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse Loren, recunoscătoare.

Capitolul 2

După ce Kate plecă înapoi la treburile ei, Loren, neavând nimic altceva de făcut, se hotărî să se plimbe prin grădină.

Din nou, frumusețea și pacea din jur părură să-i pătrundă până în suflet – dar în mijlocul acelei liniști bătea inima ei tulburată, amintindu-i de durerea, pierderea și deziluzia pe care le suferise. Dintr-o dată, îi trecu prin minte cât de zadarnice erau încercările ei de a scăpa:

*„Acea dragoste, nu dragoste se numește,
Ce se schimbă când schimbarea-ntâlnește...”*

Nu o afecta atât ceea ce făcuse Hugh, cât ce simțea ea pentru el – aceasta o făcea să se simtă prizonieră. Prin urmare, cum i-ar fi fost posibil să-l uite, sau să găsească orice altă iubire spre a-i înlocui sentimentele față de el? Hilda Selwyn se înșela; pentru ea nu exista nici un alt bărbat, și nici n-avea să existe vreodată.

În timp ce gândea astfel, Loren tresări, smulsă din reverie la auzul unui sunet din spatele ei, și când întoarse capul, se pomeni privind drept în ochii fermi, de un albastru intens, ai unui bărbat.

Posesorul acelor ochi spuse repede:

– Te rog să mă scuzi. Te-am speriat? Sora Connor mi-a spus că ai venit încoace. Ești sora Ruston? Eu sunt doctorul Carruthers.

După aceea – mult timp după aceea – Loren avea să-și aducă aminte că certitudinea ei că Hugh Derringham n-avea să-i lase niciodată loc în inimă pentru un alt bărbat fusese imediat urmată de sosirea lui Robin Carruthers în locul lui.

Acum, însă, nu avu decât o senzație confuză de surprindere, la vederea unui om atât de diferit de așteptările ei.

Privindu-i chipul slab, cu bărbie pătrată, nas drept și puternic și gură fermă, care sugera atât umor, cât și o hotărâre neînduplecată, Loren își spuse că nu era un om căruia să i se pună de-a curmezișul. Nu era plămădit dintr-un aluat maleabil pentru mâinile nimănui.

Ochii aceia albaștri o priveau fix printre genele scurte și dese, la fel de negre ca părul des și cam nepieptănat, și deși acum zâmbea, instinctul îi spuse că ochii lui puteau deveni duri, periculoși și reci ca gheața, dacă se înfuria.

„...doctorul Robin al nostru, e o dulceață de om – numai, pentru Dumnezeu, să nu dai nici un semn că-l găsești și tu așa!...”

Numai astfel nu s-ar fi gândit să-l descrie, deși când își lăsă mâna într-a lui, care i-o strânse scurt și ferm, se gândi impulsiv că un asemenea om, dacă ar fi fost bolnavă, i-ar fi putut da tot curajul și încrederea în sine necesare pentru a lupta până la capăt.

Îi răspunse, mai puțin calmă ca de obicei:

- Am... ajuns mai repede decât mă așteptasem, mă tem...
- Nu are nici o importanță. Atâta doar că-mi pare rău că n-a fost nimeni să te întâmpine. Din păcate, sora mea nu poate...
- Se întrerupse o clipă, adăugând apoi:
 - ...să te primească decât mai târziu. Mă bucur foarte mult că ai putut veni. Spune-mi, ce mai face Hilda... sora Selwyn.
 - Face foarte bine. Am multe motive de a-i fi recunoscătoare.
 - E o femeie extraordinară, fu el de acord, cu un zâmbet neașteptat care-i luminează toată fața. Să stăm jos.
 - Îi indică banca unde o găsise, adăugând:
 - Sau preferi să vii înăuntru?
 - E foarte frumos aici.
 - Perfect. Dacă nu te deranjează zidul. Totuși, lasă-mă să arunc o privire.
 - Examină cu atenție pietrele sparte ale zidăriei.
 - O.K. Nu e nici un pericol.
- Așezându-se din nou, Loren îl întreabă, curioasă:
 - După ce v-ați uitat, domnule doctor?
 - După vreun scorpion, sau un miriapod, poate.
 - Dumnezeu mare! Sunt mulți pe-aici?
 - Nu prea mulți. Dar e mai bine să fim siguri. Odată, am pus mâna pe unul și după aceea m-a durut foarte rău, câteva zile.
 - Ce păcat, spuse Loren, pradă unui impuls, că o grădină atât de frumoasă are și... latura ei neplăcută...!
 - Hai să ne întrebăm dacă nu cumva e la fel și lumea în care trăim. Aproape întotdeauna există o latură întunecată...
- Apoi râse.
 - Ce sentențios sună! Crezi că-ți va plăcea în Provence?
 - Mi-a furat inima de cum am văzut-o. Oamenii mi-au spus că e o regiune care are o anumită vrajă – și pot să-i cred!

– Minunat. Atunci, o să-ți placă să lucrezi aici.

– Nu mă îndoiesc.

O privi atent, estimativ, dar Loren își dădu seama cât de impersonală era acea apreciere. O evalua ca soră medicală.

– N-ai vrut să rămâni la Ben's? Întrebă el pe neașteptate.

Loren roși.

– Am vrut... o schimbare.

– Îți plac schimbările, soră?

– Nu. Mai degrabă, tind să-mi înfig rădăcinile, dar... voiam să scap de... vreau să zic, încercam să ies dintr-un impas, cum mi se părea.

– Înțeleg. Ei bine, ne bucurăm că putem adăuga orice persoană de nădejde personalului nostru de-aici. După cum poate ai auzit, prefer surorile englezoaice – sau, mai bine zis, surorile britanice. Desigur, administrarea colectivului de surori nu mă privește, după cum s-ar grăbi sora mea să-mi spună, dar așa cum îi repet, eu trebuie să lucrez cu ele. Și am constatat ce fatal de ușor e să-mi fie zădărnicită munca – și nu întotdeauna din incompetență!

Loren înțelegea prea bine ce voia să spună, după ce văzuse amestecul de naționalități de la Ben's. Atâta instruire irosită, atâtea demonstrații de temperament și nemulțumiri sau prejudecăți personale, într-o profesiune în care dorința unei munci de calitate depășise, cândva, asemenea nimicuri.

– Desigur, continuă doctorul Carruthers, aici nu facem instructaj – dorim surori gata instruite, și cât mai bine calificate. N-ai mai lucrat niciodată în sectorul privat?

– Nu.

Doctorul Carruthers continuă să converseze amabil cu ea câteva minute, dar Loren știa prea bine că o făcea mai mult din motive profesionale. Apoi se ridică.

– Sunt sigur că vei înțelege curând, spuse el, că aici, la Henry Durand, lucrăm ca o echipă. Nu ne putem încă permite un personal nici pe departe atât de numeros pe cât avem nevoie, așa că e singura cale de a atinge o eficiență perfectă. N-o să te dranjeze dacă uneori vei avea cam multe sarcini?

– O să mă bucur, răspunse Loren cu sinceritate. Îmi place să muncesc.

– Splendid. Iar acum, hai s-o căutăm pe supraveghetoare. A, uite-o! exclamă el, în clipa când ajunseră la ușă.

Ridicând privirea, Loren o văzu pentru prima oară pe femeia a cărei descriere îi stârnise o curiozitate nu lipsită de teamă.

Până în acel moment, nu se confruntase niciodată cu o autoritate care să-i fie în vreun fel antagonistă; supraveghetoarea de la Ben's, deși ținea la o disciplină strictă, făcea parte din generația mai tânără și mai flexibilă.

Când îi văzu pe Robin și pe însoțitoarea lui, Francis Carruthers se opri la jumătatea scării. Loren observă o femeie elegantă și înaltă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, excelent conservată și foarte arătoasă, cu păr arămiu. Purta o rochie violetă cu banderole de organdină albă la manșete și guler, și o bonetă apretată în formă de coroană rusească, legată cu o fundă îngrijită sub bărbia fermă – uniforma standard a supraveghetoarei de la Henry Durand. Semăna frapant cu fratele ei, dar Loren avea să descopere curând că în locul căldurii pe care o emana Robin Carruthers chiar și când era cel mai indiferent, sora lui manifesta o reținere rece ca gheața.

Când ajunseră în dreptul ei, doctorul Carruthers spuse:

– Tocmai o aduceam pe sora Ruston să vedem dacă te putem găsi, Frances. N-ar fi mai bine să intrăm ? Afară arde teribil soarele.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Mi-a trecut durerea de cap. Bună ziua, soră. Se pare că s-a produs o încurcătură cu sosirea dumitale.

– Bună ziua, domnișoară supraveghetoare. Într-adevăr, mă tem că așa s-a întâmplat. Nu... nu vi s-a spus despre telegrama trimisă de mine.

Loren nu avea de gând să-și asume nici o parte din vina pentru cele întâmplate.

Ochii celeilalte femei – spre deosebire de ai fratelui ei, erau de o culoare căprui-închisă, cu punctișoare aurii mici și ciudate în jurul pupilelor – îi întâlneau pe ai ei cu o privire directă și necruțătoare, iar Loren își dădu seama imediat că pornise cu stângul. Supraveghetoarea era nemulțumită. Dar nu asta o îngrijora cel mai mult. În personalitatea aceea puternică exista ceva ce Loren simți imediat că-i era potrivit.

„Cu siguranță,” își spuse ea, „nu și-o fi închipuind că-i fac deja avansuri doctorului!” Ideea ar fi putut să fie rizibilă, dar cumva nu făcea decât să-i provoace o hotărâre iritată de a da uitării bârfele lui Kate. Nu puteau fi luate în serios, când se afla față-n față cu femeia aceea rece, de o perfectă stăpânire de sine.

Frances continuă:

– Vom merge în camera mea, soră.

Și, întorcându-se, intră în casă.

Când o urmă, conștientă că doctorul rămăsese afară, Loren avu un ciudat sentiment de singurătate.

Supraveghetoarea traversă holul și, deschizând o ușă din dreapta, îi făcu semn s-o urmeze. Când intră, Loren își găsi superioara așezată deja la birou.

Ridicând privirea, Frances îi întâlni ochii și, când zâmbi, asemănarea cu fratele ei deveni și mai vizibilă.

– Îmi pare rău, spuse ea pe un ton mai prietenos, că a trebuit să vii singură până aici. Secretara mea ar fi trebuit să-mi arate telegrama, dar azi-dimineață nu a fost efectiv timp de nimic. Ei bine, acum că te afli aici, ia loc și vorbește-mi despre dumneata.

Loren se așează pe scaunul indicat, în plină lumină; pe tot parcursul discuției, fu conștientă, deși atitudinea lui Frances rămase la fel de caldă, că acea căldură nu se regăsea și în ochii căprui-aurii care o priveau necruțător, ca o lampă cu raze X.

* * *

– Și de ce a trebuit să pleci din Anglia?

Ultima întrebare fusese rostită brusc și tăios.

– Din... motive personale.

– Înțeleg.

Alte întrebări nu mai urmară, dar Loren era sigură că supraveghetoarea putea ghici în ce constau acele „motive personale”. Lui Francis Carruthers nu-i scăpa aproape nimic.

– Ei bine, soră, sunt convinsă că munca și experiența dumitale vor fi la înălțimea așteptărilor, spuse ea pe un ton pragmatic. Dar vreau să fii conștientă de la bun început că aici e nevoie de mai mult decât o simplă eficiență mecanică. Pretind o loialitate deplină și neabătută la adresa spitalului – iar spitalul și interesele lui trebuie să reprezinte principala preocupare a tuturor angajaților.

Vocea ei rece deveni mai profundă, iar înapoia ochilor păru să i se aprindă o lumină stranie.

– Doctorul Carruthers e devotat muncii sale; acest spital e viața lui. Și el, și în mai mică măsură și eu, am făcut mari sacrificii pentru a-i asigura succesul – doctorul, te asigur, n-ar recunoaște

acest lucru, dar eu știu ce vorbesc. Dacă nu te poți integra în muncă, în loc de a face ca munca să fie doar o parte din viața dumitale, nu-ți vei avea locul aici.

În timp ce vorbea, se transformase total. Privind-o cu uimire, Loren avea impresia că o asculta pe Sfânta Ioana d'Arc în fruntea trupelor.

– Înțeleg că ai suficientă experiență în chirurgie, continuă Frances. Iar sora Roscoe are mare nevoie de asistență. Vei începe cu ea mâine dimineață.

– Am înțeles, domnișoară supraveghetoare. Vă mulțumesc.

Dându-și seama că întrevederea se încheiase, Loren ieși din cameră, fără o singură privire în urmă.

În timp ce mergea repede spre lift, pentru a urca înapoi în camera ei, se gândea la femeia pe care o lăsase în urmă. O ființă de gheață, în adâncurile căreia Dumnezeu știe ce focuri ascunse ardeau mocnit, pe lângă acel fanatism feroce pe care i se îngăduise un moment să-l întrezărească.

Dintr-o dată, în minte îi răsună un ecou al cuvintelor lui Robin Carruthers:

„Aproape întotdeauna există o latură întunecată...”

Un fior ciudat o trecu pe șira spinării. Fanaticii puteau fi periculoși.

* * *

– Dacă nu se ivește vreo urgență, ar trebui să te poți relaxa vreo două zile, soră.

– Nu simt deloc nevoia, domnule doctor Carruthers.

– Ei bine, o meriți. Ai făcut o treabă excelentă cu o pacientă foarte dificilă, și-ți mulțumesc pentru ajutor.

Spre propria ei descumpănire, Loren se pomeni roșind de plăcere. Cumva, se simțea ca și cum Robin Carruthers i-ar fi prins în piept o medalie.

– Nu e minunat că a plecat ca nouă? întrebă ea.

Robin Carruthers râse.

– Aproape și mai și ca nouă. Ei bine, vezi să nu se întâmple vreun necaz, adăugă el, cam repezit.

Privindu-l cum se îndepărta, Loren zâmbi ușor, iar Kate Connor, care tocmai venea spre ea, o întrebă:

– Ce te amuză, Ruston? Dacă găsești ceva vesel aici pe ziua de azi, ai mai mult noroc decât mine.

– Biata de tine. Ce s-a întâmplat, ai încasat-o? întrebă Loren cu compasiune.

Încă din primele zile ale celor cinci săptămâni pe care le petrecuse deja la Henry Durand, descoperise că sora Connor dădea adesea de necazuri.

Cealaltă fată râse cu amărăciune.

– Și-ncă cum! M-am dus doar până la laborator, să iau un specimen pentru domnul Calder. Recunosc că n-ar fi trebuit să mă așez pe masă, dar dacă idiotul ăla de Pat nu-ncepea să facă prostii, n-ar fi contat. Dă-mi voie! N-a fost norocul meu că supraveghetoarea – care-n orice caz trebuia să-și facă rondul tocmai la ora aia – a trecut și ne-a auzit râzând? Ai fi zis că eram cea mai decăzută femeie, dac-o auzai cum mi-a vorbit pe urmă. „Conduită inadmisibilă la datorie...!” Pe toți sfinții! Dacă nu era mătușa Molly, care-i cam singura persoană care poate să se descurce cu Maiestatea Sa când îi sare țandăra, cred că azi m-ar fi expediat cu toate catrafusele.

– Kate, zău că ești o fraieră! exclamă Loren, deși nu fără înțelegere. N-ai avut destul timp liber în care să-ți faci de cap cu iubitul tău?

– Ce știi *tu* despre asta? i-o întoarse Kate, făcând gropițe în obraji. O călugăriță pursânge, asta ești tu, fata mea. Cred că și Maiestatea Sa zice la fel, altfel ar deranja-o mai mult că-ți petreci atâta timp cu Robin al nostru.

– Nu fi proastă! replică Loren aproape tăios. Și într-o zi, când o să te-audă că-i zici „Robin al nostru“, iar ei, „Maiestatea Sa“, atunci să vezi scandal!

– Iubito, pentru asta m-am născut – cum mă vezi și cum te văd. Oricum, nu mi-a anulat învoirea pentru mâine seară, așa că ne-așteaptă câteva ore de dezmăț. N-ai nimic de făcut acum, nu-i așa?

– Pe moment, nu.

– Atunci, hai sus să bem un ceai până nu pune ochii pe noi sfatul bătrânilor.

Când cele două fete intrară, camera comună, mare și însorită, cu pereți într-o nuanță delicată de roz și perdele înflorate, era pustie. Se așezară la o masă de lângă fereastră și, în timp ce-și beau ceaiul, Kate întrebă:

– Duodenala ta a plecat azi, nu? cred că chirurgul care a trimis-o încoace a fost destul de dezamăgit. Credea c-o să-i găsească cine știe ce minuni în burtă dac-o deschidea.

– Ei, n-a fost nevoie, spuse Loren. Doctorul Carruthers a spus de la început că nu era nevoie de operație – și, ca de obicei, a avut dreptate.

Kate zâmbi.

– Salut! Bine-ai venit în gașcă!

– Ce gașcă?

– Aia care cântă: „nu-i doctor în univers / ca al nostru Carruthers“.

– Ar fi trebuit să fiu o proastă ca să nu-mi dau seama ce bune, răspunse senină Loren. Nu, Kate, n-am să intru în fan-club. Cred că nici el nu-i întotdeauna infailibil – deși n-am auzit niciodată pe vreunul dintre voi s-o recunoască.

– Mă rog, nu-i *totalmente* un făcător de minuni, deși nici mult nu mai are, se încăpățână Kate.

Loren râse.

– Ei, nici nu mă mir, când unei grămezi de admirație nedezvoltată ca tine i se scurg ochii după el.

– După munca lui, rătușco – rogu-te-aș! Ce, vrei să-ți iei adio de la mine?

La asta, Loren se încruntă.

– Știi, Kate, cred că te înșeli. Nu mă aștept ca soră-sii să-i intre vreodată-n cap că doctorul Carruthers ar risca să se-nsoare. E atât de clar că trăiește numai pentru munca lui. Am avut privilegiul să lucrez cu el și recunosc că poate fi fermecător...

– Poate fi fermecător ca dracu', dacă iese ceva aiurea.

– Chiar așa, și sunt sigură că în viața lui n-ar visa să se uite la o soră – nici dac-ar fi ca Venus de frumoasă. Adineaori s-a purtat foarte frumos cu mine, mi-a mulțumit și a părut așa de uman, dar numai în sens profesional; în afară de faptul că surorile sunt o parte necesară din materialele pentru depănarea mașinii, ele pur și simplu nu există. Mă îndoiesc că ți-ar putea spune vreodată cum arăt, măcar. Cu siguranță, supraveghetoarea trebuie să știe asta, nu?

Kate ridică din umeri, neîncrezătoare.

– Oricum, e destul de drăguță cu tine, nu-i așa?

– Politicoasă. N-are ce cusururi să-mi găsească.

Știind-o pe Kate, care era o scumpă, dar avea gura cam slobodă, Loren se abținu să adauge că era sigură că Francis

Carruthers continua s-o antipatizeze – și, poate, o lăsa să trăiască acolo în condiții suportabile numai fiindcă probabil îi scrisese Hildei Selwyn și aflase de ce simțise nevoia acelei schimbări.

* * *

În seara următoare, Loren se duse la Nisa cu Kate, Pat al ei și Raoul Delfontin, asistentul chirurgului rezident și, incidental, unul dintre singurii trei francezi din personalul medical.

Raoul, care avea douăzeci și opt de ani – căci, cu excepția chirurgului rezident, care avea cincizeci, Robin prefera tinereii proaspăt ieșiți din spitalele unde-și făcuseră stagiul – promitea să devină un chirurg foarte bun, dar era și un tânăr vesel și plin de vino-ncoa, care încă nu ajunsese la stadiul de a lua viața în serios, oricât de responsabil lucra. Avea ochiul ager al francezilor pentru fetele drăguțe și nu avusese nevoie de nici o încurajare ca să se avânte – poate mai entuziast decât deobicei – într-o curte asiduă pe lângă cu cea mai recentă și mai atrăgătoare soră de import din Anglia.

Faptul că Loren nu părea să-l încurajeze îl intriga cu atât mai mult, căci avea un temperament masculin tipic și prefera mai degrabă să vâneze decât să fie vânat.

După cină, pe care o luară într-o fermecătoare braserie de pe Quay des États-Unis, cei doi logodnici porniră de capul lor, în timp ce Raoul Delfontin și Loren se plimbau pe Promenade, unde o lună argintie uriașă se înălța deasupra apelor de safir ale Mediteranei.

Raoul o luă de braț și, după un timp, o cuprinse pe după umeri.

– Șampania și luna te afectează rău, îi spuse Loren. O să fii mahmur.

– *Oh, mon Dieu!* Voi, englezii, oftă Raoul. Lăsați să se piardă atâtea. De ce există luna, *chérie*? Nu ca să trimiți căței în rachete, „puff“, să bată la ușa din spate, ci ca să te împrietenești cu bărbatul care vrea să sărute o față drăguță. Ești atât de frumoasă în seara asta, așa că de ce nu putem fi și noi fericiți?

Loren râse cu indulgență. În fond, era inofensiv – nu juca teatru. Era atât de frumoasă în seara aceea, mâine seară urma să fie alta, iar poimâine seară, alta...!

Partea agreabilă era că simțea că o plăcea într-adevăr, și erau deja buni prieteni.

După incidentul cu Kate din ajun, Pat era hotărât s-o aducă înapoi la timp. Cele mai lungi învoiri durau până la orele unsprezece, iar cu zece minute înainte mașina lui Pat opri la intrarea laterală.

Raoul se duse direct în camera lui, în timp ce Loren mai întârzie puțin să le ureze noapte bună celorlalți doi, după care intră și ea.

După ce verifică avizierul – Frances obișnuia ca, dacă avea nevoie a doua zi pentru ceva de surorile plecate în învoire, un caz urgent, de exemplu, să le lase un anunț – tocmai se întorcea spre scară, când ușa biroului supraveghetorei se deschise și aceasta ieși.

Văzând-o pe Loren, se opri brusc.

– Soră Ruston!

Vorbea pe cel mai rece și tăios ton.

– Speram să fi venit de-acum. Tocmai a telefonat doctorul. Ambulanța va fi aici în cinci minute, și trebuie să fii pregătită să pleci cu ea. A avut loc un accident. Fratele meu...

– Doctorul Carruthers e rănit?!

Lui Loren îi veni să-și muște limba pentru graba cu care se repezise să întrebe, dar Frances părea prea îngrijorată ca să observe.

– Se întorcea acasă și a văzut o mașină avariată, cu o femeie grav rănită înăuntru. Se pare că mergea spre Monte Carlo, dar distanța până acolo era prea mare, așa că a dus-o într-o vilă. Te va însoți și doctorul James. Te rog să te grăbești.

În cinci minute, Loren era în uniformă și se întorcea în fugă spre lift, luându-și mantaua pe ea.

Asistentul lui Robin era deja în ambulanță și peste câteva momente autovehiculul viu luminat porni pe drum, gonind pe sub stele.

Vila se afla pe un drum lateral, între Nisa și La Turbie. Nu le fu greu s-o găsească iar când intrară în grădină, proprietarul le spuse că era scriitor și venise acolo să lucreze în liniște. Părea destul de iritat, și-i mărturisi lui Loren că avea oroare de sânge, adăugând că era...

– ...pur și simplu împietrit, draga mea, nu cumva să-mi moară în casă!

– Nu va muri, dacă domnul doctor Carruthers o poate ajuta, răspunse Loren.

Robin le ieși în întâmpinare la ușa camerei unde o dusesse pe femeia rănită. Dând scurt din cap spre Loren, își întreabă asistentul:

– Ai adus plasma, James?

– Da. Tot ce mi-ai cerut.

– Sper c-am găsit-o la timp, continuă Robin. Biata fată, e strivită îngrozitor, dar mi-e imposibil s-o examinez cum trebuie. Nu cred că are hemoragie internă, însă a pierdut o cantitate

enormă de sânge până am venit eu – și pe urmă a durat ca s-o scot din mașină. În primul rând, are nevoie de o transfuzie.

Când se dădu la o parte, Loren o văzu pe tânăra accidentată zăcând pe studioul lat unde fusese întinsă. Pe sub bandajele care-i înconjurau capul, se vedea că victima era foarte frumoasă la față.

În timp ce pregăteau în grabă transfuzia, Robin îi explică încet:

– Era în drum spre Monte Carlo – valizele erau destinate pentru Hotel Grande. Am telefonat acolo, și se pare că soțul ei sosise deja și o aștepta. E pe drum încoace, sper să găsească adresa.

– Bietul de el, cred că e înnebunit de îngrijorate, spuse Loren. Și e atât de frumoasă...

– Hm, mă tem că o așteaptă o perioadă dificilă. Mă bucur că ai venit. Am nevoie de un ajutor de nădejde.

Era pentru a doua oară când Loren avea senzația că Robin îi decerna o medalie și, în timp ce ocolea în partea cealaltă a patului, își dădu seama dintr-o dată că bătăile inimii i se acceleraseră.

După ce transfuzia se termină, Robin luă pulsul pacientei. Când cineva bău la ușă, întoarse capul, încruntat. Arthur James se duse să deschidă și reveni murmurând:

– A venit soțul ei. Vreau să-i vorbesc.

– Am să-i vorbesc eu.

Robin se ridică, adăugând peste umăr:

– S-ar putea să mai aibă nevoie de o injecție, soră. Aș prefera să n-o mișc din loc, dar trebuie să i se facă.

Ieși, iar Loren auzi câteva momente glasurile celor doi bărbați vorbind dincolo de ușa întredeschisă. Se aplecă repede, când

tânăra rănită gemu și se mișcă, și în același moment Robin se întoarce în cameră, spunându-i omului care-l însoțea:

– Veți veni cu noi, desigur. Vreau s-o duc pe soția dumneavoastră la spital cât mai rapid posibil. Trebuie să aflăm ce anume are. Soră, dumnealui este soțul pacientei noastre – domnul Derringham.

Iar Loren, privind peste trupul fetei fără cunoștință pentru care o părăsise pe ea, știi că o rugăciune nu-și aflase răspunsul, căci dincolo de pat se afla Hugh, revenit în viața ei.

* * *

Preț de-o clipă ce păru să se prelungească o veșnicie, Loren avu impresia că timpul se oprise în loc, pe când ea și Hugh Derringham se uitau unul la altul. Îi venea să țipe, dar antrenamentul de soră îi veni în ajutor, făcând-o să se stăpânească.

Cu toate acestea, glasul lui Hugh păru să se audă de foarte departe, când spuse:

– Ce mai faci? Sora Ruston și cu mine ne-am mai cunoscut, domnule doctor. Ce mică e lumea!

În timp ce pentru a doua oară partea lui Loren din acea lume se clătina din temelii, Hugh era în stare să facă față situației cu ajutorul unui clișeu răsuflat!

Totuși, Loren își auzi propria voce recunoscând încet:

– Da, ne-am mai cunoscut.

Valul de roșeață care apăruse pe fața lui Hugh se șterse, lăsând o paloare ciudată pe sub stratul de bronz, dar nici unul dintre cei doi medici nu dădu vreun semn că ar fi observat ceva.

– Nu zău, murmură Robin politicos, mecanic.

Se aplecase deja asupra pacientei, căutând semne că-i revenea cunoștința, în timp ce adăuga serios:

– Mă tem că soția dumneavoastră e grav rănită, domnule Derringham. Sper să nu aibă leziuni interne, dar mi-e imposibil să spun până nu-i facem examenul radiologic.

După aceea, când amintirea tuturor celor întâmplate în acea cameră deveni cețoasă și neclară, pe Loren continuă s-o urmărească amintirea acelui glas calm și plăcut și sentimentul de putere pe care părea să-l emane.

Robin îi ceru să pregătească o injecție, pentru cazul că femeia leșinată își revenea în drum spre spital, iar Loren făcu totul cu gesturi de o precizie mecanică, minunându-se că mâinile îi puteau fi atât de sigure. Nu aruncă nici o privire în direcția lui Hugh. Tot timpul era conștientă de prezența lui Robin, care-i vorbea încet celui alt.

Arthur James se dusesese la ambulanță; după un timp, reveni cu șoferul, și o puseră pe doamna Derringham pe o targă.

Ce zveltă era, și cât de tânără! Privind-o, Loren simți din nou un val de milă și de furie, și o neașteptată dorință de a o proteja. Dacă ar fi stat să se gândească, o asemenea reacție la adresa fetei care i-l luase pe bărbatul iubit n-ar fi avut de ce s-o surprindă. Indiferent de propriile ei sentimente pentru Hugh – și în acel stadiu i-ar fi fost imposibil să și le definească – nu-și mai făcea nici un fel de iluzii. Mai târziu, privind retrospectiv, avea să fie sigură că știuse încă de atunci că Annette avea foarte puțin de-a face cu lovitura pe care i-o dăduse Hugh. Probabil că nici măcar nu știuse despre existența ei.

În orice caz, nu era momentul să se complacă în sentimente personale – și, strângându-și mantaua pe ea, urmă afară mica procesiune.

Mașina cu care venise Hugh de la Monte Carlo aștepta în față. Robin vorbi cu șoferul – Hugh nu avusese încredere că putea găsi singur adresa – spunându-i unde se afla Cadillacul avariat cu care se accidentase Annette și sugerând să anunțe poliția.

Hugh stătea alături, amuțit și vizibil ușurat că altcineva își asuma răspunderea.

Ambulanța porni. Înainte ca portierele să se închidă, Loren îl văzu pe Hugh urcându-se în mașina lui Robin și-și spuse, cu o limpezime tăioasă, cât de ciudat era să se gândească la cei doi bărbați împreună.

Robin, care o ajutase să creadă din nou că încă mai exista un bărbat capabil de integritate ireproșabilă; și Hugh, care-i sufocase credința în mocirla propriei lui infidelități.

Annette se mișcă, întorcând agitată capul pe pernă, cu un geamăt slab. Ochii i se deschiseră și, plini de durere și spaimă, o priviră pe Loren.

– E-n regulă, draga mea, o liniști Loren, cu compasiune. Ești în siguranță.

Era oare o promisiune? Ei așa i se părea – dar nici o străfulgerare vizionară n-o avertiza cât de dificil, aproape imposibil, avea să-i fie să se țină de cuvânt.

Capitolul 3

În zori, după o consultație cu colegii lui – domnul Calder, doctorul James și Raoul Delfontin – Robin hotărî că era necesar să-și asume riscul unei operații. Chirurgul se împotriva, dar Robin insista că pacienta suferea de hemoragie internă și singura ei șansă era operația și localizarea cauzei.

Fu chemat Hugh și, o dată cu el, veni și Frances.

Hugh spuse că era gata să lase totul în seama medicilor și să le respecte decizia.

Sora șefă a sălii de operație era plecată în noaptea aceea, dar supraveghetoarea avea competența de a-i ține locul.

– Sora Connor și cu mine o să ne descurcăm, îi spuse Frances fratelui ei. Sora Ruston ar trebui să se ducă la culcare acum – doar dacă nu cumva urmază să devină sora permanentă de noapte a pacientei, adăugă ea, pe un ton cam acid.

– Sora Ruston se poate odihni mai târziu, răspunse scurt Robin. Avem nevoie de ea.

– Nu sunt deloc obosită, domnișoară supraveghetoare, protestă Loren, deși se simțea gata să cadă de pe picioare.

Fu răsplătită cu o privire încruntată care se dizolvă într-unul din rarele zâmbete ale lui Frances, apoi își văzură de treabă.

Curios, în sala de operație nu personalitatea pacientei albe ca moartea, întinsă pe masă, era principalul subiect din mintea obosită dar limpede a lui Loren, ci chipul palid și încordat al lui Robin, de care era extrem de conștientă. Știa că decizia pe care o luase era cea mai dificilă pe care o avea de luat vreodată un medic care rămânea uman: hotărârea de a risca o viață, pe baza șansei infime de a o salva – căci acesta fusese argumentul final pe care se bazase votul lui Hugh Derringham în favoarea operației, împotriva recomandării medicului chirurg de a mai aștepta.

Domnul Calder întinse mâna după scalpелul lucitor de care avea nevoie.

– Ei bine, spuse el încordat, să începem.

* * *

Traversând palierul larg, Loren coti pe un coridor scurt și deschise ușa de la capătul acestuia.

Razele soarelui intrau printre jaluzele, luminând slab camera aerisită, cu pereți verzi, și atingând părul fetei culcate în patul alb și îngust, pe care-l făceau să strălucească auriu. Ducându-se la fereastră, Loren ridică încet unul dintre storuri și, când se întoarse, văzu ochii mari ai pacientei privind-o.

– Bună dimineața, spuse ea. Speram că mai dormeai. Nu așteptai ceaiul, așa-i? Sora de noapte a spus că s-a uitat și, cum nu te mișcai, a hotărât să nu te deranjăm încă.

Annette zâmbi.

– Nu dormeam. Doar... motăiam și mă gândeam. Nu voiam neapărat să beau ceai în dimineața asta.

– Bine, atunci am să-ți aduc micul dejun. Ai dormit bine, sper, da? Sora Anderson așa a spus.

– A, da, am dormit. Dar cred că asta e inevitabil, după ce sora mi-a dat somniferul obișnuit.

Zâmbi din nou, dar nu era decât umbra unui zâmbet care cândva fusese foarte luminos și vesel. Nu-i cuprindea buzele, lăsându-i o expresie obosită și tristă în ochii căprui catifelati. Fata aceea, a cărei piele albă ca laptele era străvezie din cauza bolii, strălucise cândva de sănătate și energie vitală.

Trecuseră șase săptămâni de când medicii și surorile luptaseră cu atâta disperare, o noapte, o zi și încă o noapte, pentru a ține aprinsă scânteia plâpândă a vieții în trupul Annettei Derringham. După aceea, numai voința pură a lui Robin Carruthers o ținuse în viață, nu dorința pacientei de a trăi – lucru de care Loren era sigură.

– În curând vei putea dormi fără somnifere, îi promise ea, punându-și ușor o mână peste mâna firavă pe care Annette și-o ținea peste pătură. Pilulele astea nu sunt decât o măsură de prevedere, în caz că ai dureri noaptea. Acum nu te doare nimic?

– Nu.

– Perfect. Hai, ridică-te, ca o fetiță cuminte.

Dar, deși râdea, Loren își dădea seama cât de ușor îi era să-și ridice pacienta.

– Trebuie să mănânci puțin mai mult, să știi, o mustră ea cu blândețe, altfel într-o zi te voi găsi plutind pe sub tavan, ca prințesa din poveste. Doctorul Carruthers va fi foarte dezamăgit dacă săptămâna asta nu mai câștigi în greutate.

– Niciodată n-am suportat gândul de a mă îngrășa, dar am s-o fac până și pe asta, ca să-l mulțumesc pe doctorul Carruthers, spuse Annette, puțin mai animată. Și pe tine, soră dragă. Toți vă

purtați atât de minunat cu mine aici, și simt că e îngrozitor de ingrât din partea mea să nu fac tot ce vreți – ca de pildă, să am o poftă de mâncare enormă.

– A, nu-ți cerem *decât* una normală, îi spuse Loren. Ceea ce sunt sigură c-o să-l bucure și pe soțul tău. Se întoarce azi, nu-i așa?

Ochii Annettei se luminară.

– Da, răspunse ea. Sărăcuțul de el!

– Sărăcuța de *tine*! Dar o să te punem pe picioare curând.

Când ieși din nou pe culoar, lui Loren îi pieri zâmbetul de pe buze. Desigur, era bine că Hugh, care plecase pentru două zile la Paris, „cu afaceri“, se întorcea – după ce cele „două zile“ se prelungiseră cu aproape o săptămână. Din partea ei, fusese recunoscătoare să-l vadă plecând, dar în interesul Annettei considera că n-ar fi trebuit să se ducă. Faptul că Annette îl adora era vizibil pentru oricine, dar Loren, care o văzuse zi de zi cinci săptămâni de-a rândul, și știa ce anume însemna să-l iubească, găsea dragostea pentru el tragică și înspăimântătoare.

Coborând la bucătărie, luă tava cu micul dejun al pacientei și, după ce i-o lăsă, primind promisiunea că avea să mănânce oul fiert moale și „măcar una“ dintre feliile de pâine prăjită, se duse s-o ajute pe Kate, care avea un caz chirurgical în camera de vizavi, să-și mute pacientul în fotoliu cât timp i se schimba așternutul.

Când ieși din nou, îl văzu pe Robin coborând grăbit pe scara principală.

– Bună dimineața, soră, îi spuse el. Vreau să-ți vorbesc. Ai câteva minute?

– Da, domnule doctor. N-am nimic important de făcut acum.

Cu o înclinare a capului și un gest ușor ca să-l urmeze, Robin intră în firida unei ferestre din apropiere.

– Am vizitat-o pe doamna Derringham aseară, după ce ai ieșit dumneata din gardă, o informă el, iar după aceea am vorbit despre ea cu domnul Calder. Nu pot spune că suntem prea mulțumiți de felul cum progresează.

Și, în timp ce Loren îl privea scurt, continuă:

– A, nu e nimic în neregulă cu asistența surorilor. Voiam doar să te întreb dacă nu cumva o frământă ceva. Am senzația că în ultimele câteva zile a regresat și mă întrebam dacă nu cumva îi e dor de tatăl ei, sau așa ceva. E doar un copil, din câte înțeleg, iar tatăl ei insistase să rămână în America în primul an după nuntă – așa mi-a spus soțul ei.

Loren ezită.

– Nu cred că-i e dor de casă. Vorbește mult cu mine, și mi-a povestit adesea despre tatăl ei, dar n-a menționat că ar vrea s-o viziteze. Cred că de domnul Derringham i-a fost dor – dar el se întoarce astăzi.

– Probabil. Însă bănuiesc că nu e numai atât.

Robin se încruntă, gânditor.

– Mă întreb dacă n-ai putea-o ajuta să se mai însuflețească, să manifeste mai mult interes față de ceea ce se întâmplă cu ea. N-o putem ajuta cu nimic, dacă nu se ajută și singură.

Tăcu, dar Loren nu răspunse. Se obișnuise cu felul lui de a fi și știa că, oricând vorbea cu cineva, făcea pauze pentru a-și pune gândurile în ordine.

Studiind chipul acela bronzat și adâncit în gânduri, percepu, ca întotdeauna când era cu el, strania senzație de putere pe care părea s-o emane. Observă dintr-o dată cât de obosit arăta în lumina soarelui care intra pe fereastră și-și stăpâni impulsul de a-i spune că muncea prea mult. Ce-ar fi spus Frances, care nu se cruța niciodată, dacă auzea că o biată soră își permisesese să-i dea un asemenea sfat...?!

Colțurile gurii i se arcuie într-un zâmbet pe care nu și-l putu stăpâni.

– Ce te amuză, soră?

Cu o tresărire, Loren se trezi din reverie, simțind că roșea. Dar Robin continuă, ca și cum nici nu s-ar fi întrerupt:

– Cel mai rău aspect într-un caz ca al doamnei Derringham este că nu poți readuce pacienta în circulație. Fractura de la genunchi o obligă să stea în pat. Totuși, ar trebui s-o punem pe picioare. Dacă poate sta în fotoliul rulant, ar trebui s-o mai scoatem prin grădină.

– N-a spus niciodată, dar mă tem că se întreabă dacă va mai putea vreodată să meargă normal – și, mai ales, să călărească, răspunse Loren.

Robin o privi pătrunzător.

– Nu trebuie să audă sub nici o formă că s-ar putea să nu mai redevină atât de activă pe cât a fost – încă. Principalul e să-i revină forța fizică, iar o stare de spirit proastă n-ar ajuta-o. Mă bucur că Derringham se întoarce, adăugă el. Păcat că a trebuit să plece.

I se părea ei, numai, sau în privirea lui se zărea o atenție mai deosebită?

Apoi, o întreabă pe neașteptate:

– L-ai cunoscut pe Derringham înainte de a se căsători, nu-i așa?

Loren fu recunoscătoare că-l putu privi în ochi, răspunzându-i calmă:

– Da.

– Iartă-mi curiozitatea, dar cât de bine l-ai cunoscut?

– Nu... prea bine.

N-o considera o minciună, căci acel Hugh pe care crezuse că-l cunoștea nu existase niciodată cu adevărat.

– Te întreb, continuă Robin, fiindcă mă cam pune pe gânduri. Sincer, nu mi se pare un tip prea demn de încredere.

Un playboy chipeș – și nimic mai mult. Sper că acum, când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, e capabil să-i acorde soției lui sprijinul de care are nevoie. În fine, menține-i buna dispoziție; însuflețește-o cât poți de mult.

În acel moment, Frances veni la etaj, începându-și vizita de dimineată prin saloanele pacienților.

Aruncă o privire scurtă spre fratele ei și Loren, iar când aceasta din urmă o salută, îi răspunse cam rece:

– Bună dimineata, soră.

– A, Frances! Vorbeam cu sora despre doamna Derringham, spuse Robin, ridicându-se să-i iasă în întâmpinare. Ce părere ai despre progresele ei?

– N-o văd prea mult, răspunse Frances, dar din câte am observat...

Aruncă o privire spre Loren.

– ...Sunt de acord că e neliniștită și nu-și revine așa cum ar trebui. După cum înțeleg, întotdeauna a fost foarte activă și plină de viață. Soțul ei mi-a spus – cu ocazia vizitelor mele vorbește foarte puțin. Extraordinar, cum par să-și piardă puterile cei ca ea, când sunt bolnavi. Dar, cu siguranță, poți descoperi care e problema, Robin, nu-i așa?

– Am constatat, la fel ca tine, că evită să discute despre ea însăși.

– Bine, și n-o poți convinge dumneata să vorbească, soră?

Deși întrebarea era rostită pe un ton repezit, Frances o îmblânzi cu un ușor zâmbet.

– Cazul ăsta nu presupune puțină „psihiatrie“ discretă?

– Tocmai îi spuneam domnului doctor că după părerea mea îi e dor de soțul ei, răspunse Loren. Se va întoarce azi. Poate-i spunem s-o convingă el.

– Cred că ai dreptate, dădu aprobator din cap supraveghetoarea. În câteva minute, voi intra să-i spun „bună dimineată” doamnei Derringham, adăugă ea. Așa că, dacă ai altceva de făcut, soră, poți pleca pentru un sfert de oră.

– Am înțeles, domnișoară supraveghetoare.

Deși nu avea nimic special de făcut afară din camera pacientei, Loren pricepuse aluzia.

Apoi, Robin spuse:

– Am să-i arunc și eu o privire la un moment dat, înainte de prânz, și vom vedea dacă n-o putem convinge să încerce să respire puțin aer curat, mâine.

Frances plecase deja, iar în timp ce doctorul Carruthers pornea în direcția opusă, Loren se gândi cât de ciudat era că doi oameni atât de apropiați ca el și sora lui aveau personalități așa de diferite. Supraveghetoarea se purtase binevoitor cu ea, iar Kate îi spusese că nu se mai întâmplase niciodată ca o soră tânără să scape atât de total de criticile acesteia, în primele săptămâni de muncă la spital. Dar cel mai mult o încălzea buna părere a lui Robin, trezindu-i dorința de a se strădui mai mult ca oricând.

Ca om, putea fi fermecător, dar ca medic era de-a dreptul magnific.

* * *

Când, după exact un sfert de oră, Loren reveni spre camera Annettei, văzu spinarea dreaptă a lui Francis Carruthers dispărând după colț.

Annette era cam la fel cum o lăsase, rezemată de perne, privind pe fereastră.

– Am venit, anunță Loren veselă. În dimineața asta ducem o mare lipsă de personal.

– O, soră! exclamă Annette în timp ce întorcea capul, luminându-se la față. Ce ușurare!

Bucuroasă că o vedea mai însuflețită, Loren râse.

– Cine credeai că era?

– O, ar fi putut să fie oricine. E încă devreme ca să vină domnul doctor Carruthers, dar ceilalți medici de-aici par să mă viziteze încontinuu.

– Și nu-ți plac? Chirurgical e un om foarte drăguț.

Loren umplu un lighean cu apă caldă și aduse săpunul și prosoapele.

– Da, e drăguț. Dar mereu mi-e teamă că va propune să mă opereze din nou.

– Draga mea, n-ar face așa ceva dacă n-ar fi necesar. Hai acum, azi trebuie să te facem foarte frumoasă, cum știi.

În timpul „băii“ de dimineață, Annette tăcu. Apoi întrebă dintr-o dată:

– Ți place supraveghetoarea?

Surprinsă, Loren se întrerupse.

– Ție nu-ți place?

– Nu, recunoscui scurt Annette. Poate fi fermecătoare, dar mă face să mă simt ca... of, nu știu, cam ca și cum aș fi un specimen într-un borcan, iar ea se consideră datoare să tot vină să mă inspecteze. Are un suflet rece ca gheața. Foarte conștiincioasă, desigur, și cred că e și deșteaptă, ca să conducă tot spitalul ăsta, dar... nu-mi face impresia că ar fi umană. Cum s-o fi întâmpnat să fie sora domnului doctor Carruthers?

– Întreabă-l pe el, zâmbi Loren.

Annette făcu o mutră abătută.

– Nu s-ar bucura deloc! Știi, cred că-n dimineața asta m-a găsit cam îmbufnată. Nu pot sta de vorbă cu ea.

– Ei, nici nu trebuie să-i vorbești prea mult, nu-i așa? Dar ține neapărat să te simți mai bine.

Puse deoparte pudra de talc și, după ce-i trase peste cap Annettei o cămașă de noapte de mătase bleu cu floricele, îi spuse:

– Vino, am să te-ajut să te scoli pentru câțva timp.

Deși genunchiul cu rotula fracturată îi era încă în gips, îi fu foarte ușor s-o mute din pat în fotoliul de lângă fereastră, pe care o deschise larg.

– Măine, ne îmbrăcăm și mergem afară, anunță ea.

Annette o privi repede.

– Ba nu, nu pot să merg. Sunt sigură că nu m-aș putea folosi de o cârjă.

– O să te așezăm într-un scaun cu rotile.

– Un scaun rulant?! O, *nu!* Soră, nu...

– Nu fi copil, o dojeni Loren cu blândețe. Te vei simți mult mai bine afară – nici nu știi cât te va ajuta să mai ieși din camera asta.

Cealaltă fată o prinse de braț, implorator.

– Nu vreau ca Hugh să mă vadă ca pe o schiloadă.

– E doar pentru un timp, draga mea.

– Poate, dar... Hugh nu poate suferi oamenii neputincioși.

– N-ai să fii neputincioasă. Tocmai așa nu vrem să te simți. În câteva zile, îți vom scoate gipsul și-ai să începu să mergi din nou.

– Dar nu vreau să mă vadă împinsă cu scaunul rulant. Nu vreau, nu pot...

Ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de clar că se tulburase, încât Loren îngenunche alături și o cuprinse cu un braț pe după umeri, promițându-i:

– Bine, atunci poți să-i explici asta medicului.

– N-aș putea să-i explic... lui.

Vocea Annettei suna înfundat, căci își acoperise fața cu mâinile.

– N-ar înțelege ce părere are Hugh despre... forma fizică. Hugh e un om atât de activ, de când ne-am cunoscut făceam mereu câte ceva împreună – călărie, schi, diverse jocuri... De-asta s-a și îndrăgostit de mine, pentru că-i plăceau lucrurile pe care le făceam așa. Iar acum... Poate că n-am să mai fiu niciodată din nou activă cu adevărat. Nu-i așa?

– Ascultă, draga mea, îi spuse Loren cu tandrețe. Ai suferit un accident foarte grav și, la drept vorbind, va trece un timp până să-ți revii. Ai încredere în domnul doctor Carruthers și în noi, ceilalți, și vom face tot ce e omeneste posibil pentru tine. Dar o să dureze câțva timp.

– Timp, repetă Annette, deznădăjduită. Și... Hugh se va pomeni legat de o invalidă. N-o să suporte, și s-ar putea chiar să mă urască.

– În nici un caz. Te iubește. N-ar putea fi atât de egoist, atât de crud cu tine. Haide, doar știi asta.

Însă, chiar în timp ce vorbea, Loren își aminti cât de crud și egoist putea să fie Hugh – și, în deznădejdea și furia ei, uită că acea cruzime și egoism fuseseră îndreptate împotriva sa însăși.

– Ascultă, insistă Annette, începând să-și reverse toată nefericirea și temerile reprimite din acele săptămâni de convalescență, la scurt timp după ce ne-am căsătorit, m-am îmbolnăvit de pneumonie și pe urmă am zăcut la pat câteva săptămâni. Știam că nu mă poate suferi când sunt bolnavă. Of, ce proastă am fost – de ce n-am condus cu mai multă atenție? Tu nu poți înțelege un om ca Hugh. Mereu e pe picior de plecare, îi place să fie activ și vesel...

Se întrerupe.

– Ai fost... ai fost vreodată îndrăgostită?

Cuțitul se răsuci în inima lui Loren.

– Da, răspunse ea. Dar...

Spre uşurarea ei, chiar atunci se auzi o bătaie în uşă.

– Pot să intru? întrebă glasul lui Robin.

– Un minut, domnule.

Loren îi puse Annettei în mâini o batistă curată, apoi se duse încet spre uşă, lăsându-i timp să-şi şteargă lacrimile de pe obraji. Deschise uşa şi ieşi grăbită pe culoar, unde-i explică repede lui Robin tot ce discutaseră, încheind cu cuvintele:

– Oricum, sunt sigură că-i face bine că a mărturisit totul.

– Sigur că da, săraca de ea, fu Robin de acord. O.K., soră, n-am să dau de înţeles că găsesc ceva în neregulă.

* * *

După-amiaza şi prima parte a serii trecură fără ca Hugh să apară, iar Loren, privind-o pe Annette cum devenea tot mai neliniştită, fierbea în sinea ei de furie. În sfârşit, după ce ciocăni încet cu degetele în uşă – semnalul prin care-şi anunţa întotdeauna sosirea – Hugh intră calm şi netulburat.

– Iubitule! exclamă Annette, desfăcând braţele. Ai lipsit atât de mult!

– N-am putut ajunge mai devreme, păpuşă – am pierdut avionul de dimineaţă.

Se aplecă s-o sărute.

– Ai fost cuminte în lipsa mea? Te-ai făcut bine, eşti din nou în putere?

Deja se desprinsese din braţele ei, şi aruncă o privire întrebătoare spre Loren.

– S-a mai întremat puţin, răspunse ea repede.

Hugh zâmbi, privind-o drept în ochi.

– Sunt sigur. Nu mi-am făcut nici o grijă, știam că e în mâini bune. Loren trase un scaun lângă pat, iar Hugh se așează. Ignorându-i cuvintele, Loren îi zâmbi Annettei:

– Acum, trebuie să iei cel mai bun medicament, și în curând ai să te simți bine. Nu mai ai nevoie de nimic, până intră în gardă sora de noapte?

– De nimic.

Annette cuprinse mâna soțului său între degetele ei slabe.

– Poate sta oricât de mult vrea, nu-i așa? Sora de noapte n-o să se supere?

– Ascultă, păpușă, o întrerupse Hugh, n-am mâncat nimic de când am plecat din Paris. Niciodată nu pot mânca în avion, mereu mi se face rău. Moșul tău o să moară de foame, dacă stă prea mult aici. Și-n plus, e aproape ora de culcare. Pot să mai vin mâine dimineată, devreme.

Annettei îi căzu fața, dar răspunse, făcând un efort să pară veselă:

– Bietul de tine! Doar nu poți rămâne nemâncat. Însă mâine dimineată nu poți veni foarte devreme. Va veni domnul Calder, să mă examineze – azi n-a fost, și trebuie să fiu spălată și aranjată.

– Bine, atunci am să vin după prânz, și-am să stau cât vrei tu de mult, îi promise Hugh.

Ridicând ochii, întâlni privirea lui Loren, iar expresia ei de nemulțumire rece îl făcu să roșească.

– Nu așa e cel mai bine, soră?

– Nu știu.

Loren se întoarse spre Annette.

– Acum te las, draga mea. Noapte bună.

Hugh se ridică repede să-i deschidă ușa și, dând ușor din cap în semn de mulțumire, Loren trecu pe lângă el fără să-l mai privească.

Mergând repede pe coridor, cu pumnii strânsi pe lângă trup, fu cât pe ce să se ciocnească de Kate, care tocmai ieșea de la bucătărie.

– Ferească...! Ce s-a-ntâmplat, Loren? Arde undeva? S-a comis vreo crimă? Sau te-a călcat cineva pe bătătură?

– N-am bătături – draci am! replică Loren.

– Ei, nu ți-i descărca aici, în bucătărie e mai comod.

Kate o trase după ea în încăperea mică unde se pregăteau ceaiurile și se spălau vasele mici. Hobbyul ei favorit era să înghită cât mai multe cești de ceai; le putea bea la orice oră din zi și din noapte.

Loren acceptă ceașca pe care i-o umpluse, apoi îi povesti cele întâmplate.

– Hm, făcu Kate, care era foarte pătrunzătoare. O fi iubind-o bărbătelul, dar tot un playboy e. Se plictisește de moarte.

Fruntea lui Loren se încreți de îngrijorare.

– Sper ca ea să nu-și dea seama. Sărmana, tocmai de-asta se teme. Sunt căsătoriți doar de un an.

În acel moment, o soră apăru în ușă, strigând:

– Connor! Îmi dai și mie o mână de ajutor, înainte să pleci?

– Sigur. Așteaptă-mă, Ruston, și-o să mergem la cină împreună.

Kate ieși grăbită, iar Loren, rămasă singură, își termină de băut ceaiul, încruntată în continuare.

Un playboy! Kate era o judecătoare de caractere mai perspicace decât fusese ea – și nu încăpea nici o îndoială că și doctorul Carruthers era la fel.

– Loren!

Se răsuca repede de la chiuvetă, unde-și clătea ceașca și farfurioara.

Hugh stătea rezemat de tocul ușii. Văzându-l acolo, Loren simți un fior de durere – dar era doar o împunsătură, nu un junghi, iar inima-i rămase surprinzător de sigură. Acela era soțul Annettei Derringham, care trebuia să înțeleagă că o fată bolnavă trebuia să fie tratată cu blândețe – și fără egoism.

Oare era capabil să conștientizeze asta? se întreabă ea.

Hugh făcu un pas grăbit înainte.

– De-atâta timp, n-am avut ocazia să te văd între patru ochi.

Cu o notă tăioasă în tonul calm, Loren răspunse:

– Într-adevăr. Mă bucur că am prilejul să-ți vorbesc în seara asta, înainte de a pleca. Vreau să știu ce părere ai despre cum progresează soția dumatăle.

Tonul și expresia ei, de o răceală impersonală, dădeau impresia că vorbea cu un om complet străin. Dacă i-ar fi tras o palmă peste față, Hugh n-ar fi putut să fie mai descumpănit, iar obrajii i se înroșiră.

– Soția... mea... repetă el cu un glas inexpressiv.

– Da. Avem impresia că doamna Derringham nu progresează atât de repede pe cât ar trebui. Fără îndoială, e neliniștită din cauza rezultatelor finale ale accidentului. E foarte important să-i iasă din cap că ai putea nutri vreo teamă că va rămâne invalidă.

– Și nu e? întreabă scurt Hugh.

– Numai dacă e lăsată să creadă asta. O poți ajuta enorm; chiar dacă nu va mai putea să facă toate lucrurile pe care le-a făcut înainte, important este să se convingă că va fi din nou sănătoasă și în putere, și că ai nevoie de ea.

– Sigur că-mi voi da toată silința... soră, replică el. Biata fată. Chiar dacă a fost vina ei – probabil conducea ca vântul, și i-am atras întotdeauna atenția să aibă grijă la volan – nici nu știi ce rău îmi pare pentru ea.

– Dar te rog să nu-i sugerezi în nici un fel că-ți pare rău pentru ea, interveni Loren repede. Asta n-ar putea-o face decât să-și plângă singură de milă. Convinge-o că accidentul nu va avea nici o importanță; dă-i de crezut că abia aștepți să fie iar sănătoasă și puternică, astfel încât să puteți face din nou toate lucrurile pe care le făceați împreună înainte de a se întâmpla accidentul.

– Am să mă străduiesc.

Hugh râse scurt, aspru.

– Mă tem că n-am stofă de actor. Și nici în camera de suferință a unei bolnave nu mă descurc prea bine. Știi că nu pot suferi bolile; nici pe-ale mele nu le suportam prea ușor – sau ai uitat?

Loren îi ignoră întrebarea.

– De data asta, nu dumneata ești bolnav, spuse ea rece, ci o ființă care depinde în mod firesc de dumneata ca să-și recapete curajul. Așa că, te rog, încearcă să uiți de alergia dumată la bolnavi și să pari cât poți de vesel și de optimist.

– Desigur, am să fac tot ce pot, promise el – dar Loren nu simțea nici o sinceritate în cuvintele lui.

Privind-o, Hugh simțea cum se schimbase, deși amorul lui propriu îl împiedica să accepte.

Pradă unui impuls insistent, spuse:

– Loren, n-am venit după tine ca să vorbim despre Annette. Voiam să știu dacă m-ai iertat.

– Dacă te-am iertat? repetă ea. Nu-ți port nici o... ranchiună, dacă la asta te referi. A trecut mult de-atunci...

– Nu chiar... atât de mult...

– Destul de mult ca să uităm totul, cu siguranță, nu?

– Poate... Deci, ești atât de absorbită de muncă, încât... elimini complet relațiile umane.

Obrajii lui Loren se înroșiră de furie, dar ochii îi rămaseră calmi.

– Țin la munca mea, desigur, răspunse ea. Dacă soția dumitale nu mi-ar fi pacientă, nici n-am discuta acum și aici. Ți-am vorbit ca soră a ei; poate că nu ți-aș fi spus atât de multe, dacă eram complet străini.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

– În fond, o iubești, și n-ar trebui să-ți fie dificil s-o convingi că nimic nu va schimba asta.

– Normal, răspunse Hugh cam îmbufnat, așa cum Loren își amintea perfect că era capabil să fie, când lucrurile nu mergeau pe placul lui.

– Asigur-o de asta și bățalia e pe jumătate câștigată, mai spuse ea. Noapte bună.

În timp ce trecea pe lângă el, Hugh o prinse de mână.

– Nu pleca așa. Nu suport să te comporți cu mine ca și cum aș fi... nedemn să mă atingi. Știu că m-am purtat oribil. Cât aș vrea să te fac să înțelegi...

– Te rog, Hugh... răspunse ea, încercând să-și smulgă mâna dintr-a lui. N-are nici un rost. Ți-am mai spus, a trecut... s-a terminat.

– Numai când mă vei ierta într-adevăr. Trebuie...

Îi eliberă mâna repede, când ușa din capătul opus al culoarului se deschise și apăru Robin.

– A, bună seara, domnule doctor Carruthers, îl salută dezinvolt Hugh. Tocmai stăteam de vorbă despre soția mea, cu sora.

– Bună seara, răspunse Robin, mai degrabă politicos decât cordial. Mă bucur să văd că ați revenit.

Hugh zâmbi acru.

– Cam târziu, mă tem, dar am fost reținut. Pot veni să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră, mâine dimineață?

– Asta voiam și eu să vă rog. Pe la douăsprezece?

– Mi-ar conveni de minune. Acum tocmai plecam. Destul de târziu, dar am simțit nevoia să stau câțva timp cu ea.

– Cu siguranță, ar fi fost dezamăgită dacă nu veneați.

Cei doi ajunseseră în capul scării, iar Hugh aruncă o privire în urmă, spunând:

– Îți mulțumesc, soră. Noapte bună.

Și porni în jos pe scară, urmat de doctor.

Rămasă pe loc, Loren simți că mintea-i era cuprinsă într-un tumult de furie și deznădejde. Nu se îndoia că Robin, ieșind din cameră tocmai în acel moment, îl observase pe Hugh ținând-o de mână, iar repeziciunea cu care-i dăduse drumul făcuse ca întregul episod să fie și mai bătător la ochi. Doctorul Carruthers n-o învrednicise nici cu o privire, nici nu-i urase noapte bună. Nu putea fi deloc mulțumit, cum n-ar fi fost nici supraveghetoarea, s-o prindă pe una dintre surori într-o situație atât de intimă cu soțul unei paciente.

– Îmi pare rău că am întârziat atât, se scuză Kate, intrând în bucătărie cu sufletul la gură. Dumnezeu! Nici nu mă mir că Haddond are nevoie de ajutor – pacienta ei cântărește o tonă! Noroc că nu trebuie să fie operată – domnului Calder i-ar lua o veșnicie s-o exploreze pe dinăuntru!

Dar, pentru prima oară, umorul lui Kate nu provocă nici o reacție din partea lui Loren.

– Du-te jos, îi spuse ea. M-am răzgândit, nu mai mănânc nimic de cină. Mă duc la culcare.

Capitolul 4

Indiferent de cusururile lui, în următoarele zile după întoarcerea la Saint Philippe, Hugh Derringham își petrecu mult timp alături de Annette. Totuși, deși înflorea în prezența lui, Annette încă nu dădea nici un semn de progres, și deveni clar că, deși rotula ei rănită n-avea s-o mai supere mult pe viitor, leziunile interne nu se vindecaseră așa cum ar fi trebuit.

Cu toate că domnul Calder era un chirurg foarte bun, de astă dată nu-și mai asumă răspunderea s-o opereze din nou fără a cere și altă opinie. Așa că, un mare doctor din Londra, care fusese cândva șeful lui Calder – unul dintre acei chirurghi pe care nu-i interesează titlurile sau publicitatea, ci numai munca pe care o au în sânge – fu chemat și veni fără întârziere.

Deși îi spusese Annettei că domnul Calder chema doar un prieten s-o examineze, și nu exista nici un motiv de îngrijorare, biata femeie se sperie de moarte.

Dar, când marele chirurg sosi, înalt, cu ochi foarte albaștri și părul începând să i se arginteze la tâmples, Annette simți că-i revenea din nou încrederea.

– Dacă acest om nu poate să mă vindece, nimeni din lume nu poate, îi spuse ea lui Loren, după aceea.

– O să te vindece, îi promise Loren. A avut pacienți în spitalul unde am învățat eu și face adevărate minuni; dar reține ce ți-a spus: să nu te-așteți să fie totul în regulă doar în câteva săptămâni. Va fi nevoie de timp și de răbdare din partea ta.

Dar Annette, trecând peste toate temerile, era într-al nouălea cer. Avea să se vindece, chiar dacă trecea mult timp, și numai asta conta.

* * *

A doua operație avu un succes incontestabil. După aceea, urmă procesul greu și dureros al refacerii.

Într-o zi, când Loren tocmai își luase pantofii de la reparat, se întâlni în scuarul satului cu doctorul Robin Carruthers, care fusese și el să examineze un pacient.

– Am discutat azi cu domnul Derringham, o informă el. Se gândește să închirieze o vilă – probabil ai observat-o pe cea aflată în partea cealaltă a satului, la două mile distanță. I-am spus că ar fi o idee extrem de bună. Soția lui, cum nu mai e nevoie să-ți spun, a ajuns în acea fază a convalescenței când pacientul devine „conștient că e în spital“, și o tulbură gândul că e înconjurată de alți bolnavi.

Apoi văzu pantofii pe care Loren îi ținea de șireturi.

– Dă-mi-i să ți-i duc eu, soră, spuse el, întinzând mâna.

– A, nu... mulțumesc...

Loren roși, retrăgându-și mâna cu pantofii – iar când îi întâlni privirea amuzată, simți spre propria ei deznădejde și oroare că roșea.

– Dă-mi-i, soră.

Și Robin îi luă cu un gest ferm, vârându-și-i sub braț. Apoi continuă:

– I-am spus lui Derringham că soția lui va avea nevoie de examene medicale regulate timp de încă două luni cel puțin, și că aerul de-aici e ideal pentru ea. Dacă rămâne în apropierea spitalului fără să fie internată, probabil se va înzdrăveni mai repede. I se va trezi din nou pofta de viață. Totuși, nu poate pleca mai devreme de două săptămâni.

Apoi, când Loren îl privi cam nesigură, o întrebă:

– Nu ești de acord?

Nu ea avea căderea să fie de acord sau nu cu ceea ce considera doctorul Carruthers că era cel mai bine pentru pacientă, dar întrucât discuția părea destul de neformală, îi răspunse cu sinceritate:

– Mă gândeam doar... că sper să n-o lase singură cu servitorii.

– M-a asigurat că nu va mai pleca. Sunt de acord că-i va face bine să vadă mai mulți oameni – cu condiția să n-o obosească. În prima săptămână, va avea nevoie de o soră care să se ocupe de ea dimineața și seara. Nu ne putem lipsi de dumneata atât de mult încât să te lăsăm să te duci ca internă, dar va trebui să-ți faci timp pentru acele vizite. Contează enorm de mult pe dumneata și, cum din fișele dumatiale medicale reiese că se tulbură ușor biata fată are o oarecare tendință spre isterie, după toate prin câte-a trecut, o schimbare prea bruscă a programului ar putea s-o afecteze negativ.

Loren dădu din cap:

– Am să mă duc, desigur, dacă domnișoara supraveghetore...

– A, teamă mi-e că domnișoara supraveghetoare va trebui să se lipsească de dumneata. Oricum, până atunci mai sunt două săptămâni.

Apoi schimbă subiectul, în stilul lui caracteristic:

– Ia spune-mi, te-ai acomodat bine aici? Nu-ți mai e dor de Londra?

– Nici nu m-am mai gândit la Londra.

Mărturisirea o surprinse chiar și ea însăși, făcând-o să râdă cam nesigur.

– Cred că datorită munților; mă fac să mă simt... desprinsă de lume.

– Ca într-o închisoare? remarcă Robin.

– A, nu! Dincolo de ei e marea, care nu-mi dă o senzație de clausturare.

– Într-adevăr, marea poate fi traversată oricând – chiar și înot.

Râseră amândoi, după care Robin adăugă:

– Dar să nu te prind că fugi înot de la noi. N-am timp să vin după dumneata.

Vorbea pe un ton firesc, dar inima lui Loren tresări și începu să galopeze cu o viteză pe care panta abruptă a drumului nu părea s-o justifice – doar dacă nu cumva avea nevoie și ea de un control medical. Totuși, reuși să-și păstreze vocea, când răspunse:

– Nu cred că e vreun risc să fug – nici pe mare, nici pe uscat. Mă simt... mult prea fericită la Henry Durand.

Robin coborî privirea spre fermecătorul profil aflat la nivelul umărului său. Loren se uita drept înainte, unde apăruseră porțile castelului, strălucind în soare.

În timp ce-i deschidea poarta, făcându-i loc să intre înaintea lui, Robin avu senzația că tocmai se încheiase un scurt și plăcut interludiu din viața lui agitată – ca o melodie pe care o auzise fluierată în treacăt, a cărei gingășie rămâne în minte, deși notele sunt greu de rememorat.

– Vă mulțumesc... murmură Loren și-și continuă grăbită drumul spre spital.

Tocmai ajunsese la treptele de la intrare, când îi auzi glasul strigând-o:

– Soră! Pantofii...

Se întoarse, în timp ce Robin continua:

– Dacă-i lași la mine, am să uit unde i-am pus.

– Iertați-mă. Vă mulțumesc... foarte mult, spuse Loren, în timp ce lua pantofii din mâna lui, sperând să nu se audă că vorbea aproape cu respirația tăiată.

– Mi-a făcut plăcere.

Și, schițând zâmbitor un gest de salut, Robin se îndepărtă spre aripa nouă.

* * *

Nici Loren și nici Robin nu aveau idee că micul episod de pe trepte fusese observat – altfel poate s-ar fi gândit să privească spre fereastra de la cabinetul supraveghetorei.

Dar întâmplarea făcuse ca Frances, ocupată la birou, să se ridice să ia o carte pe care voia s-o consulte. Tocmai o scosese din biblioteca de lângă fereastră când, privind afară, încremeni la vederea lui Robin care tocmai îi dădea înapoi lui Loren pantofii pe care-i adusese.

În următoarele momente, pe când cei doi conversau cu o intimitate prietenoasă de care nici unul dintre ei nu era pe

deplin conștient, Frances continuă să-i privească, neputând să le distingă cuvintele, ci numai murmurul scăzut al glasului profund al lui Robin, și zâmbetul fetei – oarecum foarte diferit de expresia rezervată pe care supraveghetoarea i-o văzuse întotdeauna.

Apoi Loren intră, iar Frances se înapoie la birou, așezându-se la loc. Cu buza de jos prinsă între dinți, privi încruntată spre cartea pe care o pusese pe mapa de birou. Uitase de ce avea nevoie de ea. Ce cocea fata aia? De unde veniseră, ea și Robin? Era clar că el îi dusese tot drumul pantofii pe care i-i dăduse înapoi la despărțire.

În ultima vreme, Frances începuse să ajungă la concluzia că nu avea de ce să-și facă griji – Robin nici nu s-ar fi gândit vreodată să se însoare. Iar în spital nu era nici o femeie care să pară că ar fi pus ochii pe el.

Dar poate se înșelase în privința lui Loren Ruston? Sau era posibil ca Robin să manifeste și un interes neprofesional față de tânăra soră? De când venise acolo doamna Derringham, el și Ruston fuseseră destul de des împreună.

Totuși, aceste suspiciuni nu făceau decât s-o pună pe Frances în alertă, nimic mai mult. O simpatiza în mod neobișnuit pe Loren și în nici un caz nu voia ca spitalul să se lipsească de serviciile unei surori atât de bune. Era dispusă să aștepte și să vadă – dar, dacă ceea ce vedea era cât de cât neliniștitor, fata trebuia să plece.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte lui Frances, atât de obișnuită să tragă sforile și să manipuleze oamenii astfel încât totul să iasă cum voia ea, că se putea ivi o problemă care nu era atât de simplu de rezolvat.

* * *

Două zile mai târziu, intrând după-amiaza în camera pacientei sale, Loren o găsi pe Annette cu fața scăldată de lacrimi, în timp ce Hugh privea posomorât pe fereastră.

– Bună ziua! salută ea. Dar – ce văd? Lacrimi, iubito? Ce s-a întâmplat?

Și, aplecându-se spre fata care plângea:

– Nu se poate una ca asta, să știi – dacă te necăjești, ai să regrezezi mult.

– Știu. Sunt o proastă, dar... Of, și sunt așa de nefericită! se tângui Annette.

Hugh, care se întorsese, ridică din umeri.

– Mă tem că eu sunt de vină.

Părea mai mult bosumflat decât spășit.

– În regulă, Annette, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îmbolnăvi pentr-o nimica toată. N-am să mai plec nicăieri.

– Cred că ar fi mai bine să rămânem puțin singure, spuse Loren cu răceală.

– Să mă întorc, iubito? întrebă Hugh.

Annette își trase nasul, ștergându-se la ochi.

– Numai dacă vrei.

– Of, Doamne!

Și Hugh ieși, închizând ușa – fără zgomot, dar cu un gest mai categoric decât ar fi fost cazul.

Acest lucru o făcu pe Annette să izbucnească iar în suspine, iar Loren, dându-și seama că numai de compasiune nu avea nevoie, îi spuse pe un ton blând dar sever:

– Dacă mai continui așa, va trebui să chem doctorul.

– Nu! O, nu!

Annette făcu un efort să se controleze, iar când Loren îi aduse sedativul pe care-l preparase în grabă, îl bău ascultătoare.

Reieșea că Hugh sugerase ca, imediat ce Annette se instala în vilă, cu „cineva care să vadă de ea“, el să se ducă în Anglia; să se vadă cu ai lui și să se ocupe de alte câteva probleme. Se apropiiau prezentările de cai, și voia să le arunce o privire.

– Ți-am spus că nu suportă bolile, se plânse Annette, nefericită.

– Prostii, draga mea, o contrazise Loren. Nu și-a mai văzut familia de când v-ați căsătorit. În fond, e moștenitorul tatălui său și întotdeauna și-a petrecut un anumit interval de timp în Devonshire.

Annette o privi surprinsă.

– De unde știi?

Loren ezită. Abia acum își dădu seama că Annette nu știa absolut nimic despre faptul că-l cunoștea pe Hugh dinainte – nici măcar că îi fusese pacient.

– Păi... așa am înțeles, răspunse ea cu voce nesigură.

– Da... cred că ai dreptate, recunosc Annette. Dar... Nu vreau să fiu egoistă; și chiar dacă sunt, nu vreau să plece fără mine, Loren.

Începuse de mult să i se adreseze pe numele de botez.

– Tu nu înțelegi, scumpo. Surorile lui, toți cunoscuții, fac lucrurile care-i plac lui cel mai mult. Crezi că n-o să mă compare cu fetele care-și trăiesc toată viața în șa? Fete sănătoase, puternice, și bărbați care călăresc din răspuțeri, și sar peste obstacole, și vânează tot sezonul. E firesc să vrea să scape de mine – o invalidă neputincioasă, bună de nimic...

– Termină!

Loren o luă ferm de mâini.

– Așa n-ai să te faci mai bine.

– Niciodată n-am să mă fac mai bine. L-am întrebat clar pe doctor, azi-dimineață. L-am cerut să nu mă mintă. Mi-a spus că trebuie „să am răbdare“ – că, desigur, o să-mi revin în putere... Mai bine muream, mai bine *muream*! Niciodată n-am să-l mai pot îmbrățișa pe Hugh, și... îl iubesc atât de mult... mai mult decât m-a iubit el vreodată. L-am dorit din clipa când l-am văzut. Eram hotărâtă să-l fac să țină la mine. Iar acum, lucrurile care l-au făcut să țină la mine nu vor mai exista...

– Fii sigură că nu vor mai exista, dacă o ții mult așa. Și acum, fii cuminte...

Annette își consumase toată energia. Se rezemă de perne, epuizată, și ochii i se închiseră, tranchilizantul începând să-și facă efectul.

Convinsă că pentru un timp totul avea să fie în regulă, și hotărâtă ca, atunci când se trezea Annette, să facă ceva pentru a o ajuta să uite de necaz, Loren ieși.

Când o văzu, Hugh, care stătuse pe un scaun de pe culoar, se ridică.

– Să intru...? întreabă el, cu un zâmbet cam nesigur.

– În nici un caz. O să doarmă un timp – sper.

Privindu-l, atât de calm și de indiferent, deloc tulburat de rezultatul monstruoasei lui sugestii de a pleca, lăsându-și soția bolnavă singură în timp ce el se distra, Loren simți că înnebunea de furie.

– Zău așa, Hugh – ești cel mai egoist și lipsit de tact om pe care l-am cunoscut în viața mea.

– De ce? întreabă el. Fiindcă mi-e imposibil să rămân legat lângă patul de suferință al Annettei, uitând de orice alte probleme? Cred că ți-a spus...

Chiar atunci, liftul începu să coboare, iar Loren, știind că aducea un pacient din sala de operație, își dădu seama că nu putea continua discuția cu Hugh în toată agitația care avea să se stârneasă pe culoar. Ridicând privirea, încruntată, văzu că ușa camerei de vizavi era deschisă și, amintindu-și că era neocupată, îi făcu semn într-acolo.

– Vino aici, îl chemă ea scurt. Avem de discutat.

Urmând-o înăuntru, Hugh vru să închidă ușa, dar Loren îi spuse tăios:

– Las-o deschisă, te rog.

Hugh zâmbi.

– Nu cumva ți-o fi frică să rămâi singură cu mine?

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Loren îl privi în față, cu mâinile pe lângă trup, spunându-i hotărât:

– Lucruri ca acesta care s-a întâmplat în după-amiaza asta îi fac foarte rău Annettei. Ți-am mai spus și înainte cum gândește. Nu-ți dai seama că, dacă n-o ajuți să fie sigură de iubirea ta, nu va dori să se însănătoșească? Praful o să se-aleagă de toată munca medicilor.

– Din câte înțeleg, i-o întoarse Hugh, în mare parte s-a și ales praful.

– Ce vrei să spui?

– Păi, Carruthers mi-a spus sincer că, dacă nu se întâmplă o minune, n-o să mai poată fi niciodată atât de activă pe cât era. În orice caz, mai avem de așteptat încă un an, sau chiar mai mult, până va fi vreo speranță de a începe să revină la normal... Ascultă, Loren, continuă el, pe un ton defensiv. Sunt gata să fac tot ce pot, dar am și eu nevoie de puțină libertate. Am acceptat să stau un an în America. Pe urmă, am acceptat să vin în Franța,

înainte de a merge acasă. Nu știu din ce motiv, tot voia să amâne întâlnirea cu ai mei – adevărul e că-i îngrozitor de geloasă...

Apoi, conștient de privirea neabătută a lui Loren, făcu brusc un gest de furie înfrântă.

– N-ai decât să te uiți așa la mine – ți-am mai spus, nu-s făcut ca să stau la căpătâiul bolnavilor. Știu că n-am avut tact, dar trebuie neapărat să mă duc pentru un timp în Anglia, și m-am gândit că era mai bine s-o pregătesc...

– Ar fi fost mai bine să aștepti, i-o reteză Loren. Ține minte că, pe lângă șocul accidentului, a mai trecut și prin două operații foarte grele. Și-n plus, detestă ideea de a fi bolnavă la fel de mult ca tine! Și trebuie să suporte. Dacă e neapărată nevoie, mai bine du-te acum, pentru scurt timp, și întoarce-te înainte de a se externa de-aici, peste zece zile.

– Adică tocmai la timp ca să preiau ștafeta după ce vă spălați voi pe mâini de ea! Nu cred c-am să fiu prea bun la treaba asta.

În glasul lui se simțea o notă clară de frustrare.

– Ce situație! Cine-a spus vorba aia, că știm ce suntem, dar nu știm ce-am putea fi? Nici în cele mai năstrușnice visuri ale mele nu m-am așteptat c-ai să-mi ții predici în favoarea Annettei, tocmai tu! Trebuie să spun că te-ai purtat minunat cu ea.

Era, într-adevăr, un om extraordinar de imprevizibil! Încet, Loren răspunse:

– Annette e pacienta mea. Pe lângă că țin la ea...

– Ții la Annette – tu!

Loren tocmai pornise spre ușă, când curentul de la fereastră o făcu să se trântască, și se pomeni față-n față cu Hugh, care-i tăiașe calea.

– E nevoie să-ți spun ce minunată ești? o întrebă el. Orice altă fată în locul tău ar fi urât-o.

– Te rog, Hugh...

Încercă să treacă pe lângă el, dar Hugh o prinse de braț.

– Loren! Crezi că nu m-am uitat la tine și nu m-am... urât pe mine însumi? Trebuie c-am fost nebun...

– Lasă-mă să trec, te rog! îi ceru ea, încercând să se elibereze.

Hugh îi dădu drumul și, întorcându-se spre ușă, puse o mână pe clanță, dar fără a încerca s-o apese.

– Nebun, repetă el cu înverșnare. Cred că și dacă nu te reîntâlneam, mi-aș fi dat seama până acum ce greșeală îngrozitoare și tragică am făcut.

– Trebuie să ne suportăm propriile greșeli, răspunse incisiv Loren. Hugh râse scurt.

– A, nici o grijă, pe-ale mele mi le suport! Dar ascultă-mă măcar acum...

– Nu.

Era atât de dezgustată, încât nu voia decât să pună capăt întrevederii mai repede. Întinse mâna, voind să s-o dea pe-a lui înapoi și să deschidă ușa, apoi își dădu seama, prea târziu, de greșeală. Hugh o cuprinse în brațe, trăgând-o spre el.

– Indiferent dacă am căzut într-o cursă pe care singur mi-o întinsesem, sau m-a ademenit altcineva, adevărul rămâne că, orice-am făcut, acum știu că tu, numai tu, ești cea care contează pentru mine. Dragostea mea...!

Loren întoarse capul, astfel că buzele lui îi atinseră doar obrazul, în timp ce se zbătea să scape.

– Ai înnebunit? îl întrebă. Hugh... dă-mi drumul... Au!

O trăsesse destul de departe de ușă pentru ca aceasta să aibă loc să se deschidă – și, când se dădu de perete, Loren văzu în fața ei ochii reci și uimiți ai lui Francis Carruthers.

La fel de repede pe cât o luase în brațe, Hugh îi dădu drumul. Instinctiv, Loren își ridică mâinile tremurătoare la bonetă, în timp ce vocea indignată a supraveghetoarei sfichiuia prin aer ca un bici.

– Fii bună și vino imediat în cabinetul meu, soră.

Apoi, Frances se întoarse și se îndepărtă.

Loren o zări pe Kate stând pe culoar, cu ochii rotunjiți de oroare. Slavă Domnului! Pe lângă Kate, în apropiere nu părea să mai fie nimeni.

Frances dispăruse, când Hugh o ajunse pe Loren din urmă, în capul scării.

– Loren! Vin și eu cu tine. Pot să explic.

Se întoarse spre el, cu furie.

– Rămâi aici! N-ai provocat destule probleme? întrebă ea printre dinți.

Și coborî în fugă scara, orbită de deznădejde.

În holul de jos, fu cât pe ce să se ciocnească de sora Connor, care o prinse de brațe, întrebând-o ce Dumnezeu se întâmplase.

– O urgență neașteptată?

– Nu, răspunse Loren, încercând să-și revină. Supraveghetoarea... m-a chemat...

– Eu în locul tău mi-aș aranja părul înainte să intru, o sfătui sec sora Connor.

Deși era albă ca hârtia când bătu la ușa supraveghetoarei, Loren își aranjase între timp ținuta și reușise să-și recapete calmul – în aparență.

Așezată la birou, Frances o privi lung, cu gura strânsă într-o liniuță scurtă și dreaptă.

– Îmi dați voie să vă explic, domnișoară supraveghetoare, vă rog? întrebă Loren, făcând eforturi să-și controleze vocea.

– De ce erai închisă în camera aceea împreună cu soțul doamnei Derringham? întrebă Frances, pe un ton înăbușit de

mânie. N-ai face decât să-ți pierzi timpul – și pe al meu, soră. Am completat un cec cu salariul pe o lună. Poftim. Sper că poți să-ți faci baajele și să părăsești spitalul în maximum o oră.

Privind-o pe femeia aceea tare ca fierul și rece ca gheața, Loren înțelese că degeaba ar fi încercat vreun apel. Totuși, oroarea o ținea încremenită pe loc, căutându-și disperată cuvintele cu care să se apere.

– N-ai auzit? insistă Frances. Ia-ți banii și pleacă.

Nici dacă i-ar fi vorbit unei servitoare care se făcuse de răs, tonul ei n-ar fi putut să fie mai jignitor.

Loren, roșie în obraji, își regăsi dintr-o dată darul vorbirii.

– Vă rog să mă ascultați, domnișoară supraveghetoare. Trebuia să vorbesc cu domnul Derringham despre soția lui. Tocmai cobora un caz din sala de operație. Nu puteam rămâne pe culoar, așa că...

Se întrerupse, când ușa din spatele ei se deschise și Robin intră grăbit.

– Scuză-mă că dau buzna, Frances. Sora Connor mi-a spus că sora Ruston e aici. Soră, vrei să te duci...

– Sora nu mai e de serviciu, îl întrerupse rece Frances. Părăsește spitalul în după-amiaza asta. Am concediat-o.

– Ai concediat-o!

Robin se uită de la sora lui la fata zveltă, albă la față, și înapoi la Frances.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

Glasul lui, de obicei atât de muzical, devenise acum neobișnuit de tăios.

– E imposibil ca sora Ruston să plece acum...

– Sora Ruston pleacă!

Frances nu-și mai putu stăpâni furia.

– Îmi vei permite să hotărâsc singură în legătură cu personalul medical. În orice caz, refuz s-o mai păstrez în funcție pe această tânără femeie. Este concediată pentru conduită dizgrațioasă, în timpul programului.

– Cred că trebuie să existe o explicație, spuse cu răbdare Robin. Nu mi-o pot imagina pe sora Ruston comportându-se dizgrațios.

Bazându-se pe ceea ce văzuse cu ochii ei, Frances avea tot dreptul să fie revoltată; pentru ea, faptul că Robin îi călca funcția în picioare în fața acelei fete dezgustătoare și necinstite era ultima picătură.

– Întâmplător, am găsit-o închisă într-un dormitor, dar împreună cu soțul doamnei Derringham, care o săruta, îi spuse ea. Nu cred că poți găsi vreo scuză pentru așa ceva...

Nici dacă i-ar fi tras o palmă, Robin n-ar fi fost mai șocat. Dar stupefacția nu i se citi pe chip decât o clipă.

– Domnule doctor Carruthers!

Loren se întoarse spre el, cu un gest implorator.

– Mi-e... foarte dificil să explic. Recunosc că am făcut o prostie, o prostie de neiertat, dar tocmai i-am spus domnișoarei supraveghetoare... vorbeam cu domnul Derringham despre soția lui. Fusese foarte tulburată...

– Știu, o întrerupse Robin. S-a trezit și voiam să te duci la ea.

– Ar fi și mai tulburată dacă ar ști ce s-a întâmplat! interveni acid Frances. Te rog să pleci, soră Ruston.

– Îmi pare rău, domnișoară supraveghetoare.

Oricât era de învățată să respecte disciplina, Loren nu avea de gând să accepte decizia superioarei sale fără a lupta măcar să-și salveze onoarea profesională.

– Trebuie să mă lăsați să vorbesc, insistă ea. Am dreptul elementar să mă apăr.

– N-ai absolut nici un drept să discuți cu mine, replică Frances. Fii bună și ieși. Ți-am spus ce aveam de spus, și refuz să mai continuu discuția.

– Nu vreau să discut.

Loren aruncă o privire rugătoare spre Robin.

– Nu vreau decât să spun ce s-a întâmplat. Dacă și după ce mă ascultați va trebui să plec, măcar am dreptul ca mai întâi să mă apăr.

– Are dreptate, Frances.

Tonul lui Robin era complet impersonal și, când îl privi din nou, Loren văzu că fața îi arăta ca o mască lipsită aproape de orice expresie.

– Prea bine, ridică furioasă din umeri Frances. Spune ce ai de zis.

Loren, însă, simțea nevoia să i se adreseze acelui bărbat înalt și nepăsător, care dintr-o dată părea să fi devenit un străin.

– După cum am mai spus, reluă ea, în timp ce vorbeam cu domnul Derringham pe coridor, a venit un caz din sala de operație, iar eu – fără să mă gândesc, după cum îmi dau acum seama – l-am chemat în camera aceea. Ușa era deschisă, dar curentul a trântit-o fără ca eu să observ. Și atunci... domnul Derringham și-a pierdut capul și a încercat să... să...

– Să te sărute, completă Frances. A fost pentru prima oară, soră? Mi se pare foarte improbabil să-și fi „pierdut capul“ fără nici o încurajare.

– Nu l-am încurajat în nici un caz, răspunse Loren, ridicând puțin bărbia. E ultimul lucru pe care l-aș face vreodată. Dar...

Se întrerupse, nefericită și, dându-și seama cât de neconvigător suna pledoaria ei, izbucni:

– Adevărul este că Hugh Derringham și cu mine am fost cândva logodiți, dar de ce o fi considerat că asta poate fi o scuză

ca să fie... atât de insolent încât să creadă că mai poate fi ceva între noi, numai el ar fi în stare să explice.

Se opri, cu răsuflarea tăiată. Pentru moment, uitase de cei care o ascultau. Nu era conștientă decât de un sentiment brusc, aproape copleșitor, de libertate. Timp de atâtea săptămâni, nu-și dăduse pe deplin seama cât de total se vindecase de orice urmă a sentimentelor ei pentru Hugh. Acum, însă, ultimele resturi ale durerii cu care-și amintise de trecut erau moarte și îngropate.

O privi din nou pe Frances.

– Indiferent dacă mă credeți sau nu, Hugh este ultimul om de pe pământ pe care l-aș încuraja să-mi facă vreodată curte – în orice împrejurări.

Înainte ca sora lui să spună ceva, Robin vorbi repezit:

– Foarte bine, soră. Acum, du-te înapoi la pacienta dumitale, te rog.

Și, ducându-se la ușă, i-o deschise, după care așteaptă să treacă.

În timp ce ieșea, Loren ridică privirea, iar inima i se strânse. Nu vedea în ochii lui nici înțelegere, nici prietenie.

Poate că era de aceeași părere cu supraveghetoarea, crezând că Hugh n-ar fi mers atât de departe fără încurajarea ei. Sau poate se supăraser pe ea, spunându-și că din cauza propriei ei nechibzuințe se produsese acea situație penibilă.

Când auzi ușa închizându-se în urma ei, Loren avu senzația că, o dată cu acea ușă, Robin îi închisese și orice cale spre încrederea lui.

Cu câteva minute în urmă, se bucurase în chip straniu să descopere că era liberă, dar acum nu mai era decât conștientă de o pustiitoare singurătate.

Capitolul 5

Robin se întoarce în cameră, privindu-și sora.

— Îmi pare rău, Frances, spuse el, dar mi-e imposibil să las pacienta fără sora Ruston în momentul de față.

Sora lui îi răspunse furioasă:

— E de neiertat că te amesteci așa. Dacă fata asta își închipuie că a schimbat ceva spunând pur și simplu că a fost logodită cu Hugh Derringham, se înșală amarnic. Și tu la fel. Refuz să-i mai permit să rămână o singură zi în personalul meu.

— O să rămână, declară el ferm, și ai s-o păstrezi — oricum, cel puțin până când doamna Derringham se va simți destul de bine ca să se descurce fără ea. Iar asta, draga mea, mă tem că e ultimul meu cuvânt.

Frances nu mai fusese în viața ei atât de furioasă; era cu atât mai revoltată, cu cât era furioasă și pe sine însăși pentru că fusese așa de slabă încât să se înșele atât de amarnic, cum credea acum, în privința caracterului lui Loren.

— Nu poți crede că, dacă-i permiți să rămână și s-o îngrijească în continuare pe doamna Derringham, până la urmă n-o să iasă

cu scandal! protestă ea. Fata aia e nebună după soțul ei. Simplul gând că se poate uita la alta ar omori-o. Chiar dacă Ruston spune adevărul când declară că nu-i mai pasă de el, se vede clar că n-a terminat el cu ea. Nu, Robin. Spre binele tuturor, trebuie să plece. Deși nu ți-am spus niciodată, continuă ea repede, am aflat de la Hilda că sora Ruston a avut o legătură amoroasă extrem de nefericită; că bărbatul pe care-l iubise s-a însurat cu alta, iar ea a plecat din Anglia tocmai ca să nu-l mai vadă niciodată. E clar, asta înseamnă că încă mai ține la el. E aici doar de două luni și ceva. De ce să se fi schimbat?

Lui Robin îi venea să răspundă, de-a dreptul violent: fiindcă nu e genul de fată care să aibă o relație ilicită cu un bărbat căsătorit – mai ales când soția lui e propria ei pacientă. În schimb, spuse doar atât:

– Am să discut cu Derringham.

Frances îl privi exasperată.

– Și la ce crezi c-o să folosească asta?

– Îl va opri s-o mai persecute pe sora Ruston.

Își ținea gura strânsă, iar Frances înțelese că și-ar fi pierdut vremea de pomană dacă încerca să mai discute cu el. Se ridică în picioare, cu o exclamație nervoasă.

– Nu zău! Parc-ai fi copil. Dacă ăștia doi s-au iubit odată, înseamnă că încă se mai iubesc. Nu mă las deloc amăgită de Ruston, care dă toată vina numai pe el. Și n-am timp să mai discut acum problema asta. Ai ales de bunăvoie să-mi sfidezi public autoritatea.

– Cred c-aș fi reușit s-o fac și mai diplomatic, recunosc eu el, dar m-ai luat prin surprindere, și trebuia să mă gândesc la pacienta mea. Fii rezonabilă, Fran.

Îi puse o mână pe umăr, zâmbindu-i cu tristețe.

– Știu mai multe despre cazul ăsta decât știi tu. Îți repet: Loren Ruston e o soră excepțional de bună, iar doamna Derringham se bazează pe ea cu trup și suflet, așa că e absolut necesar să rămână aici.

Dar Frances n-avea de gând să se lase îmbunătă cu una cu două.

– Mai sunt și alte surori bune aici, replică ea. Dumnezeu mare! Tu ar trebui să fii primul care să-mi dai dreptate că trebuie s-o dăm afară!

Își smulse brațul din mâna lui.

– Oricine ar crede că fata asta te-a descântat!

Și, cu aceste cuvinte, ieși din încăpere.

Când ușa se închise în urma ei, Robin se duse la fereastră și rămase cu privirea afară.

Curios, dintre toate cuvintele care fuseseră rostite în ultimul sfert de oră, numai ultima frază îi rămăsese întipărită în minte.

Oricine ar crede că fata asta te-a descântat!

O prostie, desigur! Chestiunea nu avea nimic personal, nici nu se punea problema. Era o soră excepțională; îi dăduse o sarcină, și voia s-o vadă ducând-o la bun sfârșit. Apoi, cu un val neașteptat de iritare, se întrebă: ce Dumnezeu putuse găsi vreodată la Derringham? Destul de multe, probabil – era genul de bărbat pe care femeile îl găseau atrăgător. Biata fată pe care o luase de soție îl adora, iar el își bătea joc de ea cu nerușinare. Oare fiindcă era atât de insolent încât să-și imagineze că Loren încă mai ținea la el?

Se încruntă. Fir-ar el al dracului cu impertinența lui cu tot! Ar fi meritat să fie bătut cu cravașa!

Și când colo, trebuia să se poarte civilizat cu el și să discute ca între bărbați.

Între timp, mai avea și altele pe cap. Dar, când ieși în hol, i se păru că auzea din nou vocea rece a surorii sale spunând: „a plecat din Anglia tocmai ca să nu-l mai vadă niciodată. E clar, asta înseamnă că încă mai ține la el.“

Era de neconceput. Pentru binele ei. Pentru...

Dar își alungă cu deliberare din minte orice alte speculații.

Tocmai traversa holul, când cineva îl chemă pe nume și, întorcându-se, îl văzu pe Hugh, care tocmai venise din curte.

– Pot să vă vorbesc, domnule doctor? întrebă el. Am... făcut o plimbare pe-afară... mi se spusese că erați ocupat, și...

Se vedea clar că era stânjenit. Robin îl privi rece, fără nici o urmă de înțelegere.

– Desigur. De fapt, și eu voiam să discut cu dumneata, spuse el scurt. Poate vrei să vii până în cabinetul meu.

Și, fără a-i aștepta răspunsul, se întoarse și o luă înainte. Când ajunsese la ușa cabinetului, o deschise și-i făcu loc celuiilalt să intre.

– Ia loc, îl invită el, indicându-i un scaun, în timp ce ocolea biroul și se așeza.

– Știți, cred că aș prefera să rămân în picioare, zâmbi Hugh, regăsindu-și întrucâtva obișnuitul sânge rece. Presimt că... vreți să-mi țineți o predică. Cred, adăugă el repede, că ar fi trebuit să vorbesc cu supraveghetoarea, dar adevărul e că mi-e o frică de moarte de ea, și presupun că pe moment e destul de pornită împotriva mea.

Robin simți un imbold aproape irezistibil de a-l lua la șuturi pe acel playboy fercheș și bun de nimic.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o fi crezut o fată ca Loren Ruston, când îi dăruise inima ei? Și se părea c-o tratase abominabil. Mâna pe care și-o ținea pe birou i se încleștă, cu pumnul strâns.

Antipatia dintre cei doi era reciprocă. În același timp, Hugh își spunea: „Mare porc mai e și ăsta. Poate mi-ar fi fost mai ușor să mă descurc cu bătoasa aia de soră-sa.“

– Nu știu dacă ați auzit ce s-a întâmplat, spuse el, încercând să vorbească pe un ton nepăsător.

– Am auzit.

– Mă tem că supraveghetoarea m-a surprins într-un moment destul de... nepotrivit. Dar vreau neapărat să știe că... Loren n-a avut nici o vină. Înțelegeți, continuă el grăbit, adevărul e că Loren și cu mine am fost cândva... foarte atașați unul de altul.

– Înțeleg că ați fost logodiți.

Hugh roși.

– Aha... deci v-a spus... Ei bine, presupun că a fost de neiertat din partea mea, dar mi-am pierdut complet capul...

– A fost absolut de neiertat, confirmă sever Robin. Și la fel ar fi fost... chiar dacă erai liber.

– Ei bine, n-o să se mai întâmple.

Hugh începea să se îmbufneze din nou.

– Ce naiba, a fost doar... un impuls de moment.

– Probabil îți dai seama că acel impuls de moment ar fi putut-o costa pe Loren postul ei de aici, replică Robin. Există anumite reguli care nu pot fi încălcate...

– Da, sunt conștient de asta, recunosc Hugh. Dar, vreau să spun... a ieșit un scandal chiar atât de îngrozitor? Sincer, n-a fost vina ei. Mi-aș fi tăiat mâinile, dacă știam... că o puneam pe biata Annette în pericolul de a-și pierde sora. Vă asigur – și am s-o asigur și pe supraveghetoare, dacă folosește la ceva – că nu e nici un risc să se mai repete. La naiba! Am ținut la Loren și voiam să mă asigur că nu-mi poartă pică. De fapt, chiar voiam să mă împac cu ea...

„Pe lângă că-i mârlan, mai e și dobitoc,” își spuse Robin cu dispreț.

– Ai fost cât pe ce să-i distrugi cariera, spuse el rece și tăios. Nu e deloc în avantajul profesional al unei surori bune să fie concediată pentru că-și face de cap cu soțul pacientei sale.

– Așa cred și eu...

Hugh părea sincer nefericit.

– Uite ce e, Derringham, îl învrednici Robin cu o privire directă, în adâncul ochilor. Sincer să fiu, nu vreau s-o iau pe sora Ruston de lângă soția dumitale – ar fi îngrozitor de greu pentru doamna Derringham, în starea ei actuală, s-o piardă pe sora de care s-a atașat atât de strâns. Azi mi-a spus că, dacă n-ar avea-o pe Loren, uneori simte că nici n-ar mai avea pentru ce să lupte.

– Ce măgulitor pentru mine, remarcă Hugh, ridicând din umeri.

Robin îi ignoră cuvintele.

– Oamenii bolnavi sunt plini de hachițe și, din păcate, doamna Derringham tinde spre o stare de nevroză, din cauză că nu se mai simte genul de soție care... să-ți placă dumitale.

– Mi-am dat toată silința s-o înveselesc, spuse Hugh. Cîstit, nu suport bolile. Cred că în faza asta ar fi mult mai bine să fac așa cum am propus azi și să plec în Anglia pentru câțva timp – desigur, ei nu i-am spus chiar așa, și s-au adunat într-adevăr multe probleme de care trebuie să mă ocup. N-ar fi mai bine pentru toată lumea? M-aș întoarce până vine vremea să se externeze de-aici.

Robin tăcu un moment, învârtind un creion între degetele lui lungi și sensibile. Dacă Hugh lipsea în restul timpului pe care soția lui îl avea de petrecut în spital, problema rămânerii lui

Loren avea să se rezolve mai ușor. Iar Annettei i-ar fi fost mai bine fără egoistul ei soț, un scurt răstimp, decât dacă-și pierdea sora medicală pentru totdeauna.

– Dacă doamna Derringham poate fi convinsă că deplasarea dumitale e realmente necesară, s-ar putea s-o... suporte mai ușor. Am să vorbesc cu ea mâine – îi voi spune că te îngrijorează ideea de a o lăsa singură, dar...

– Așa, foarte bine! Probabil că de dumneata se va lăsa convinsă, doctore.

Hugh îl privi abătut.

– Cred că mă consideri un egoist, dar adevărul e că trebuie neapărat să mă duc. Și-ai să-i prezinți dumneata lui Loren scuzele mele și... și n-ai putea-o împăca și pe supraveghetoare? Ai avea șanse mai mari.

– Voi face tot ce pot.

Robin se ridică.

Ușurat că întrevăderea luase sfârșit și simțind că făcuse tot ce putea ca să îndrepte lucrurile, Hugh îi întinse mâna – dar, cum Robin nu păru să observe, și-o retrase.

– N-am să-ți mai răpesc timpul. Îmi pare rău că m-am făcut de râs. Nu, nu te deranja să mă conduci...

Ușa se închise în urma lui, iar Robin rămase câteva clipe cu privirea într-acolo.

Apoi ridică receptorul telefonului de pe birou.

– Spune-i surorii Ruston că vreau să-i vorbesc înainte de a ieși din schimb, ceru el.

Loren era cu Annette când primi mesajul. Își găsisese pacienta mult mai liniștită și dispusă să-i găsească scuze lui Hugh – nici nu-i trecea prin minte, sărmana, că tocmai făcuse un lucru de neiertat!

Când se ridică să plece, Annette o prinse de mână, privind-o neliniștită.

– Te doare capul, iubito? o întrebă ea.

– Puțin, recunoscui Loren cu sinceritate.

– Azi te-am tracasat îngrozitor.

– Scoate-ți din minte că tracasezi vreodată pe cineva, îi zâmbi Loren. Potolește-ți imaginația asta hiperactivă, și-ai să te înzdrăvești mult mai repede.

– Am să-ncerc. Doctorul Carruthers a fost atât de bun cu mine în după-amiaza asta, spuse Annette. E un om minunat!

„Un om minunat!“ Cuvintele reverberau în mintea lui Loren, în timp ce ieșea din cameră. Dar, dacă inima-i bătea mai repede ca de obicei în timp ce cobora grăbită, cu siguranță era numai din cauză că o cam neliniștea gândul la ceea ce avea să-i spună acum. Oare se gândise mai bine și ajunsese la concluzia că trebuia să-și susțină sora? În orice caz, Loren simțea că poziția ei în spital devenise insuportabil de dificilă.

Și totul, numai din cauza lui Hugh! O cuprinse o furie rece. Ultima dată când o rănisese, o făcuse să-și piardă slujba. Oare și de data asta...

Ajunsese la ușa cabinetului lui Robin și, fără să mai stea pe gânduri, ciocăni, iar când îi auzi răspunsul deschise și trecu pragul.

– A, soră... ia loc, te rog.

Robin se ridică și, după ce Loren ocupă scaunul din fața biroului, se așeză la loc.

– Doamna Derringham se simte mai bine?
– Da, domnule doctor. E mult mai calmă.
– Înțeleg că totul s-a întâmplat din cauză că soțul ei și-a propus să plece. Am avut o discuție cu el, adineaori. Cred că ar fi mai bine să se ducă.

Loren îl privi o clipă, apoi își coborî ochii spre mâinile încleștate în poală.

– Poate că ar fi mai bine, într-adevăr. Nu cred că s-ar agita mai mult decât în prezența lui.

Robin se încruntă.

– Nu putem face mai mult decât s-o ajutăm să-și revină cât mai bine fizic, și asta trebuie să facem. Din păcate, n-avem nici un remediu pentru o căsnicie care a luat-o razna.

– Dar nu trebuie să se întâmple asta! exclamă Loren – și imediat își mușcă buzele. Îl... adoră, biata de ea.

– Dumnezeu s-o ajute. În viața mea n-am văzut un individ mai egoist ca el! Trebuie să spun că e de o franchețe dezarmată, când spune cât detestă bolile! Ceea ce-i de neiertat e că nu se ascunde nici de ea.

– Cred că încearcă, spuse încet Loren.

Robin făcu un gest de lehamite, expediind problemele personale ale soților Derringham.

– După cum știi, vreau să rămâi în continuare cu cazul ăsta, soră, spuse el. Ce părere ai? Ești dispusă s-o faci?

Loren îi aruncă o privire tulburată, iar Robin se gândi involuntar ce ochi frumoși avea. Blânzi și de o cinste neabătută – așa cum era și ea.

Deodată, își aminti de prima ocazie când o văzuse, și-și dădu seama că nici o clipă nu i se ștersese din minte. Se întrebese atunci de ce părea nefericită; acum știa.

Cât de adânci îi erau cicatricile?

Văzând că nu răspundea, spuse, pe un ton neobișnuit de stăruitor:

– Vreau foarte mult să accept.

Conștientă din nou că i se acceleraseră bătăile inimii, Loren roși ușor.

– Sunteți... sunteți foarte amabil că vreți să continuu, spuse ea. Nici eu n-aș vrea să renunț. Dar... ați auzit ce dorește supraveghetoarea... A spus că m-a concediat...

– Aceea a fost o neînțelegere. Am discutat cu ea... după ce am vorbit cu domnul Derringham. E de acord să lase problema în seama mea.

Urmă o scurtă pauză, apoi Loren izbucni:

– Dar supraveghetoarea nu vrea să mai rămân, domnule doctor! O fi fost o neînțelegere, dar trebuie să recunosc că... furia ei era justificată. Însă... pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

– Te rog.

– Nu vrea cu adevărat să rămân, și cred că nici un moment nu va avea încredere în mine.

– Sunt sigur că va avea, acum când știe mai multe.

Dar Loren își dădea seama, și era sigură că el nu știa, că indiferent dacă avea dreptate sau nu, Frances n-avea să ierte niciodată ceea ce pentru ea părea sfidarea autorității supreme pe care și-o păzea cu atâta strășnicie, și că avea să încerce tot ce putea pentru a-i îngreuna cât mai mult posibil viața fetei pe care o considera responsabilă. În cel mai bun caz, nu puteau decât să ajungă la un compromis. Continuă grăbită:

– Vreau să... ajut. Dar cred că ar fi mai bine să spunem că voi rămâne până când doamna Derringham se externează din spital și se instalează cu bine în casa ei. Atunci, nici măcar nu va fi

nevoie să-i spunem că voi pleca definitiv. Dar, domnule doctor Carruthers, va trebui să plec, doar dacă nu cumva supraveghetoarea însăși își exprimă dorința de a mă păstra aici.

Robin știa la fel ce bine ca ea că era improbabil ca Frances să facă așa ceva. Pentru el compromisurile erau nesatisfăcătoare, în cel mai bun caz, dar nu vedea nici o altă soluție.

– Foarte bine, soră, spuse. Ți mulțumesc.

Loren se ridică.

– Și eu vă mulțumesc. Mă voi strădui să... fac ca totul să decurgă normal.

Se ridicase și el, iar Loren tocmai se întorcea, când îi spuse:

– Nu vreau să fiu impertinent, dar îmi răspunși la o întrebare sinceră?

Îl privi, așteptând întrebarea, dar lui Robin nu-i era atât de simplu pe cât crezuse. În sfârșit...

– Îl mai iubești pe Derringham?

Loren roși, apoi păli, dar privirea ei nu se abătu dinspre ochii lui.

– Nu, spuse ea cu voce scăzută.

Apoi, ca pentru sine:

– Nu știu când am încetat, dar cred... dacă stau să mă gândesc... că a contribuit și mândria mea și... pare prea „prețios” ce spun?... Idealurile mele rănite...

– Mai există asemenea lucruri, chiar și în zilele noastre, răspunse Robin. Te-am întrebat, fiindcă sentimentele dumitale păreau crunt afectate. Dacă ai fost lezată, n-ar fi trebuit să-ți cer să rămâi, desigur.

Loren clătină din cap.

– Nimic din tot ce are legătură cu Hugh nu mă mai poate atinge. Face parte din trecutul meu.

Pe neașteptate, Robin zâmbi.

– Foarte bine. Îți mulțumesc, soră.

Dar, când îi deschise ușa să iasă, amândoi erau conștienți că în certitudinea tonului ei nu se simțise nici o urmă de sfidare.

Mândria și idealurile lui Loren continuaseră să sufere, însă inima ei era din nou liberă.

Ceea ce însemna inevitabil, presupunea Robin, că într-o bună zi avea să i-o dăruiască unui alt bărbat... Unui bărbat foarte norocos...

* * *

Dar, deși inima îi era liberă, în următoarele zece zile Loren deveni conștientă de o durere tot mai puternică din adâncul ei.

Curios, acum când Hugh nu mai era prin preajmă, Annette părea să se îndrepte vizibil spre bine. Acceptase plecarea lui cu o atitudine filosofică, reproșându-și egoismul care o îndemnase să facă tapaj la început. Iar acum se părea să se hotărâse ca, la întoarcere, Hugh să găsească o Annette cu totul nouă.

Totuși, fu amarnic de dezamăgită când i se dădu vestea că nu Loren urma s-o însoțească la vilă în primele câteva zile, ci Kate Connor. După aceea, o maseuză urma s-o trateze în fiecare zi, iar Robin avea s-o vadă de două ori pe săptămână.

Însă ideea de a se instala în prima casă unde avea să locuiască împreună cu Hugh o consola și, cu toate că se agătă de Loren implorând-o s-o viziteze cât mai des, când sosi momentul plecării destul de veselă.

Între timp, devenise pacienta-vedetă a spitalului Henry Durand. Frances îi ură drum bun cu multă eleganță și, cu toate că Annette insistase s-o însoțească și sora ei medicală, Loren se retrase când se schimbară ultimele cuvinte de rămas-bun.

Tocmai dispărea discret, când Robin, care-și urma sora înapoi în clădire, se opri să-i spună vesel:

– Cred că ne putem felicita pentru că de-acum nu va mai avea loc nici o recădere gravă, soră. Nu mă îndoiesc că ai ajutat-o enorm.

Frances trecuse pe lângă ea fără s-o învrednicească nici măcar cu o privire. Acum se opri la ușa cabinetului, spunând peste umăr:

– Robin, pot să stau puțin de vorbă cu tine?

– Desigur.

Și, cu un ultim zâmbet spre Loren, Robin își urmă sora.

Loren se îndepărtă cu pași grei. Pentru prima oară din ziua aceea îngrozitoare când fusese concediată atât de sumar, privea în față faptul că ajunsese la sfârșitul muncii ei din spitalul Henry Durand – al muncii pentru Robin Carruthers.

Fusese o experiență minunată, pe care n-avea s-o uite toată viața. Dar știa că, fie și dacă ar fi putut să rămână, i-ar fi fost tot mai greu să lucreze cât putea de bine, când femeia în fața căreia era responsabilă rămânea ostilă și atât de suspicioasă.

Coborând încet treptele, coti în direcția grădinii, până în locul unde stătuse în acea primă zi, când o găsisese acolo Robin.

Biata Annette! Ce-avea să se întâmple până la urmă cu căsnicia ei?

Dar Annette îl iubea pe Hugh la nebunie. Loren se încruntă nedumerită, încercând să găsească răspunsul la întrebarea care părea să nedumerească pe toată lumea: de ce-i iubeau femeile pe bărbații de teapa lui Hugh Derringham?

– Cred că sunt vizionar. Am bănuir că te voi găsi aici.

Întoarse capul cu o tresărire, ridicând privirea la fel ca atunci, în prima zi. Când îl văzu stând lângă ea, inima i se frânse în piept și, într-o străfulgerare orbitoare, înțelese secretul durerii care îi devenise tot mai puternică de la o zi la alta.

* * *

Nu se certaseră. Numai că Frances spusese, ca și cum i-ar fi fost subalternă, nu parteneră:

– Sigur că tu conduci spitalul ăsta. Dar dacă ești hotărât să te amesteci în aranjamentele mele, atunci ar fi cazul să-ți aduci o supraveghetorie mai docilă. Și, sinceră să fiu, nu cred că altă femeie în locul meu ar ceda mai ușor. Acum vrei să-i cer surorii Ruston să rămână; măcar bunul simț și rațiunea, dacă nu și considerația la adresa mea, ar trebui să-ți spună că așa ceva e imposibil – chiar dacă aş crede că e în avantajul spitalului. Ceea ce nu cred. Dacă nu *dorești* un scandal, cu cât dispare de-aici mai repede fata asta, cu atât mai bine.

Robin răspunse:

– Asta-i cea mai mare prostie. Mi-a explicat ce s-a întâmplat. Și Derringham mi-a spus...

– Ți-a „explicat“!

Robin roși.

– Crezi că nu-mi pot da seama când mă mint oamenii?
– Cred că în cazul de față ești subiectiv.
– Bineînțeles că sunt subiectiv, spuse el pe un ton mai rezonabil decât simțea, căci sugestia că Loren l-ar fi putut minți fără să clipească îl înfuria neașteptat de tare. Mă gândesc la binele spitalului.

– Și eu, cum ți-am spus.
– Ascultă, Frances, spuse Robin, punându-i o mână pe braț, știi la fel de bine ca mine că fata asta e o soră excepțională. Ducem lipsă de personal, toți lucrează la capacitate maximă. Nimeni nu poate face mai mult. Toate „fetele” tale, adăugă el cu un zâmbet ușor, sunt de prima clasă. Dar, cu excepția surorii Connor, n-aș risca s-o las pe nici una dintre ele să ia vreo hotărâre de capul ei, cum am considerat întotdeauna c-o pot lăsa pe sora Ruston. Când ea răspunde de un caz, sunt sigur că dacă se întâmplă ceva în lipsa mea, știe ce să facă. E neprețuită când e vorba de calmul și buna dispoziție a unui pacient. Nu mă codesc să-ți spun că a fost o vreme când eram foarte îngrijorat pentru doamna Derringham; ajunsese la un pas de o criză maniaco-depresivă, și avea nevoie să fie tratată cu multă grijă.

– Și dacă afla despre Loren Ruston și soțul ei...
Robin făcu un gest nervos.
– N-avea ce să afle. Au fost logodiți. Gata, s-a terminat.
– Poate că da, poate că nu, ridică din umeri Frances. Îmi pare rău, Robin. N-am cum să-i spun surorii Ruston că poate să rămână aici.

– Atunci, lasă-mă pe mine să-i spun – adică, s-o întreb dacă vrea să rămână și s-o anunț că ești dispusă să-i folosești mai departe serviciile, acum, că greșeala s-a lămurit.

Frances, care mergea spre scaunul din partea cealaltă a biroului, se răsuci în loc, privindu-l ca și cum și-ar fi ieșit din minți.

– De ce ții atât de mult la chestiunea asta, Robin? întrebă ea, cam sufocată. Există destule surori bune. O putem înlocui curând.

– Nu țin deloc atât de mult.

– Dumnezeu din ceruri! Te-ai îndrăgostit de ea?

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri și, când îi văzu surprinderea de pe chip, regretă amarnic că nu se stăpânise la timp.

Robin râse.

– Zău așa, Frances! ocoli el răspunsul. Mă rog, s-o lăsăm în pace. Dacă nu vrei să faci ce te rog...

Și se întoarse spre ușă.

Privindu-l, Frances simți că mintea i se limpezea dintr-o dată și, alungându-și teama, spuse:

– Nu vreau să fiu dificilă cu tine, Robin. Dacă într-adevăr consideri că sora Ruston e atât de necesară...

Mai rece decât îi vorbise vreodată, Robin răspunse:

– Ți-am spus ce consider. Voiam să ia în primire cazul de colită care ne vine mâine – va fi deosebit de delicat. Pot să preiau eu partea clinică...

– Aș putea-o aduce înapoi pe Connor.

– Asta ar fi o mare greșeală.

– Of, Robin, ești cel mai încăpățânat om din lume! protestă ea. Foarte bine, n-are decât să rămână – dacă vrea. Contravine total oricărei etichete, dar dacă ții neapărat să aranjezi tu totul, și va rămâne, am să-mi retrag... orice obiecție. Dar dacă se mai întâmplă ceva, să nu dai vina pe mine!

* * *

Robin îi întinse lui Loren tabachera sa din piele de porc, cam jerpelită.

– Fumează o țigară, soră. Ești în timpul liber și... vreau să-ți vorbesc.

Involuntar, Loren ridică privirea spre numeroasele ferestre de deasupra lor.

Înțelegând aluzia, Robin se ridică imediat.

– Atunci, hai să facem o plimbare. Cred că ți-am mai spus o dată că zidul ăsta e cam periculos.

Și, ocolind zidul, o conduse pe o cărare care ducea spre partea sălbatică a grădinii.

– Dacă n-o să plouă prea mult, doamna Derringham ar trebui să se refacă repede, continuă el. Luna asta a fost un soare superb, dar munții tind să atragă ploaia, înțelegi... Ai avut un noroc deosebit, de când ai venit aici. A fost cea mai uscată primăvară târzie și vară timpurie din câte-mi amintesc.

Cărarea coti, devenind mai largă, și sub ei apăru marea, de un albastru strălucitor, dincolo de stâncile roșcate printre care creștea ici și colo câte un chiparos pipernicit ce părea să fi scăpat din pădurea care cobora în pantă spre plajă.

Loren scoase o exclamație de încântare:

– O, ce frumusețe! Putem coborî până acolo?

– Putem, dar ar fi mai bine s-o luăm pe un drum mai ocolit, ca să evităm zgârieturile și alte accidente. Hai să stăm jos aici.

Îi arătă o bancă de piatră aspră.

– Nu aduc mulți oameni pe cărarea asta – aici vin când vreau să fiu singur cu gândurile mele, așa că să nu vorbești nimănui despre ea.

– Sigur că n-am să spun.

– Acum fumezi?

– Nu, mulțumesc.

Nu fiindcă o țigară n-ar fi calmat-o, ci pentru că, dintr-o dată, se temea în mod absurd să nu-i tremure mâna.

– Te deranjează dacă eu fumez?

– Vă rog.

Robin puse tabachera la loc în buzunar și, scoțând alta, începu să-și umple pipa.

Loren se întreba de ce o adusese acolo și ce avea să-i spună.

Apoi, în sfârșit, Robin rupse tăcerea.

– Mâine vine un caz de care nu sunt deloc mulțumit. Am aranjat cu sora mea s-o iei dumneata în primire pe noua pacientă.

Loren îl privi scurt.

– Ați aranjat cu supraveghetoarea? Dar... înțelesesem că... urma să plec.

Robin se încruntă.

– Cred că am pus carul înaintea boilor. Ar fi trebuit să te întreb dacă ești dispusă să mai rămâi.

Vorbind repede, cu obrajii înroșindu-i-se și pălindu-i alternativ, Loren răspunse:

– Nu... cred că pot rămâne, domnule doctor Carruthers... Înțelegeți... supraveghetoarea mă antipatizează. Nu va crede niciodată că nu... că n-am...

Făcu un gest neputincios.

– Cred că ar fi mult mai bine pentru mine să plec de-aici.
– De ce? Ți-e frică de Hugh Derringham? Ai descoperit că încă mai ții la el?

Fără nici o ezitare, Loren spuse:

– În nici un caz. V-am spus că m-am vindecat de toate acele sentimente.

– Atunci... din moment ce supraveghetoarea e de acord să rămâi... de ce vrei să pleci de la Henry Durand?

Loren ocoli răspunsul, conștientă că inima ei trădătoare îi juca din nou feste.

– Nu vreau să plec... răspunse ea încet. Dar cred... totuși, că ar fi mai bine...

Pentru prima dată, masca seninătății, pe care antrenamentul și experiența o învățaseră s-o poarte, îi alunecase complet. Când se întoarse s-o privească, Robin văzu, fără a înțelege pe deplin, ce conflict chinuitor i se reflecta pe față. Îl cuprinse un sentiment vecin cu spaima, însoțind cuvintele rostite de sora lui: „Te-ai îndrăgostit de ea?”

Fatidice cuvinte, Frances! Îi arătase ceea ce el nici nu bănuise măcar, deși acum știa cât de des, când se concentra asupra altor lucruri, își amintea dintr-o dată o față încadrată de un păr șaten-auriu sub boneta de soră, și bucuria pe care o simțea când, intrând într-o cameră, o găsea acolo. Ce orb nesocotit fusese! Abia acum înțelegea ce i se întâmplase – că era ceea ce-și dorise toată viața, iar dacă o pierdea acum, în urma ei ar fi rămas un gol pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut umple vreodată.

– Loren...!

Ridicând repede privirea, Loren îi văzu ochii și sări în picioare.

Și atunci, înainte de a-și da seama ce se întâmpla, se pomeni în brațele lui.

– Dragostea mea! îi spuse el. În nici un caz nu poți să pleci. Am nevoie de tine... te iubesc...

Înnebunită, Loren își spuse: „Visez...”

În clipa următoare, buzele lui se lăsară peste ale ei, iar Loren își dădu seama cât de perfect, cât de minunat de trează era.

Ceea ce-i dăruî în primul sărut n-avea să mai poată fi luat niciodată înapoi. Nimic n-ar fi putut schimba sau clinti devotamentul total al iubirii pentru el, și n-ar fi putut niciodată să-i aparțină mai complet decât în acele momente de perfecțiune.

*Cere, de-o ai în gând,
Dorințele ce-s două,
Carne și duh lăsând
În mâinile-amândouă.*

Când sărutul acela lung se sfârși, Robin o îndepărtă de el.

– E cu putință să ții într-adevăr la mine?

Loren îl privi, cu tot sufletul strălucindu-i în ochi.

– Te iubesc mai mult decât viața însăși, răspunse ea. Dragul meu drag, te iubesc cu tot ce am și ce sunt. Cu inima și cu mintea; cum niciodată, nicicând, n-am visat că e posibil să iubesc. Te rog, crede-mă și-ți promit că niciodată nu te voi dezamăgi, orice mi-ai cere.

– Inima mea!

O strânse din nou la piept, și rămaseră astfel, până când firea lui realistă îl readuse pe pământ.

– Dragostea mea, cât de curând poți fi gata să te măriți ce mine?

În ochii ei încă mai licăreau stele, dar îl privi surprinsă.

– Robin...

– Da, dulceata mea?

– Nu încă. Știi bine că nu se poate. Munca ta... spitalul...

– Iubirea mea, de ce să se amestece astea în căsătoria noastră? o întrebă el, convins că vorbea foarte rezonabil. Nu-ți cer să renunți la muncă. Faptul că vei lucra cu mine va face ca totul să fie perfect. Așa a fost încă de la început, dar eram prea orb și nătărău ca să înțeleg adevăratul motiv.

Îi strânse mâinile într-ale lui, cu pasiune.

– Îmi vei dăruie echilibrul pe care nu l-am avut niciodată în viața mea – de care aveam nevoie, abia acum îmi dau seama, ca să fiu cu adevărat întreg. Cred, scumpa mea, că știam că ești undeva, în lume, și că numai tu mi-erai hărăzită.

– Robin... nu te-ai... nu te-ai gândit ce-o să spună sora ta despre... logodna noastră?

– Frances? Ce legătură are cu ea? întrebă Robin, sincer surprins.

Cerule! Cât de neștiutori puteau fi bărbații cu adevărat cumsecade! Era posibil să nu fi fost conștient niciodată de ghearele în care-l ținea strâns afecțiunea surorii lui?

– Nu cred că-i va plăcea prea mult ideea că te însori... cu oricine. Ați lucrat împreună aproape dintotdeauna, nu-i așa?

– Desigur, răspunse el, încruntându-se. Și vom lucra împreună și în continuare. Nici nu se poate pune problema să între cineva pe teritoriul ei.

Și-ar fi putut aminti că i-l încălcase deja, spre marea nemulțumire a lui Frances, și că Loren fusese cauza.

– În nici un caz, fu ea de acord. Dar e foarte... unilaterală în gândire. Și... și se spune că nu e de părere că un medic ar trebui să se însoare.

Robin râse.

– Dragostea mea, asta-i doar o pășărică din mintea ei. Oricum, mie nu mi-a spus niciodată că nu trebuie s-o fac. Și în orice caz, continuă el ferm, deși îi sunt devotat lui Fran, nu e stăpână pe viața mea. Cu cât îi spunem mai curând, cu atât mai bine.

„Dar îi displac deja, și mă tem că acum o să mă urască!“ Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar și le înghiți. Robin ar fi răspuns că asta era o prostie. Era mai bine să-l lase să se descurce singur cu Frances – sau cel puțin să afle mai întâi cum avea sora lui să reacționeze.

Loren bănuia că știa deja foarte bine – și deodată, amintindu-și prima impresie pe care i-o făcuse Francis Carruthers, simți un fior de teamă.

– Nu mai face mutra asta gravă, inima mea, insistă Robin. Nimeni n-o să ne strice fericirea.

Întorcându-i fața în sus, se aplecă s-o sărute din nou. Apoi îi dădu drumul, spunând hotărât:

– Acum trebuie să plec. Mă așteaptă Calder. Vino înapoi cu mine.

Erau din nou pe pământ – dar, în timp ce reveneau spre castel, purtau cu ei paradisul lor personal.

Capitolul 6

Frances Carruthers ridică privirea, încruntată, când auzi pe cineva bătând la ușă, iar peste câteva clipe în cabinet intră chirurgul rezident.

– Nu l-ai văzut pe Robin? o întreabă el. Mâine ne vine cazul ăla de colită de la Monte Carlo, și avem de discutat.

– Nu știu unde e, răspunse Frances. Pe-aici, pe undeva.

– Mă rog, nu e foarte urgent. Dar după-amiaza asta am o operație, iar diseară iau cina în oraș.

– Cred că o să apară curând. Imposibil să fi uitat.

– A, sigur o s-apară!

O privi zâmbind.

– De fapt, era doar o scuză ca s-o deranjez pe supraveghetoare. Ești foarte ocupată?

– Ce întrebare, John!

John Calder își aprinse o țigară, privind-o îngândurat. Apoi spuse pe neașteptate:

– Nu arăți prea bine.

Frances înălță din sprâncene.

– Trebuia să m-aștept că nu vii aici ca să-mi faci complimente. Dar n-avem timp să discutăm despre bolile mele – și oricum n-am nici una.

– Slăbești, insistă John, încruntându-se. Ar fi timpul să-ți faci un control.

– Termină cu prostiile. N-am nici o problemă.

– Ei bine, am să-i spun lui Robin. Ca de obicei, nu vede nimic când e vorba de cei apropiați lui.

Frances ridică din umeri.

– Robin nu se agită pentru fleacuri, și știe că-s rezistentă ca un cal.

– Când m-am agitat eu pentru fleacuri?

– Te agiți acum, răspunse ea rece.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care John Calder trase din țigară. Era un bărbat chipeș, cu o claie de păr des și cărunț care avea ondulații naturale și un smoc pe frunte, ochi albaștrii și sprâncene negre, stufoase. Dar ceea ce-i plăcea lui Frances cel mai mult la el era talentul lui de chirurg, și considera că se împotmolise într-o fundătură.

– Cât ai de gând să mai stai aici, John? îl întrebă pe neașteptate. Nu te-ai săturat să stai... îngrădit în cotlonul ăsta uitat de lume?

– „Cotlonul ăsta uitat de lume“ devine celebru, replică el. Ce-ai spune dacă ai auzi pe altcineva vorbind așa?

Frances se ridică și se duse la fereastră, privind afară.

– Asta e lumea *noastră* – a lui Robin și a mea. Când ai venit aici, erai pe cale să ajungi departe, în domeniul tău.

– Știi foarte bine de ce am venit aici, răspunse el încet. Știi ce a contat cel mai mult pentru mine în ultimii zece ani – mai mult decât faima sau averea...

– Nu cumva începi iar cu vechea poveste? întrebă Frances, întorcându-se enervată.

Un moment, se priviră ochi în ochi; apoi, John îi puse ferm mâinile pe umeri.

– Frances, încă mai ești hotărâtă să-ți trăiești viața singură? Trezește-te, iubito, fii umană. Mărită-te cu mine. Poți să-ți continui și munca...

– Te rog, John, nu, protestă ea. Am mai discutat toate astea de nenumărate ori. Ți-am spus de la început, viața mea aparține muncii, la fel ca a lui Robin. Dacă nu m-am măritat cu tine acum zece ani, nu e nici o șansă s-o fac acum.

– Și dacă Robin n-ar fi fost aici, acum zece ani – ți-am mai pus întrebarea asta – ți-ai fi permis să te îndrăgostești de mine? Nu mă autoamăgesc spunându-mi că erai cât pe ce.

Frances se eliberă din mâinile lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John!

– Fii atât de sinceră încât să-mi răspunzi la întrebare.

– Nu știu... da, poate. Dar eram deja dedicată muncii.

– Muncii lui Robin. Crezi că nu s-ar fi descurcat la fel de bine și fără tine? Ce se întâmplă dacă se căsătorește, și va trebui să treci pe locul doi în viața lui?

– N-o să se căsătorească niciodată! replică ea aproape violent. Ține prea mult la munca lui!

– Gogoși! Un om poate ține la munca lui, dar nu vrea ca latura cealaltă a vieții lui să rămână pustie. A, știu că înseamnă mult pentru tine – mult mai mult decât ar trebui!

– Ce vrei să spui? ripostă Frances, privindu-l cu ochii ei reci plini de furie.

– Robin ți-e frate, nu fiu, draga mea. Da, știu că a trebuit să iei locul mamei lui, iar Robin a avut mare noroc să fie genul care

nu s-a lăsat niciodată posedat de un părinte. Toți neghiobii ăia care dau vina pe părinți pentru marasmul psihologic în care se află ar vrea de fapt ca viața să le fie condusă de alții. Robin pur și simplu n-a observat că ți-ai impus s-o conduci pe a lui...

– Asa-i o prelegere freudiană?

– Nu. N-am timp de Freud. Încerc doar să-ți arăt că l-ai format pe Robin după chipul și asemănarea ta – cariera lui reprezintă munca la care ai renunțat tu, nu-i așa?

Îi venea să-l lovească.

– Știi că te fac să mă urăști, continuă John. Coboară cu picioarele pe pământ și fii umană. Viața ta trebuie să ți-o trăiești, nu pe-a lui Robin. Frances... Frances – glasul îi deveni mai grav – într-o zi ai să te trezești și vei descoperi cât ești de singură. Sper ca atunci să mai fiu prin preajmă, dacă mă vei dori.

– Nu e nici o șansă să te doresc. Am impresia că ai înnebunit, îi spuse ea cu furie stăpânită. Dacă te-aș fi iubit vreodată, m-aș fi măritat cu tine. Și nu te-am iubit...

– Ba eu cred că m-ai iubit, deși s-ar putea să mă înșel, o întrerupse John, cu aceeași convingere calmă. Dar nu atât de mult cât de-ai iubit pe tine, reflectată în Robin. Dacă ai atâta curaj să privești faptele în față, draga mea, privește-l și pe ăsta, altfel se apropie momentul – doar dacă nu cumva am orbul găinilor – când vei fi silită să accepți că, oricât de recunoscător ți-e Robin și oricât de mult ține la tine, va găsi ceva mult mai puternic să-i umple viața.

Și, fără a-i lăsa timp să mai răspundă, ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

Frances rămase pe loc, cu mâinile încleștate. Cum își permitea să-i vorbească așa!? Ei, care sacrificase totul – da, poate chiar și dragostea pe care i-o oferise John – fiindcă Robin

avusese nevoie de ajutor și de sprijin în copilărie, și de îndrumare, mai târziu. Chiar și acum, ce s-ar fi făcut fără ea, ca să-și asume responsabilitățile administrative ale spitalului?

Și totuși, oricât încerca să se convingă, știa că Robin era ultimul om din lume care să aibă nevoie de sprijin. Dacă se născuse vreodată un om capabil să stea pe propriile lui picioare, acesta era fratele ei. Probabil că bietul John Calder îl invidiase dintotdeauna. Dar nu-i era chiar atât de ușor să-și alunge din minte ecourile unora dintre lucrurile pe care le spusese el.

Se apropie momentul... când vei fi silită să accepți că, oricât de recunoscător ți-e Robin și oricât de mult ține la tine, va găsi ceva mult mai puternic să-i umple viața.

La ce făcuse John aluzie? O cuprinse un nou val de spaimă și de gelozie. Nu cumva...

Gândurile îi fură întrerupte când ușa camerei se deschise și intră secretara, aducându-i scrisorile la semnat.

— În regulă, lasă-le aici, îi ordonă scurt Frances. Mai întâi, am de rezolvat altceva.

Ieși repede în hol, nedorind ca ochii ageri ai secretarei să observe că era tulburată, și se hotărî să se plimbe câteva minute prin grădină. Tocmai ajunsese în capul scării, când îi văzu pe Robin și Loren stând împreună. Auzi glasul lui Robin, la fel ca data trecută, când îi înapoiase pantofii, dar acum i se distingeau și cuvintele.

— Ne întâlnim acolo diseară, după cină, iubito. Acum știi drumul, și n-o să ne deranjeze nimeni.

Îi strânse scurt mâna într-a lui și, urcând în fugă treptele, se pomeni față-n față cu Frances.

La vederea expresiei lui surprinse și a roșetii din obraji, Frances își pierdu complet controlul.

– Obişnuieşti adesea să-ţi dai întâlniri cu surorile? Sau sora Ruston nu făcea decât să te servească din bunăvoinţă, ca de obicei?

Drept răspuns, Robin o chemă pe Loren înapoi:

– Iubita mea, vino aici!

Apoi îi întinse mâna şi o ajută să urce treptele.

– Uite-o şi pe Frances, tocmai la timp ca să-i dăm vestea. Fran, sper că vei fi fericită pentru mine – Loren mi-a promis că ne vom căsători.

* * *

Nici dacă i-ar fi dat o lovitură peste faţă, Frances n-ar fi putut să fie mai şocată, în ciuda faptului că acum ştia la ce anume o avertizase John Calder să se aştepte. Dar, curios, îşi regăsi imediat autocontrolul pe care fusese la un pas să şi-l piardă după discuţia cu el.

Ştia că ar fi fost fatal să facă o scenă, manifestându-şi nemulţumirea profundă şi pătimaşă la adresa logodnei lui Robin şi sacrificându-şi demnitatea.

Cu toate acestea, nu fu în stare decât să spună, pe un ton rece:

– Dragul meu Robin, sigur că sper să fii fericit. Ad-o pe Loren în camera mea înainte de cină, şi vom... bea ceva în sănătatea voastră. Până atunci, vezi că te caută John.

– Mă duc la el imediat. Atunci, iubito, ne vedem în camera lui Fran, înainte de cină.

Îi zâmbi lui Loren şi plecă grăbit, cu paşi mari.

Cele două femei rămaseră singure, privindu-se. Ochiul lui Loren erau rugători, iar al lui Frances reci ca gheaţa, fără ca în ei

să se regăsească zâmbetul fixat pe buze. Poate că, în orice alt moment, cuvintele acide pe care și le stăpânea ar fi ieșit cu forța, dar chiar atunci Kate coborî în fugă scara.

– A, Loren, chiar de tine aveam...

Se întrerupse, observând dintr-o dată cu cine era Loren, dar înainte de a apuca să-i ceară iertare supraveghetoarei, aceasta spuse:

– Du-te cu Kate, acum. Ne vedem mai târziu.

Și coborî treptele, îndepărtându-se.

– Phii...! fluieră încet Kate. Era s-o feștelesc!

Loren inspiră ușurată.

– Nu contează, o asigură ea, n-ai să pățești nimic de data asta. Care-i problema?

Kate nu voia altceva decât să-i ceară cu împrumut un șal pentru seară; se ducea să ia cina la Nisa cu iubitul ei, iar acesta „zbierase” când îi văzuse culoarea rochiei noi.

Loren i-ar fi împrumutat toată garderoba ei în semn de recunoștință că apăruse într-un moment atât de oportun, amânând orice discuție cu Frances până seara, când avea să fie de față și Robin.

* * *

Cu o jumătate de oră înainte de cină, când se duse în cabinetul lui Frances, Robin era deja acolo. El și sora lui stăteau împreună în intrândul de la fereastră, având alături și un scaun gol, care o aștepta pe Loren.

Robin se ridică repede și-i ieși în întâmpinare. Când văzu cum se luminase la față, văzând-o pe „fata aia”, Frances simți un junghi și mai tăios decât durerea fizică sâcâitoare de care devenise conștientă din nou.

„E îndobitocit după ea!“ își spuse. „Cum se va mai putea dăruii vreodată atât de total muncii lui? O să-l acapareze. Sigur, e ambițioasă – dar numai pentru ea însăși. Până la urmă, va dori să-l ia de aici.“

O, nu! O soție, poate și copii, nu intrau în planurile pe care și le făcuse ea pentru Robin. Până la apariția acestei fete, era sigură că nici el nu se gândise la așa ceva.

„Cel mai repede călătorește cel ce călătorește singur.“

Încă se mai ținea de convingerea ei hotărâtă că un medic trebuie să fie devotat ca un preot – și, atât de pricepută la autoamăgiri cum era, nu se îndoia că invidia ei era îndreptată asupra muncii lui Robin, nu născută din dorința aproape morbid de posesivă de a fi stăpână pe viața lui.

Dar, în timp ce prin minte îi goneau aceste gânduri, spuse pe un ton binevoitor:

– Ia loc, te rog. Robin, toarnă-i lui Loren un vin de Xeres.

Loren, încercând să se convingă că, în fond, se înșelase în legătură cu Frances, se așeză lângă viitoarea ei cumnată, iar aceasta continuă:

– Robin și cu mine vorbeam despre viitor. Evident, nu dorește o logodnă lungă, dar următoarele două luni vor fi foarte ocupate aici. I-am amintit că în iulie trebuie să se ducă la conferința B.M.C. de la Londra. Nu e treaba mea, firește, continuă ea cu o însuflețire neobișnuită, dar am impresia că, întrucât trebuie să stea în Anglia zece zile, ar fi o ocazie nesperată pentru luna de miere. V-ați putea căsători chiar înainte. Și, între timp...

Râse.

– Sunt sigură c-o să mă dea afară fiindcă mă amestec, dar l-am prevenit că ar fi mult mai ușor pentru voi ca deocamdată în spital să nu se afle despre logodnă. Știi, Loren, ai risca să ai unele dificultăți, dacă s-ar auzi că urmează să te măriți cu „șeful”. Așa ceva le-ar face pe colegele tale, surorile, să se îndepărteze de tine.

Avea dreptate. Loren îi privi pe Robin, care tocmai îi aducea paharul cu vin de Xeres.

– Domnișoara supraveghetoare are dreptate. Sunt sigură că n-ar fi invidioase, dar... m-aș simți mai înstrăinată de ele. Aici formăm o echipă.

– Sunteți două contra unu, replică decepționat Robin. Dar, dacă așa preferi... Oricum, sunt de acord, oricât îmi repugnă ideea de a aștepta până în iulie, că ar fi o șansă ideală să scăpăm fără să producem nici un deranj. După conferință, pot să-mi iau cinci zile libere în plus, ca să mergem undeva împreună.

– Atunci, ne-am înțeles! spuse Frances cu vioiciune. Și nu se schimbă nimic – la suprafață. Încercați doar să vă comportați cât mai indiferent posibil unul față de altul, când se întâmplă să aveți martori.

Ridică paharul.

– Pentru... viitorul tău, Loren. Ești o fată foarte deșteaptă, să știi. Întotdeauna l-am crezut pe Robin un burlac fără speranță.

Oare în cuvintele ei se simțea parcă și ceva înțepător? În sinea ei, fără să știe prea bine dacă avea motive să se amuze sau nu, Loren spuse: „Domnișoara supraveghetoare face ca totul să meargă exact așa cum vrea ea. Administrează situația foarte... foarte iscusit. Iar scumpul meu inocent nici măcar nu bănuiește că-i conduce în continuare viața. Măculiță! Ce actriță talentată este!”

Cât de talentată era ca actriță, Loren nici măcar nu bănuia.

* * *

Adeseori, în următoarele câteva zile, lui Loren îi veni greu să creadă că avea să se mărite într-adevăr cu Robin, că era posibil ca totul să meargă atât de perfect. Dar cel mai minunat era, desigur, faptul că Robin o iubea.

În unele seri, Robin reușea să-și găsească o oră, două, libere, iar atunci ieșeau la câte o plimbare cu mașina lui, frecventând locuri unde nu riscau să întâlnească nici un cunoscut. Însă nici chiar așa nu era ușor să evite comentariile, mai ales din partea lui Kate, care voia să știe ce Dumnezeu făcea Loren în acele momente și de ce nu mai avea niciodată timp liber.

Kate nu era singura persoană care-i observa absențele. Într-o seară, la aproape două săptămâni după logodnă, Loren se grăbea să fure câteva minute cu logodnicul ei, la locul de întâlnire de pe faleză, când se auzi strigată pe nume, la capătul scurtăturii din grădină.

Recunoscând glasul lui Raoul Delfontin, se întoarse și-l văzu apropiindu-se grăbit.

— Așteaptă, domnișoară misterioasă ce ești! Îi ceru el. Unde te grăbești așa?

Ascunzându-și nemulțumirea, Loren răspunse, cu un răs forțat:

— N-are nici o importanță — dar de grăbit, tot mă grăbesc!

— Mereu te grăbești! protestă el. Nu ești liberă în seara asta?

— Ba da, dar...

— Atunci, dacă ești liberă, te rog, hai să mergem până la Nisa, în patru — i-am spus lui Kate să te cheme, dar jură că-n ultima vreme nu mai ai nici o clipă de răgaz.

– Îmi pare rău, răspunse Loren, dar am... o mulțime de treburi. N-aș putea să-mi iau toată seara liberă.

– Dar de ce? insistă tânărul chirurg. De ce ești atât de greu de prins, Loren?

Și, tăindu-i calea, o privi cu o licărire de reproș în ochii lui negri.

– Ce-am făcut? Eram prieteni atât de buni, la început – și nu mă poți acuza că n-am fost un băiat cuminte.

– Sper că mai suntem prieteni buni și acum, replică ea. Totuși, sincer, sunt îngrozitor de ocupată. Pur și simplu n-am timp să ies, în perioada asta.

– Nu e vorba de ceva anume, în legătură cu mine?

– În nici un caz. Ascultă, adăugă Loren, dacă te vede supraveghetoarea, n-o să se bucure deloc. Ești pe teren interzis, aici, în grădina surorilor.

– Așteapă – și, măcar o dată, las-o-n pace pe supraveghetoare! Vreau să știu când ai să termini cu toate treburile astea misterioase.

– Nu știu... vreau să spun... Of, obositor mai ești! râse ea. Nu e nici un mister la mijloc.

– Nu? înălță Raoul din sprâncene, ironic. Nici chiar o călugăriță n-ar fi mai... închisă în sine decât ești tu. Întoarce-te la cele lumești, măcar o seară. Nu vrei să luăm cina împreună, săptămânna viitoare?

– Nu pot... dar îți promit că voi lua cina cu tine imediat ce am puțin timp liber.

Simțea că era o promisiune sigură. După ce anunțau logodna, avea să-i ceară lui Robin să organizeze o mică petrecere.

– Promiți? exclamă încântat Raoul.

– Da. Acum, însă, lasă-mă... te rog.

– Imediat!

Totuși, înainte de a-i elibera mâna, i-o ridică la buze, și chiar în acel moment dintre copacii de la capătul gărdulețului apăru Robin.

Raoul îi simți tresărirea și o văzu privind în spatele lui. Întorcându-se, își văzu șeful și-l salută.

– Tocmai mi se făcea observație că am pătruns pe un teritoriu străin, anunță el vesel. Se pare că pe aici nu e drept de liberă trecere.

– Din câte am înțeles și eu, așa e, răspunse Robin rece. Soră, chiar pe dumneata te căutam. Poți să-mi acorzi câteva minute?

– Desigur, domnule doctor.

Loren porni spre el, ocolind gărdulețul, iar sprâncenele lui Raoul se înălțară din nou. Era un om neobișnuit de intuitiv, și observase schimbul lor de priviri.

În timp ce se îndepărta, nu se mai miră că Loren abia așteptase să scape de el, nici că Robin apăruse tocmai în acel moment. Întâmplător, cunoștea și el locul de pe faleză, unde era amplasată atât de convenabil și de fermecător banca rustică de piatră.

„Oare am o minte suspicioasă, sau numai una romantică?” se întreabă Raoul. „Sau... oare *ăsta* e motivul pentru care frumoasa noastră Loren a devenit atât de retrasă? Milă mi-e de bietul Raoul! Dar mai milă mi-e de domnișoara supraveghetoare, monumentul ăla de gheață al eficienței! Așa-i trebuie!”

* * *

Când ajunse la Robin, Loren spuse, stânjenită de roșeața pe care și-o simțea în obraji:

– Îmi pare atât de rău, iubitele; am venit cât am putut de repede, dar Raoul s-a luat după mine și... n-am putut să mai scap de el.

– De obicei e dificil să scapi de el?

Loren ridică repede privirea.

– Nu ne-am mai văzut... între patru ochi, de nu știu când. Se duce să ia cina la Nisa, cu Kate Connor și logodnicul ei. Voia să vin și eu cu el, ca să fim patru.

– Puteai să te duci, dacă voiai, răspunse Robin. Eu trebuie să merg în direcția opusă, ca să mă întâlnesc cu doi medici care m-au chemat la o consultație. Probabil c-am să mă întorc târziu. Ai vrea să te duci?

– Nu, mulțumesc.

– Delfontin e un tânăr atrăgător – foarte francez, desigur – și un chirurg excelent. Într-o bună zi, s-ar putea să ajungă în vârf. Iar tu admiri chirurgii pricepuți, nu-i așa?

– Admir medicii pricepuți – chiar dacă sunt... cam prostănaci, replică ea cu seninătate.

Se priviră și izbucniră amândoi în râs.

Apoi, Robin spuse:

– Sunt capabil să fiu cel mai prostănac om din lume, când văd un francez chipeș sărutând mâna logodnicei mele.

Dar începea să simtă, destul de surprins, că era capabil și de o oarecare gelozie.

– O, iubitele! Răspund de apucăturile de curtezan ale doctorului Delfontin?

Ajunseră în locul pe care-l numeau acum „micul lor paradis“, iar Robin o cuprinse în brațe.

– Ce-i drept, e drept. Cred că nu, recunosc el. Dar presupun că devin un om sobru, iubita mea. Așa că pe viitor mai bine poartă-l pe ăsta – ca avertisment.

Și-i arată un mic obiect pe care-l scosese din buzunar.

Lui Loren îi scăpă o exclamație de încântare.

– Robin! Pentru mine? O, ce minunat e!

– Am cam întârziat. Ar fi trebuit să ți-l dăruiesc pe loc. De fapt, ar fi fost cazul să ți-l alegi tu, dar n-am avut ocazia. Așa că... ieri, când am fost la Nisa, m-am gândit că ar fi mai bine să-l cumpăr. Dacă preferi altă piatră, pot oricând să-l schimb.

– O, nu! Îmi plac rubinele, și oricum nu l-aș schimba pentru nimic în lume!

Robin îi luă mâna stângă și, peste o clipă, rubinul mare, cu tăietură pătrată, sclișea pe degetul ei inelar.

– Te iubesc, îi spuse. Atât de mult, încât nici nu înțeleg cum puteam crede că eram în viață, înainte de a te fi găsit.

Inima ei era plină – și totuși, nu-și găsea cuvintele să-i răspundă.

Dar Robin nu avea nevoie de cuvinte când simțea căldura pasională a buzelor ei sub ale lui. Apoi, retrăgându-se, privi nestemata care scânteia pe degetul mâinii ce-l ținea de umăr.

– Aș vrea să nu trebuiască să mi-l scot, spuse Loren cu tristețe. Am să-l port noaptea, iar ziua, îl voi purta pe un lăntșor, lângă inimă.

Robin se încruntă, spunând aproape furios:

– Am să-i spun lui Frances că m-am răzgândit. Vom da publicității logodna.

– Ba nu, se grăbi ea să-l oprească. Așa, va avea dificultăți...

– A spus că tu ai avea probleme.

– Știu, dar...

Loren ezită.

– Mai cred și că se temea să nu fie pusă... într-o situație destul de ingrată. Există aici oameni care s-ar uita să vadă dacă nu

beneficiez de un... tratament preferențial, explică ea, cu un zâmbet nesigur. Trebuie să fie în gardă. Cred că asta simte acum...

Indiferent dacă era așa sau nu, Loren n-avea cum să nu observe cât de ostentativ refuzase Frances să dea vreun semn că relația dintre ele se schimbare.

– Apropo, draga mea dragă, spuse Robin înainte de a se despărți, ieri m-am dus s-o văd pe doamna Derringham. Îți trimite salutări și vrea să știe dacă ai uitat-o de tot.

Loren simți un junghi de vinovăție. Trecuseră două săptămâni de la externarea Annettei din spital și nu avusese nici un minut liber s-o viziteze.

– Cred că ar trebui să reiei legătura cu ea, iubito, continuă Robin. Nu ai nici un motiv să nu te duci acolo, să știi – mai puțin lipsa de timp, desigur, care pare să ne țină prizonieri aici pe toți.

Deși vorbea pe un ton firesc, Loren îi aruncă o privire recunoscătoare, știind că de fapt voia să-i spună că-și putea permite să-l ignore pe Hugh.

– N-am avut deloc timp să mă duc până acum, spuse ea. Ar fi trebuit să-i dau măcar un telefon, dar... mă rog, nici nu-i de mirare că foștii pacienți consideră că nu te poți baza pe promisiunile surorilor.

Cu toate acestea, știa că evitase anume să-și facă timp s-o revadă pe Annette, și trebuia să înceteze imediat.

Și, o dată ce luă această hotărâre, și-o puse în aplicare.

Era ziua de serviciu a lui Robin la conducerea clinicii cu program săptămânal din noua aripă – o inovație cunoscută de toți cei din zonă și din afara ei, unde pacienții care nu plăteau veneau în număr tot mai mare.

La ora două, pleca un autobuz spre Nisa, urmând s-o lase aproape de Villa des Magnolias, unde locuiau acum soții Derringham.

Loren telefonase ca s-o anunțe pe Annette că venea. Servitoarea care-i deschise o conduse direct în salonul albastru cu auriu al vilei. Annette, care aștepta pe cerga albă și groasă din fața șemineului, aproape că-i alergă în întâmpinare.

– Loren! Credeam că m-ai părăsit cu totul. O, ce dor mi-a fost de tine! strigă ea, aruncându-și brațele pe după gâtul ei.

– În nici un caz nu te-am părăsit. Ai uitat cum e viața la Henry Durand? Întrebă Loren. Kate a spus că păreai mai întremată când a plecat – și, Dumnezeu! Nu mai ai nevoie de surori medicale!

Dar, la o privire mai atentă, observă că Annette arăta boplnavă și trasă la față, sub fardul aplicat cu multă grijă.

În primul sfert de oră, însă, fu plină de viață și-i spuse că o tot vizitau prieteni – de două ori în cursul acelei săptămâni fusese chiar până la Monte Carlo, ca să ia prânzul cu niște cunoștințe și să facă unele cumpărături.

– Încă nu am voie să conduc mașina, adăugă ea.

– Sper că nu! exclamă Loren. Trebuie să devii mult mai puternică până să poți face asta.

– Așa cred, ridică din umeri Annette. Dar nu e nici un risc să mai gonesc pe Grande Corniche cu optzeci la oră. Până și o netoată ca mine învață din experiență.

Apoi pe buze i se ivi un zâmbet – dar care nu i se reflecta și în ochi.

– Hugh s-a dus la curse, continuă ea. I-am spus că vii, și a zis că va fi acasă la timp ca să te ducă înapoi la spital cu mașina.

Era ultimul lucru pe care-l dorea Loren.

– Nu pot să stau prea mult, spuse ea. Am...

– Dar, Loren, mi-ai spus că ți-ai luat toată după-amiaza liberă. Și e prima dată când treci pe la mine.

Loren nu putu decât să-i răspundă la reproșul implicit.

– Abia ai ieșit din spital – și, oricum, ești o escroacă, adăugă ea în glumă. Toți ne așteptam să-ți revii încet și treptat, iar tu frecventezi înalta societate și lași capaneaua să-și poarte singură de grijă.

– Nu-mi pot permite să-mi revin treptat, spuse Annette. Trebuie să duc din nou o viață normală. Nu ți-am spus că Hugh are oroare de invalizi? Se poartă așa de dulce cu mine, continuă ea repede, dar... evident, omul ar nevoie de o soție care să poată să-i primească prietenii și să iasă în lume. Și-n plus, și eu vreau să intru iar pe circuit. Azi nu m-am dus la curse fiindcă sunt cam obosită, și nu-mi place să observe.

Dacă Hugh n-ar fi fost egoismul întruchipat, ar fi știut că deja făcea prea mult! își spuse Loren.

– Ce ți-a spus Ro... doctorul Carruthers? o întreabă ea. L-ai consultat ieri, nu-i așa?

– Da; consideră că trebuie să mă odihnesc cât mai mult – dar, evident, lui nu i-am putut explica totul la fel ca ție, răspunse Annette.

– Dar, draga mea, are dreptate, o muștră Loren cu blândețe. Dacă acum te grăbești prea tare, nu vei face decât să plătești mai târziu.

– Ei bine, atunci am să plătesc.

Annette încheie subiectul și începu să întrebe despre cunoștințele ei de la spital.

Când li se aduse ceaiul, spuse pe neașteptate:

– Loren, să nu-i spui nimic lui Hugh despre sănătatea mea. Are o părere foarte bună despre opiniile tale și... probabil mi-ar cere să mă menajez.

– Bine, n-am să-i spun nimic. Dar nu respecti sfatul medicului, iar mai devreme sau mai târziu doctorul Carruthers o să afle și se va supăra foarte tare.

– El, să se supere? E blând ca un mieluşel!

– Nu-i place să-și bată nimeni joc de munca lui, și poate fi foarte sever cu pacienții despre care are impresia că nu-și poartă de grijă.

– Dar, Loren, insistă Annette, e destul de rău că nu pot să... fac atâtea lucruri! Nu voi lăsa pe nimeni, nici chiar pe tine și pe doctorul Carruthers, să faceți din mine o invalidă. Sunt hotărâtă să lupt și să-i arăt lui Hugh că are o soție adevărată, nu o infirmă care trebuie să zacă la pat tot timpul.

Loren se uită la ceas.

– Trebuie să prind autobuzul, spuse ea. Sincer, nu mai pot sta, dar îți promit c-am să mai vin curând.

– Așteaptă!

Annette alergă la fereastră.

– Uite-l pe Hugh! Acum nu mai ai cum să fugi.

Dorindu-și să fi plecat cu zece minute mai devreme, Loren se resemnă și, peste câteva momente, Hugh intră în cameră. Chipeș, bronzat, plin de acea vitalitate care trebuia într-adevăr s-o facă pe Annette să se simtă ca umbra fetei de altădată. Veni repede spre Loren, luându-i mâna.

– Am depășit toate limitele de viteză, anunță el, numai ca să nu te pierd.

– Ai ajuns tocmai la tip, răspunse Annette. Voia să fugă. Am ținut-o cât am putut de mult.

Hugh își sărută ușor soția pe păr.

– Bravo ție. Ți-am câștigat niște bani, păpușă.

– Iubitule! Am presimțit eu c-o să ai noroc. A fost distractiv? Andersonii au venit și ei?

– Și toată ceata. Fay voia să te aducem și pe tine și să luăm cina la Nisa. Dar eu, nici vorbă! Am spus că avem o invitată la cină. Așa că Loren va trebui să stea, ca să dovedim că nu sunt un mincinos.

– Da, Loren, insistă Annette, ai să rămâi? Promit că pe urmă am să mă duc direct la culcare.

Loren pierduse autobuzul, iar altul nu mai pleca spre Saint Philippe în seara aceea. Știa că nu avea încotro, și deplângea slăbiciunea care o făcuse să întârzie atât de mult.

– I-am spus c-ai s-o duci tu înapoi cu mașina, Hugh, continuă Annette.

– Exact de-asta am venit. Spune-mi toate noutățile, Loren. Ce mai face supraveghetoarea?

– Foarte bine, și e foarte ocupată.

Avea tupeu, fără îndoială, s-o pomenească pe supraveghetoare după cele întâmplare.

Cina păru veselă, deși vorbeau aproape numai cele două gazde, iar Loren tăcea îngândurată, detestând ideea că Hugh avea s-o ducă înapoi la spital.

Capitolul 7

Când porniră, o semilună argintie uriașă răsărea deasupra Mediteranei, iar albastrul indigo al cerului era spuzit de stele.

Fără a-și lua ochii de la drum, Hugh remarcă încet:

– Ce straniu, că suntem din nou împreună – mergând cu mașina sub lumina lunii, nu-i așa? Straniu și... minunat.

Loren făcu un efort să-și stăpânească furia, știind că i-ar fi făcut vocea să tremure, iar Hugh era capabil să înțeleagă greșit motivul.

– Nu e nimic straniu sau minunat, Hugh. Întâmplător, am fost în vizită la soția ta. La fel de întâmplător, mă duci înapoi cu mașina – împotriva voinței mele.

– Ai fi preferat să mergi pe jos? Întrebă el, aruncându-i acea privire piezișă și amuzată pe care Loren i-o cunoștea atât de bine.

– Mai degrabă!

Coti pe drumul spre Saint Philippe și încetini, când începu să urce panta care ducea în sat.

– Mă urăști, nu-i așa? Întrebă el.

Loren răspunse nervoasă:

– Îți vine să crezi că nu simt absolut nimic pentru tine?
– Aș vrea să pot spune și eu același lucru, declară el – atât de feroce, încât o surprinse. Ce fraier am fost – ce fraier!
– Te rog, Hugh! Dacă ai măcar puțin bun-simț, încetează cu toate prostiile astea.

– Ăsta-i adevărul.

Ajunseseră pe culmea colinei și, în timp ce accelera, continuă năvalnic:

– Am încercat să ți-o spun, în ziua aia când a intrat supraveghetoarea peste noi, dar n-ai vrut să asculți. N-ai uitat ce-am simțit cândva unul pentru celălalt, Loren, oricât de mult ai încerca să te prefaci. Însă chiar dacă nu mai ții deloc la mine, niciodată n-a existat și nici n-o să existe în viața mea o fată care să mai însemne ceea ce ai însemnat tu... Da, m-am însurat cu Annette, dar a fost... doar un capriciu. Poate că, dacă nu te revedeam, aș fi încercat în continuare, deși încetasem s-o mai iubesc după doar șase luni...

– Ai de gând să termini? se răsti Loren, furioasă. Oprește mașina și lasă-mă să cobor.

– Ba nu, ai să mă asculți, fie și dacă e pentru ultima oară. Poate că dacă tâmpita aia mică nu-și bușea mașina atunci când a făcut-o. niciodată n-aș fi știut ce anume era în neregulă cu căsnicia mea. Așa, însă... Nici o grijă, voi încerca s-o salvez atât cât pot. Dacă o să ne despărțim la un moment dat, va fi decizia ei...

– Nici o șansă să dorească vreodată să renunțe la tine, decât dacă o faci atât de nefericită încât n-o să mai suporte! aruncă Loren. E nebună după tine, biata fată – nu înțeleg cum poți fi atât de crud!

– Draga mea, replică el cu un cinism dur, te asigur că sunt soțul cel mai exemplar. Însă până și soții exemplari trebuie să privească adevărul în față uneori. Am făcut o... greșeală tragică, iar pe tine am să te iubesc câte zile oi avea. Dacă aş crede că există cea mai mică şansă de a te cuceri din nou, toate bunele mele intenții s-ar duce dracului, iar Annette... n-ar avea decât să riște. Și acum – vrei să te duc înăuntru, sau te las la poartă?

– La poartă, te rog.

Hugh frână, iar Loren coborî, fără să-l privească. După câțiva pași, o ajunse din urmă și o prinse de braț, trăgând-o înapoi.

– Loren, iartă-mă. Jur că n-am să mai vorbesc niciodată despre asta, dar nu mă părăsi așa. Doamne ferește, nu înțelegi chiar deloc... cum se întâmplă lucrurile astea? Dacă ne-am fi căsătorit, înainte ca eu să plec în America...

În lumina lunii, chipul lui părea atât de chinuit, încât Loren simți, împotriva propriei dorințe, un freamăt slab de milă, dar îi trecu într-o clipă.

– N-ai sugerat niciodată să ne căsătorim, și din câte-mi amintesc, nici n-ai încercat nimic definitiv. Dar de ce să ne întoarcem în trecut? Ai crezut că mă iubeai, iar eu am făcut aceeași greșeală.

– Ce vrei să spui? întrebă el tăios. Loren, nu cumva ai cunoscut pe altcineva?

– Asta nu te privește, replică ea. Acum trebuie să intru, Hugh. Noapte bună.

Dar, când încercă să-i desprindă brațul din mâna lui, Hugh o strânse, trăgând-o spre el. Era un gest absolut caracteristic pentru un om atât de egoist, care nu suporta gândul că în viața ei putuse apărea un alt bărbat.

– Cine e? o întrebă. Loren, nu mă face să-mi ies din minți!

– Te rog să nu fii absurd.

Mâna lui liberă o prinse de celălalt braț și, înainte de a apuca să-l împiedice, o trase spre el, privindu-i iscoditor fața.

– Nu sunt absurd. *Eu* nu m-am schimbat...

– Tu!

Disprețul din tonul ei i se citea și în ochi, când se ridicară spre ai lui.

– Cred c-ai înnebunit de-a binelea, îi spuse Loren. Hugh, dă-mi drumul... vine cineva...

– Numai dacă-mi spui că nu te-ai îndrăgostit de afurisitul ăla de doctor!

O simți devenind rigidă și, înțelegând că ghicise corect, o cuprinse dintr-o dată în brațe.

– Nu-i adevărat, zise el, dintotdeauna mi-ai aparținut mie și-mi vei aparține pentru totdeauna.

O fracțiune de secundă, gura lui Loren fu strivită sub un sărut pătimaș, arzător.

Furia îi dădu putere să se smulgă din brațele lui și, dându-i o palmă răsunătoare, Loren se răsuci în loc și o luă la fugă. Ocolind mecanic clădirea principală, alergă mai departe, suspinând înăbușit de mânie și umilință, spre intrarea din spate. Aproape ajunsese, când fu cât pe ce să se ciocnească de Robin, care tocmai ieșise din garaj, unde-și lăsase mașina.

– Ce Dumnezeu... Loren! Ce s-a întâmplat?

Apariția lui o dezmetici ca un duș cu apă rece. Se agăță de el, fără cuvinte, străduindu-se să-și recapete calmul.

Uimit s-o vadă astfel, Robin îi luă mâinile tremurătoare într-ale lui.

– Ce este? întrebă el din nou. Te-a speriat cineva?

Mușcându-și cu putere buzele, Loren clătină din cap.

– Nu... nu-i nimic... Trebuie... să intru... Am să-mi revin după un timp.

Noaptea era atât de tăcută, încât s-ar fi putut auzi un ac căzând, iar zgomotul mașinii lui Hugh care se îndepărta, ambalată cu furie, străpunsese liniștea ca un pumnal.

– A cui e mașina aia? întrebă Robin. Cum te-ai întors?

– Am să-ți spun mâine. Acum... acum trebuie să mă duc în camera mea.

– Cred c-ar fi bine să vii în cabinetul meu mai întâi. Într-acolo, riști mai puțin să te întâlnești cu cineva pe drum.

Loren îi mai auzise nota aceea de răceală hotărâtă în glas, dar niciodată când i se adresa ei.

Robin tocmai închidea ușa în urma lui, când Loren observă în oglindă de ce nu voise s-o mai întâlnească nimeni. Eșarfa de pe cap i se lărgise și căzuse pe spate, părul îi era ciufulit, iar pe obraji îi rămăseseră dărele lăsate de lacrimi.

Înainte de a apuca să se aranjeze, Robin o întrebă:

– O clipă, Loren. Derringham te-a adus?

– Da.

Apoi, când amintirea acelei scene dezgustătoare îi reveni în minte, mâinile i se încleștară.

– Îmi vine să-l omor! M-a...

– Cu siguranță, ar fi mai bine să nu-l încurajezi.

Dacă furia ei fusese incandescentă, a lui era rece ca gheața, iar Loren știa că era mai furios pe ea decât pe Hugh.

– Nu l-am încurajat. Annette a insistat să rămân la cină, și n-am mai prins autobuzul înapoi. Nu mă așteptam...

– Ce naivă ești!

Imaginea lui Robin privind-o, cu gura strânsă și ochii duri și acuzatori, fu pentru Loren picătura care umplu paharul.

– N-ai nici un drept să te uiți... să-mi vorbești așa! strigă ea. Era firesc... după ce s-a întâmplat înainte... să mă aștept la puțin bun-simț. Probabil am fost o proastă, dar nu puteam insista să vin pe jos. M-ar fi însoțit oricum, și ar fi avut chiar mai mult timp să... să se facă de râs. Fii cinstit, Robin – nu mă poți acuza că l-am încurajat. Nu pe mine ai motive să te înfurii...

– Încetează, Loren. Isteria n-o să-ți folosească la nimic.

Chiar dacă n-o fi fost cel mai blând mod de a o trata, era cu siguranță cel mai eficient.

– Cum...

– Ia asta.

Robin îi puse în mână o batistă curată.

– Am să-ți aduc ceva de băut.

Și, deschizând un dulap, umplu un pahar cu vin și i-l aduse.

Loren bău jumătate din el, apoi îl puse pe masă, făcând un efort să-și controleze tremurul mâinii.

– Iartă-mă, spuse ea. De obicei... nu-mi pierd cumpătul. Nu e... fiindcă Hugh... s-a legat de mine. Dar... Annette... chiar dacă n-am nici o vină, mă simt atât de ipocrită... și de ieftină...

Pe chipul lui sever se ivi o undă de blândețe.

– Poate vrei să-mi spui ce anume s-a întâmplat.

– Cum să-ți spun, când vorbești cu mine de parc-aș fi o străină?

– Doar nu vrei să mă bucur că Derringham își imaginează că mai are dreptul să se atingă de tine?

Era aproape o ușurare să-i audă nota aceea de ferocitate în glas.

– În nici un caz, spuse ea. Dar... nu vreau să crezi nici că mi-a plăcut. Știi bine că *țin* la Annette... nu suport ideea că ar putea să sufere, iar el... nu-i bun de nimic. Nu vreau să-l mai văd sau să-i mai vorbesc vreodată.

– N-ai să-l mai vezi, replică Robin îndârjit. Când am să termin eu cu domnul Derringham...

– O, nu, Robin! Să nu te duci la el... să nu-i spui nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă...

Robin o privi cu o cruzime înspăimântătoare în ochi, iar Loren se întrerupse, mușcându-și buzele.

– Te aștepți să se întâmple o minune, nu-i așa? o întrebă. Te-aștepți să stau cu mâinile-n sân și să nu mă răfuiesc în nici un fel cu Derringham, de data asta.

Loren știa foarte bine ce putea să se întâmple dacă cei doi se întâlneau. Simțise pericolul din tonul rece al lui Robin.

– Annette e încă pacienta ta, îi reaminti ea.

Apoi, cu un râs scurt, fără haz:

– Nu poți să-l bați pe soțul ei, iubitul. Gândește-te la Frances; e destul de suspicioasă pe mine, și fără să mai devin cauza unui... unui asemenea scandal. Apoi, Annette ar afla de ce te-ai certat cu el și... O, Doamne, numai de nu l-aș mai fi văzut niciodată!

Robin făcu un gest frustrat și furios, pentru prima dată nemulțumit de responsabilitățile unei profesii care-i impunea o stăpânire de sine atât de nefirească.

Pe dedesubt, însă, mocneau alte sentimente. Putea fi nedrept să dea vine pe Loren pentru cele întâmplate.

Îi puse mâinile pe umeri.

– Spune-mi adevărul, Loren. De ce l-ai lăsat pe Derringham să ajungă atât de departe...?

– N-am...

– Așteaptă. Nu mai ești un copil. Știi câte ceva despre bărbați. Se pare că despre asta știi chiar destul de multe. Ți-a mai spus o dată că încă te mai iubește; întrebarea e, a încetat complet să mai însemne ceva pentru tine?

– Dacă nu crezi asta, atunci... n-are nici un rost să mai continuăm, spuse ea cu voce frântă. O, Robin, Robin... ce n-aș da să nu-l fi întâlnit niciodată pe Hugh, să nu fi fost atât de nebună încât să cred că ceea ce-am simțit pentru el era iubire adevărată... Dacă nu mă poți crede... dacă umbra asta o să rămână întotdeauna între noi... cum am putea să mai continuăm?

Un moment, Robin o privi în tăcere.

– Iubita mea, spuse el apoi. Când nu voi mai putea avea încredere în tine, îmi va fi imposibil să te mai iubesc. Nu se pune problema încrederii; ceea ce te rog să reții e că sunt la fel de capabil să fiu gelos ca orice bărbat care nu-i atât de absurd de sigur pe sine încât... să considere orice rivalitate imposibilă.

– Doar nu poți vedea în Hugh un rival!

– Nici nu văd. Nu văd decât un individ pe care-l urăsc de moarte.

O trase de mâini spre el.

– Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine. Atunci, va ști că trebuie să păstreze distanța.

Dar, până una-alta, Hugh provocase prima ceartă dintre ei...

Înainte de a adormi, Loren hotărî că avea un anumit lucru de făcut, a doua zi, înainte de a începe programul.

* * *

Se trezi din somn și se îmbracă mai devreme cu o oră decât de obicei.

Când fu gata, se duse la debaraua cu uși pliante, împărțită în spații cu rafturi și pentru umerase. Cele două valize ale ei erau pe raftul de sus. O luă pe una dintre ele și o duse pe pat, unde o deschise.

De sub un pled de rezervă și două rochii pe care nu le folosea, scoase pachetul de scrisori despre a căror existență, până în seara trecută, uitase aproape complet.

Îngenunchind lângă șemineu, desfăcu panglica și, fără a se uita măcar la vreuna dintre ele, dădu foc mai multor scrisori pe rând. Timp de douăzeci de minute, le puse în flăcări pe toate, până când nu mai rămase decât o grămăjoară de cenușă – cu excepția unei singure hârtii împăturite care, neobservată de ea, fusese luată de curentul intrat prin fereastra pe care o lăsase deschisă ca să iasă mirosul de ars.

Ridicându-se în picioare, stătu un moment privind mica grămadă cenușie, simbol al celeilalte flăcări care arsese cândva în inima ei:

*Peste cenușă suflă, nu poți ști
O flăcăvă, din nou, de va tășni.*

Versurile îi veniseră în minte de la sine, dar clătină din cap. Nimic nu putea fi mai mort decât flăcările unei iubiri din trecut.

Ducându-se la lavabou să se spele pe mâini, își spuse: „În sfârșit, am scăpat de toate astea.“ Din păcate, nu bănuia cât de necugetat era optimismul ei...

* * *

Frances închise ușa cabinetului și se duse să răspundă la telefon, care încă mai suna. O voce de femeie întrebă:

– Pot vorbi cu sora Ruston?

Dându-și seama că i se făcuse legătura din greșeală, Frances era gata s-o transfere la etaj, când recunoscuse vocea.

– Doamna Derringham la aparat? Întrebă ea.

– Da...

– Aici Francis Carruthers.

– A, domnișoară supraveghetoare! N-am vrut să vă deranjez.

– Nu mă deranjați, o asigură politicoasă Frances. Vi s-a făcut legătura la mine din întâmplare – sau, mai degrabă, dintr-o greșeală a centralistei, dar mă bucur că am posibilitatea să-mi prezint scuzele pentru că v-am cam neglijat de când v-ați externat din spital.

– O, dar nu mă așteptam să aveți timp să vă ocupați numai de mine! exclamă Annette. Oricum, mi-ar face plăcere să vă mai vizitez.

– Vă simțiți într-adevăr mai bine? După cum vorbiți, păreți într-o formă foarte bună.

– Într-adevăr, sunt doar puțin obosită.

– Când tratamentul se va sfârși, veți uita că ați fost obosită vreodată, o asigură Frances. Voiati cu sora Ruston? E de gardă în momentul de față, dar va avea o pauză peste o jumătate de oră. Dacă puteți să reveniți...

– V-aș ruga doar să-i transmiteți un mesaj. Spuneți-i că și-a uitat mănușile în mașină aseară, când a adus-o Hugh înapoi. Și rugați-o să mai treacă pe la mine cât de curând.

– Am să-i spun. Și că i-ați găsit mănușile. Aveți grijă, nu vă forțați.

– O să am, vă mulțumesc mult.

După ce închise telefonul, Frances rămase cu privirea drept înaintea, încruntată.

Va să zică, Hugh Derringham o adusese pe Loren înapoi cu mașina. S-ar fi crezut că, după cele întâmplate, aveau destulă minte să evite așa ceva. Se întrebă dacă Robin știa că logodnica lui se plimbase sub clar de lună cu mașina bărbatului pe care-l iubise cândva.

Dacă nu știa deja, avea să afle, cu siguranță. De un lucru nu se îndoia. Dacă-l putea convinge pe Robin că Loren încă îl mai încuraja pe Hugh, problema ei era rezolvată.

Dar Frances nu era o visătoare. Fără probe concludente, Robin n-ar fi crezut niciodată că Loren juca un joc dublu.

Iar găsirea probelor era cele mai dificil lucru din lume.

Oricum, pe moment avea prea multe de făcut ca să-și piardă timpul visând la eliberarea lui Robin din încurcătura aceea indezirabilă. În primul rând, trebuia să inspecteze o cameră pregătită pentru o angajată nouă – o soră canadiană care urma să vină a doua zi.

Dar, înainte de a ieși, găsi cartea pe care i-o împrumutase Annette – memoriile unui celebru medic american, prieten al tatălui ei, care-i trimisese cartea când era bolnavă. O puse pe mapa de birou, cu gândul de a scrie un mesaj și a-i cere secretarei s-o trimită înapoi.

Camera pe care o avea de inspectat se afla chiar în fața camerei lui Loren și, când termină, o văzu pe cameristă ieșind din odaia de vizavi, unde făcuse curățenie, și lăsând involuntar o dâră de praf negricios în urma ei.

Aplecându-se, Frances studie praful negru de hârtii arse. Ce Dumnezeu...?

Oare ce încercase Loren să distrugă atât de complet? Deschise ușa camerei și, intrând, aruncă o privire în jur. În acel moment, curentul stârnit între ușă și fereastră ridică o hârtie, purtând-o până la picioarele ei.

O singură privire fu suficientă pentru a înțelege că era o scrisoare – iar la a doua privire, Frances zări și semnătura:

Pe veci al tău,

Hugh.

* * *

La drept vorbind, Frances nu citise în viața ei o scrisoare care nu-i era adresată.

Chiar și acum, așezată la biroul ei cu scrisoarea pe care o vârase grăbită în buzunar înainte de a ieși din camera lui Loren, ezita.

Dar, desigur, avea tot dreptul s-o facă, dacă voia ca Robin să afle că „fata aia“ primea scrisori de la Hugh Derringham – ba mai mult, scrisori semnate astfel!

Dragostea mea,

Cât m-a durut despărțirea de tine, aseară! Știi că de fiecare dată mi-e tot mai greu să te las să pleci. Nu mai putem continua

așa. Când te țin în brațe, știu că-mi aparții mie. Dar nu vreau să simt asta doar pentru câte un moment. Vreau să mă asigur că e pentru totdeauna. Aseară, buzele tale, brațele tale, vorbele tale drăgăstoase, toate mi-au spus... Pentru prima dată, ai uitat să mai fii reținută.

*Te iubesc – te iubesc și sunt
Pe veci al tău,*

Hugh

În acel moment, intră secretara.

– Uitați scrisoarea pe care m-ați rugat s-o dactilografiez pentru doamna Derringham, domnișoară supraveghetare, spuse ea. Dacă o semnați, împachetez cartea și i-o trimit... dar ce aveți? Vă simțiți rău?

– Nu... n-am nimic. Las-o aici, am s-o semnez.

Cu un mare efort, Frances reuși să vorbească normal. Semnă scrisoarea, cu un ușor zâmbet ironic. Ce nostim, că-i trimitea acel scurt mesaj convențional unei femei a cărei căsnicie era în mâinile ei! Împături scrisoarea și o puse în carte.

Capitolul 8

În dimineața următoare, domnul Calder îl întâlnește pe Robin când acesta tocmai ieșea din cabinet, gata să-și înceapă vizita în saloanele pacienților.

— Voiam să te prind, Carruthers, spuse el. Ce se întâmplă cu Frances?

— Cu Frances?

Robin fusese cu gândul în altă parte.

— A... Nimic, pare să-și fi revenit. Zice că ieri a mâncat ceva ce nu i-a priit. Aș vrea să nu mai facă atâtea eforturi, dar o știi cum e.

— Da, știu, confirmă chirurgul, posomorât. Adineaori am întâlnit-o în hol și arată îngrozitor. De câțva timp, nu-mi place ce culoare are. Când și-a luat ultima oară o vacanță?

— O vacanță? Frances?

Robin râse.

— Dumnezeu știe dacă a avut vreodată așa ceva. Ar trebui să fie grav bolnavă ca să i-o sugerez.

– Dumnezeu mare! explodează Calder. Nici nu-i de mirare ce se spune, că medicii sunt orbi când e vorba de cei apropiați lor. Dacă n-o poți forța să ne lase pe nici unul dintre noi s-o examinăm, insistă să consulte pe altcineva. Femeia asta e bolnavă, Robin. N-ai observat că în ultima vreme tot pare să se retragă pentru câte o jumătate de zi? Ești singura persoană de care ascultă – *dacă* ascultă de cineva...

– Bine, am să vorbesc cu ea imediat ce termin.

Când intră în camera ei, Frances scria.

Ridică privirea și, văzându-l, zâmbi.

– Care-i problema, Robin?

– Asta voiam și eu să știu...

Inima lui Frances se opri o clipă în loc.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine...

Robin se așează pe marginea biroului, fără să-și ia ochii dinspre fața ei.

– Mi s-au făcut reproșuri în legătură cu tine.

– Cu mine? repetă ea surprinsă.

– Calder consideră că te-am neglijat îngrozitor. Zice că nu te simți bine...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Frances, încruntându-se. Calder se frământă ca o babă. De ce Dumnezeu ar trebui să se întâmple ceva cu mine? Atâta numai că... mă simt cam obosită – uneori. Vârsta, fără îndoială.

Dar râsul ei nu era atât de convingător pe cât ar fi dorit.

– Hmm...!

– Nu te uita la mine așa, ca un aparat de radioscopie! exclamă ea nervoasă.

– Dacă mă uit cum spui, nu-mi prea place ceea ce văd, îi răspunse sincer Robin. Ce-ai zice de-o vacanță, fetiço...

Frances tocmai se pregătea să-i dea un răspuns violent, când se auzi o bătaie în ușă, și apărură capul unei surori.

– Ierați-mă că vă deranjez, domnișoară supraveghetoare, dar doamna Derringham...

– Lasă-mă să intru, te rog! Trebuie să discut cu supraveghetoarea.

Vocea Annettei suna ciudat de ascuțită și încordată, iar sora se dădu la o parte, făcându-i loc să intre grăbită în cabinet.

Robin și Frances se ridicaseră în picioare, iar vizitatoarea neașteptată se opri locului, uitându-se de la unul la altul. Era albă la față ca hârtia, cu părul în neorânduială, ca și cum i l-ar fi ciufulit vântul – ceea ce se și întâmplase, căci luase mașina lui Hugh și venise cu toată viteză. Părea să fi plâns – însă ochii cu care-l privea pe Robin erau duri și ostili.

– S-a întâmplat ceva, doamnă Derringham? întrebă el repede. Ați... ați venit singură?

– Da, singură am venit... cu mașina. N-am... nici n-am știut cum să ajung mai repede, ca să vă spun ce părere am despre spitalul vostru cel minunat...!

Vocea Annettei era gâtuită, dar asupra ostilității ei nu încăpea nici o îndoială.

Robin atunci o privire spre sora lui, care înălță din sprâncene.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Derringham? se interesă Frances cu obișnuita ei fermitate rece, pe care o folosea întotdeauna când avea de-a face cu o persoană dificilă. Cu ce v-a nemulțumit spitalul?

Annette făcu un efort vizibil de a se controla, dar fără mare efect. Deschizând poșeta cu degete tremurătoare, scoase o hârtie împăturită și o aruncă pe birou, în fața lui Frances.

– Mai întrebi ce s-a întâmplat! replică ea înversunată. Ai mai văzut asta?

Frances luă scrisoarea și o despături. Pentru prima dată în viața ei, fu complet uluită.

– Ce este, Frances? întrebă sever Robin.

Retrăgându-și mâna repede, pentru ca fratele ei să nu poată lua scrisoarea, Frances căută printre celelalte hârtii de pe mapă. Creierul îi reintrase în funcțiune, și deodată înțelese ce se întâmplase și care aveau să fie consecințele.

– Nu înțeleg, spuse ea. Cred că... ar fi mai bine să vorbim între patru ochi. Robin, vrei să ne lași singure? Sunt sigură că există o explicație.

– Nu! exclamă Annette, trecând în fața lui. Să rămână și doctorul Carruthers. Dacă domnișoara supraveghetoare crede c-o să scape, se înșală! adăugă ea cu voce ascuțită. Cred că spitalul ăsta n-o să rămână la fel de popular, când le voi spune tuturor ce se poate întâmpla aici.

Și izbucni dintr-o dată într-un plâns isteric.

– Gata, gata...

Robin o luă ferm de mâini.

– Nu trebuie să vă tulburați așa. Doar nu vreți să vă îmbolnăviți din nou, nu?

Cu toată furia pe care o simțea Annette la adresa spitalului Henry Durand, calmul lui Robin își făcu efectul, așa că se lăsă dusă la un fotoliu în care se prăbuși epuizată.

– Dă-i un calmant, Frances, ordonă scurt Robin. Vom vedea despre ce e vorba după ce doamna Derringham o să se mai liniștească.

– N-am să mă mai liniștesc niciodată... Nu vreau nici un calmant! strigă Annette, printre suspine. Am avut încredere în voi...

Întoarse capul, cu o expresie acuzatoare, spre Frances, care tocmai se întorcea dinspre dulap, cu un pahar în mână.

– Am simțit tot timpul cât de dură puteai fi, sub calmul dumitale aparent, și că ai o inimă de gheață. Dar de ce mi-ai făcut asta? Nu era nevoie să știu, poate nici n-aș fi aflat vreodată, dacă nu-mi trimiteai scrisoarea lui pentru bestia aia trădătoare. Hugh spunea că m-ar fi menajat...

– Nu vreți să ne explicați clar despre ce e vorba? insistă Robin.

– Ba da... E vorba de vipera aia... Loren Ruston... scrâșni Annette printre dinți. Chemați-o... trebuie să-i spun vreo două. Dacă vă-nchipuiți că puteți trece totul sub tăcere...

– Nu e nimic de trecut sub tăcere!

Robin nu-și putea ascunde iritarea din ton. Situația era mult prea absurdă.

– Nu e nimic?

Propulsată de amintirea arzătoare a celor întâmpate, Annette se ridică din nou.

– O să vină aici, sau mă duc s-o caut și să le spun tuturor cine e și ce face?

Frances însă, acceptând inevitabilul, apăsase deja pe butonul soneriei, iar în ușă apărură secretara.

– Cheam-o imediat aici pe sora Ruston, ordonă ea. Dacă e de serviciu, s-o înlocuiască altcineva. Spune că așa am dat dispoziție eu!

– Până vine sora Ruston, doamnă Derringham, interveni autoritat Robin, trebuie să vă cer să-mi explicați despre ce neînțelegere e vorba. Loren...

– Pentru numele lui Dumnezeu, să așteptăm până vine Loren! îl întrerupse Frances. Am și eu ceva să-i spun doamnei Derringham. Scrisoarea aceasta... în nici un caz nu v-am trimis-o dumneavoastră.

– Era în cartea pe care mi-ai înapoiat-o! ripostă Annette. Cum a ajuns acolo?

– Printr-un ghinion...

În acel moment, Loren deschise ușa, în care ciocănisese fără s-o audă nimeni, și intră în cabinet.

– M-ați chemat, domnișoară supraveghetoare?

Annette se răsuci spre ea, ca o furie.

– *Eu* te-am chemat! răspunse.

– Annette...

Loren o privi consternată.

– Draga mea...

Apoi, văzându-i fața răvășită, întrebă:

– Cine te-a necăjit?

Imediat, gândurile i se îndreptară către Hugh. Dar, în timp ce întindea mâna spre ea, Annette se retrase, privind-o cu ochi scăpărători.

– Nu mă atinge! Năpârcă ipocrită și mincinoasă ce ești...

Loren făcu ochii mari.

– Annette...!

– „Annette!... Draga mea Annette...!” o îngână cealaltă, batjocoritor. Și *draga mea Loren*, așa de bună, așa de dulce, așa de înțeleghătoare cu proasta care le înghițea pe toate! Numai că n-am de gând să mai înghit nimic! Acum știu cu cine am de-a face. Ești o...

Cuvântul pe care i-l adresă era hidos – și poate că, până în acel moment, nici nu se gândise vreodată la adevăratele lui sensuri.

La vederea urii din ochii ei, Loren se albi la față.

– Ți-am fost prietenă – și încă îți mai sunt, spuse ea încet.
– Și de-asta, în tot timpul cât... cât am avut încredere în tine, ai fost amanta lui Hugh! o acuză Annette.

Loren o privi cu oroare.

– Ești nebună?

– Am fost, dar nu mai sunt.

– Dar...

– Așteaptă, Loren, interveni Robin cu blândețe. Lasă-mă să rezolv eu. În primul rând, doamnă Derringham, Loren se va mărita cu mine, continuă el. Presupun că ați descoperit un lucru pe care eu îl știam deja – că ea și soțul dumneavoastră au fost cândva logodiți...

– Iar când s-au reîntâlnit, au constatat că încă se mai iubeau.

Dintr-o dată, Annette își regăsise calmul.

– Îmi pare rău, domnule doctor Carruthers, dacă și dumneavoastră veți avea de suferit, dar cred că trebuie să citiți scrisoarea asta și...

Se întrerupse, cu un gest neputincios, întinzându-i scrisoarea.

– Nu poate nega că ei îi era destinată, când Hugh recunoaște că el a scris-o.

– Robin, te rog! exclamă Loren, incapabilă să înțeleagă ceva din toată situația aceea îngrozitoare. N-am primit nici un rând de la Hugh, de când am venit aici. Iar ieri... am distrus toate scrisorile pe care mi le-a trimis vreodată.

– Citește asta și vezi cât de adevărată e! replică Annette, cu un râs scurt și aspru.

Robin ezită.

– Dacă scrisoarea ți-e adresată, Loren, înseamnă că îți aparține ție.

Loren îl privi, cu fața luminată dintr-o dată de recunoștință și dragoste. Apoi, când luă din mâna lui hârtia și o privi, îi scăpă o exclamație ascuțită.

– Dar... cum a ajuns la tine? întrebă ea, privind-o pe Annette. Am crezut că le arsesem pe toate.

– E foarte ușor de înțeles, răspunse sarcastic Annette.

Cu voce fermă, Loren insistă:

– A fost scrisă... cu ani în urmă.

– A fost scrisă aseară, după ce te-a adus înapoi, îi spuse Annette. Știu că ești destul de abilă ca să observi că n-are nici o dată. Dar nu... nu m-a mințit. A fost... absolut sincer. Mi-a mărturisit tot ce-a fost între voi, înainte de a mă fi cunoscut pe mine. Iar apoi, când te-a regăsit aici, v-ați dat seama amândoi că nu se terminase. De ce să recunoască toate astea, dacă n-ar fi adevărat...?

– Nu este adevărat. Am fost logodită cu el, da, însă după aceea s-a dus în America și s-a însurat cu tine.

– Iar tu l-ai înhățat înapoi în timp ce eu zăceam la pat, neputincioasă.

– E o minciună... Robin...

Loren se întoarse spre el, deznădăjduită.

– Of, pentru Dumnezeu, nu te mai minți singură! exclamă Annette. Ești ceva de nedescris. Cred că pe amândoi i-ai jucat pe degete... te-ai gândit că, întrucât Hugh nu se mai putea însura cu tine, și oricum avea să plece de-aici mai devreme sau mai târziu, n-ar fi stricat să-l înhați și pe doctorul Carruthers...

– Annette, cum îndrăznești să spui niște lucruri atât de îngrozitoare? exclamă Loren, privind-o cu groază.

Annette ridică din umeri.

– Urăsc spitalul ăsta, dar... doctorul s-a purtat atât de frumos cu mine, recunosc, și... nu vreau să-l las să fie tras pe sfoară. Dar mă întreb dacă acum o să te mai dorească. Nu va fi foarte plăcut, când am să divorțez de soțul meu, declarându-te pe tine amantă, nu-i așa? Și exact asta am să fac. N-am să mă mai întind la discuții. Dar aş prefera să nu vă fi văzut în ochi niciodată, pe nimeni dintre voi – mai bine muream...

Și, înainte de a reuși cineva s-o oprească, ieși din cameră, iar peste câteva momente mașina lui Hugh fu auzită îndepărtându-se cu viteză.

Frances o privi pe Loren, cu vechea ei ostilitate de două ori mai puternică.

– Îți dai seama ce va însemna asta? întrebă ea. De ce anume te faci răspunzătoare?

Cu fermitate, Loren îi susținu privirea.

– Sunt *eu* răspunzătoare cu ceva? o întrebă. Cum a ajuns scrisoarea aceea în posesia Annettei Derringham?

Supraveghetoarea ezită. Mai mult decât oricând, acum era convinsă că Loren trebuia să dispară din viața lui Robin. Dacă reușea să scape de ea, poate că încă mai putea face ceva pentru a o convinge pe Annette ca măcar spitalul să nu-l amestece în toată tărașenia. Apoi, privindu-și fratele, își dădu seama că pentru prima dată în viața lui o privea cu ostilitate, și simți un fior de teamă. Dar, în fond, ea nu avea nici o vină. De ce l-ar fi lăsat s-o considere vinovată?

– Într-adevăr, Frances.

În glasul lui Robin se simțea aceeași duritate de pe chipul lui.

– Cum a ajuns scrisoarea în cartea pe care i-ai trimis-o doamnei Derringham? Și de ce i-ai trimis o carte?

– Mi-o dăduse cu împrumut.

Frances era antrenată să acționeze lucid în situații de urgență. Expresia i se schimbă, și întrebă repede:

– Ți mai amintești, Loren, că și pe tine te interesa cartea aceea? În seara când ai... când am aflat că urma să te măriți cu Robin, ai văzut-o, și ți-am spus că poți s-o citești.

– Da, îmi înmintesc, răspunse Loren, roșind. Am... am uitat că era la mine, iar când am găsit-o, am adus-o înapoi aici.

– Iar asta s-a întâmplat...?

– Ieri.

– Atunci, mi se pare destul de evident cum a ajuns scrisoarea în ea. Nimeni n-ar fi putut-o pune acolo decât tu însăși. Pe viitor, fii mai atentă ce anume folosești ca semn de carte, adăugă rece Frances. Sau, poate... intenționat ai lăsat-o acolo?

– Ca s-o găsești și s-o citești tu?

Loren fusese prea descumpănită ca s-o întrerupă, dar acum o privi cu indignare.

Frances ridică din umeri.

– Ai uitat-o, e clar.

– Dar ți-am spus că a fost scrisă cu ani în urmă! strigă Loren. Era într-un teanc de scrisori de-ale lui Hugh, în valiza mea. Probabil a căzut ieri... Nici nu mai pot gândi limpede, adăugă ea, apăsându-și tâmplele cu mâinile.

– Dar Hugh Derringham a recunoscut că ți-a scris-o recent, spuse încet Frances. Cu siguranță, n-ar fi spus asta dacă nu era adevărat, nu-i așa?

– Nu pot să-mi dau seama de ce a spus așa ceva...

Loren îl privi pe Robin – și deodată, simți o groază de gheață. Din ochii lui dispăruse orice blândețe, și simți că se retrăsese în sine însuși, astfel încât nu-i mai era posibil să apeleze la el.

Frances continuă:

– Cred că n-o putem condamna pe Annette pentru ceea ce simte. Dar mă gândesc – cum sunt sigură că te gândești și tu, Robin – la efectul pe care-l poate avea tot acest scandal asupra spitalului. Un scandal cu o soră care întreține o legătură cu soțul unei paciente, ducând la un rezultat pe care soția intenționează, fără îndoială, să-l transforme într-un scandal, poate avea consecințe foarte neplăcute.

– Cu siguranță, îi dădu Robin dreptate. Indiferent dacă e adevărat, sau doar o plăsmuire a imaginației doamnei Derringham, din gelozie față de...

Aruncă o privire spre Loren.

– ...relația ta cu soțul ei.

– Dar nu mai există nici o relație! protestă Loren. Robin... și tu te îndoiești acum de mine?

Robin făcu un gest nervos.

– Nu mi se pare momentul cel mai potrivit ca să discutăm despre problemele noastre personale. Ceea ce contează e că, din câte se pare, Derringham a recunoscut față de soția lui că ți-a trimis o scrisoare extrem de compromițătoare, iar ea consideră scrisoarea o dovadă adecvată pe care să-și bazeze divorțul. Nu i se pare important când anume a fost scrisă, sau cum a ajuns în posesia ei. Totul se bazează pe afirmația lui Derringham că scrisoarea ar fi recentă. Tu susții că e veche de ani de zile. Prin urmare, e vorba de cuvântul lui, pus în balanță cu al tău. Poți să te aperi împotriva acuzației, desigur, dar cine va crede că Derringham a avut motive să afirme despre o scrisoare veche că ar fi recentă?

– Nu contează ce cred alții, insistă Loren, contează numai ce crezi tu!

– Ceea ce contează e integritatea spitalului, replică Robin. Nu-ți dai seama?

Tonul lui era aproape aspru.

– Dacă se duce vestea, o mulțime de oameni vor trage concluzia că moralitatea personalului de aici e foarte îndoielnică. Presa n-o să se poarte cu mănuși...

– Crezi că nu știu toate astea? Întrebă ea, amărâtă. Sau că nu mă gândesc și eu la prestigiul spitalului? Dacă nu erai tu, ar fi fost moartă acum, sau schilodită pe viață. Nu ne poate face asta... trebuie să-și dea seama că... *nu se poate...*

Frances se ridică, pornind spre ușă.

– Dacă poți modifica probele îndeajuns ca să convingi o femeie înnebunită de gelozie că nu există, s-ar putea să reușești s-o oprești, spuse ea. Poate că unul dintre voi e în stare să facă o minune. Eu, cu siguranță, nu pot.

Și, deschizând ușa, ieși. Simțea că sosise momentul să-l lase pe Robin singur cu Loren, căci era sigură că fratele ei avea în minte destule lucruri pe care nu le-ar fi spus de față cu ea.

Îi cunoștea perfect psihologia, după cum aveau să dovedescă primele cuvinte ale lui Robin:

– Dumnezeu mare, Loren, chiar ți-ai pierdut mințile? Cum l-ai putut încuraja pe Derringham să creadă că mai poate însemna ceva pentru tine? Probabil încă-și mai închipuie că mai ai unele sentimente pentru el – altfel, de ce și-ar mai pierde vremea cu toată povestea asta?

– I-am spus cât se poate de clar că nu mai simt nimic pentru el, insistă Annette. Sunt doar hotărâtă să nu-l las s-o rănească pe Annette.

– I-ai păstrat scrisorile. Ce anume te-a făcut să eziți să le distrugi până ieri?

– Până ieri, nici măcar nu-mi mai amintisem de existența lor!
Chiar atunci, ușa se deschise și intra John Calder.

– Robin, voiam să-ți spun că...

Se întrerupse.

– Bună dimineată, domnule Calder, murmură Loren.

Și trecu pe lângă el, uitându-se la ceas, în timp ce pornea aproape în fugă spre scară.

Fericirea ei personală, tot ceea ce făcea ca viața să merite a fi trăită, se clătina, dar încă mai era soră la Henry Durand, și-și lăsase prea mult timp singură pacienta căreia îi spusese că pleca doar pentru zece minute.

* * *

Imediat ce ieși din schimb și avu timp să se gândească, Loren se închise în camera ei și, așezându-se lângă fereastră, încercă să pună într-o oarecare ordine tot haosul pe care-l avea în minte.

Un lucru era clar – trebuia s-o convingă pe Annette să se răzgândească, altfel urmând să se întâmple tot ceea ce spusese Robin.

Nu era vorba numai de integritatea ei – categoric, cariera ei de soră medicală ar fi fost compromisă – ci și de prestigiul spitalului lui Robin. Iar spitalul Henry Durand era viața lui Robin.

Știa că n-avea să poată adormi în seara aceea dacă nu vorbea din nou cu Annette, iar de astă dată spera să poată avea o discuție și cu Hugh.

Abia când ajunsese în sat se întrebă dacă putea găsi undeva un taxi, dar după primul colț îl întâlni pe Jules, mecanicul de la garajul local, care acceptă s-o ducă oriunde, cu plăcere. În câteva minute, își luă costumul și cravata, și porniră la drum.

Loren îi ceru să parcheze pe alea de lângă vilă și, spunându-i că avea să se grăbească, trecu prin grădină, spre casa cu toate ferestrele luminate.

Nu văzu pe nimeni, așa că ezită în prag. Dacă Annette afla că venise, ar fi putut refuza s-o primească, așa că riscă să intre fără să sune la ușă.

Auzi vocile și râsetele servitorilor în camerele din spate și, convinsă că Annette era în salon, străbătu holul și intră în cameră înainte ca Hugh, care stătea cu privirea spre șemineul plin de flori, să termine să-și aprindă țigara.

Hugh se întoarse într-o clipă.

– Loren!

Părea să se fi așteptat – sau să fi sperat să vadă – pe altcineva.

– Unde-i Annette? întrebă Loren. Trebuie s-o vad...

– Crezusem că ea era, spuse el. Adică... speram să se întoarcă.

Făcu un mic gest de frustrare, însoțit de un zâmbet amar.

– O speranță deșartă, mă tem. Annette, draga mea Loren, m-a părăsit.

– Și unde s-a dus? întrebă tăios Loren. Trebuie s-o găsec neapărat...

Hugh se uită la ceas.

– La ora asta, draga mea, e la jumătatea drumului spre Londra. De acolo, înțeleg că va lua avionul înapoi la tatăl ei – ca să-i spună ce soț nesatisfăcător am fost.

– Atunci, trebuie să te duci după ea.

– Să mă duc după ea?

– Da, să te duci după ea.

Îl privi drept în ochi, hotărâtă.

– Hugh, nu poți lăsa să se întâmple asta – nu poate divorța de tine.

– Draga mea, replică Hugh, înălțând din sprâncene, mă tem că e mult prea târziu ca s-o împiedic. Annette poate fi extrem de încăpățânată. Când îi intră o idee-n cap, nu i-o mai scoți de-acolo.

Dar, deși vorbea sarcastic, Loren avu dintr-o dată impresia că juca teatru.

– De ce-ai mințit-o în legătură cu scrisoarea? Întrebă ea. Știi bine că nu mi-ai mai scris nici măcar o dată, de când m-ai anunțat că urma să te însori. Ai înnebunit? Cum ai îndrăznit să faci un lucru atât de crud? Nici nu-i de mirare că te-a părăsit. Și că mă urăște.

Cu un gest mecanic, Hugh ridică mâna să tragă draperiile glasvandului care dădea pe terasă, apoi își aminti că lumina atrăgea găzele de afară și renunță, întorcându-se spre Loren.

– N-ai văzut-o niciodată pe Annette turbată de furie, spuse el. Ai văzut-o cu ochii în lacrimi, plângându-și de milă, când era prea bolnavă ca să facă scene. Dar îmi făcuse destule scene și înainte de accident. Îmi dădusem seama deja că mă căsătorisem cu un copil răzgâiat și... copiii răzgâiați nu-mi plac deloc.

– Chiar dacă toate astea sunt adevărate, erai dator s-o ajuți să se maturizeze, replică Loren. Te adora, și nu voia decât să fie sigură c-o iubeai. Niciodată nu te-am văzut dăruindu-i asta. Dar căsnicia ta te privește. Ceea ce mă privește pe mine e ce-o să se întâmple cu spitalul – și, mai presus de orice, cu Robin.

– Cu „Robin“.

– Da... cu doctorul Carruthers.

– Te interesează personal Carruthers?

– Sunt... sau am fost... logodită cu el.

Hugh o privi cu o uimire care, în orice alte împrejurări, ar fi fost aproape comică.

– Deci, chiar îl iubești pe Carruthers?

– Cum niciodată n-am visat că e posibil să iubesc pe cineva. Iar acum... pentru a doua oară în viața mea... a trebuit să strici tu totul.

– Dar... Dumnezeu din ceruri, Loren! I-am spus Annettei... am lăsat-o să creadă... că ținam la tine, fiindcă văzusem în asta o șansă de a... mă achita pentru felul cum m-am purtat. Voiam să fiu liber ca să te cer în căsătorie.

Un moment, Loren îl privi prea uimită ca să-și poată găsi cuvintele. Era posibil să existe un om atât de orgolios și rupt de realitate? După tot ce-i spusese...!

În cele din urmă, nu putu răspunde decât atât:

– E *clar* că ești nebun.

– Evident, replică el cu amărăciune.

– Dar...

– Nu-ți dai seama – părea o ocazie minunată să mă eliberez... insistă el, rugător. Ți-am spus că încă te mai iubesc... și știam că nu m-ai fi ascultat niciodată, atâta vreme cât eram căsătorit cu Annette...

– Of!

Loren își încleștă mâinile. Îi venea să-l lovească, atât de furioasă era.

– Ești chiar atât de orbit de propria ta înfumurare, încât nu poți crede că nu mai simt pentru tine nimic altceva decât dispreț?

– Așa o fi... murmură Hugh, înroșindu-se la față. Dar cum naiba era să știu că voiai să te măriți cu Carruthers? Oricum,

adăugă el pe un ton cam defensiv, nu-mi dau seama ce rău poate face asta afurisitului ăluia de spital – chiar dacă Annette își pune amenințările în aplicare...

– Și mă declară pe mine amanta ta în adulter? Înseamnă că ești chiar mai prost decât credeam. Mi-a fost pacientă – iar eu sunt soră la spitalul Henry Durand. Henry Durand este cel mai de succes spital privat de pe Coasta de Azur, iar anumiți medici ar fi încântați să aibă ocazia de a-l ponegri. Francezii sunt un popor mult mai convențional decât cred străinii. Pe lângă toate astea, noroiul se prinde. Hugh – trebuie s-o convingi pe Annette care e adevărul. Nu se poate să meargă până la capăt cu ceea ce și-a propus să facă.

– Și cum pot eu s-o opresc? Va crede doar că tu m-ai convins, iar asta o s-o înfurie și mai tare. N-am datat scrisoarea. Pe celelalte le mai ai?

– Nu, le-am distrus pe toate, ieri. Probabil că asta mi-a scăpat... nici eu nu înțeleg cum.

– Supraveghetoarea a pus-o intenționat în cartea aia? Nu te prea iubește, să știi, remarcă el. Deși, nu-mi dau seama de ce...

– A, nu, n-ar fi făcut asta. Și n-o putem amesteca pe supraveghetoare.

În mod ciudat, Hugh părea zguduit. Își dorise libertatea, iar scena oribilă pe care i-o făcuse Annette îl înverșunase și mai mult, dar abia după plecarea ei începuse să se gândească mai bine.

– Acum trebuie să plec, spuse Loren, luându-și mantaua. La revedere, Hugh.

Când el dădu s-o urmeze, îl opri:

– Nu, te rog să nu mă conduci.

– Dar...

– Mă așteaptă o mașină.

Cu o mână pe clanță, Hugh ezită.

– Cred că asta mă lichidează complet, spuse el. Se pare că le-am încurcat pe toate...

Apoi, mai încet:

– Îmi pare rău, Loren. Dacă pot face ceva, am s-o fac.

Loren avu un sentiment ciudat când își dădu seama că, pentru prima dată, era clar că Hugh își pierduse siguranța de sine.

Cu o vode lipsită de expresie, îi răspunse:

– Foarte bine, Hugh.

După ce îi deschise ușa, Hugh o lăsă să iasă singură, așa cum îl rugase.

Când ajunse din nou la șosea, Loren observă vag luminile de poziție ale unei mașini dispărând la cotitură. Pe drumul acela treceau multe mașini, așa că nu avea nici un motiv de a-i da vreo atenție.

Abia mai târziu, Loren urma să-și amintească de luminile roșii ale acelei mașini.

Capitolul 9

Sunetul deșteptătorului o trezi pe Loren dintr-un somn agitat și nervos, și tocmai treminase cu îmbrăcatul, când auzi o bătaie în ușă și Kate apăru grăbită.

– O, Loren! Ce noapte! exclamă ea. Nu ți-a spus nimeni ce s-a întâmplat?

– Nu, ce e? Arăți de parcă...

– Doctorul Carruthers...

Inima lui Loren se opri în loc.

– Ce-i cu el? întrebă ea, prinzând-o pe Kate de braț.

– Nimic... dar cred c-a trecut printr-un adevărat iad. A venit aseară, după ce condusesse câțiva vizitatori – nu știu ce petrecere a medicilor, ca să distreze niște V.I.P.-uri. Întâmplător, a intrat în cabinetul supraveghetorei și a găsit-o zăcând pe jos, leșinată...

– Frances...

Kate dădu din cap.

– Dacă n-o găsea cineva la timp, ar fi murit. Pierduse îngrozitor de mult sânge. I-au făcut transfuzii, tot ce vrei și ce nu

vrei, iar acum domnul Calder o operează. Doamne! Jevons a spus că și el arăta ca moartea. Cât despre supraveghetore, cred c-a suferit o adevărată tortură, și n-a spus la nimeni... Ei, Ruston! Nu cumva te ia cu leșin?

Loren se așează pe pat, mușcându-și buzele.

– Nu fi proastă, sigur că n-am să leșin. Ce are?

– Duodenul... Să vedem ce-au să-i găsească.

– Și... acum o operează?

– Mhm.

Știind ce simțea Robin, Loren se ridică. Numai de-ar fi putut să-i fie alături. Dar... oare el ar fi dorit-o?

Kate continuă:

– Mă rog, treburile... activitățile, trebuie să meargă înainte. O să întârziem la micul dejun. A trebuit să te previn; nici nu știi ce atmosferă ciudată domnește peste tot. Îi ține locul mătușa Molly, desigur.

Loren se mai liniște. Cu sora Connor la conducere, totul era în ordine.

Peste câteva ore, aflară că operația se terminase cu succes. Una dintre surorile mai vârstnice și Kate erau de zi. De astă dată, Loren n-avea să lucreze la cel mai important caz al lui Robin.

– Cum se simte Frances? îl întrebă ea spre seară, când Robin veni să-i viziteze pacienta; arăta palid și tras la față, dar nu dădea nici un semn al tensiunii prin care trecuse.

– A răzbit cu bine. Dar e imposibil să știm rezultatul final, încă vreo câteva zile.

Având dintr-o dată senzația că în fața ei se afla un zid de piatră, Loren întrebă:

– Nu pot face nimic?
– Nimic, dar îți mulțumesc. Vezi-ți doar de treburile, ca și până acum.

Îl privi cum pleca, dezolată, simțind că o îndepărtase complet de el. Apoi, amintindu-și de Hilda Selwyn, se hotărî să-i scrie și să-i explice tot ce se întâmplase. Era sigură că firea înțeleaptă și înțeleghătoare a surorii Selwyn n-avea s-o dezamăgească nici de data asta.

* * *

Trecuse o săptămână de la operația lui Frances. Era încă slăbită, dar Kate îi șoptise că „se ținea bine“. Plimbându-se prin grădina castelului, fără să fie conștientă în ce direcție mergea, Loren ajunsese dintr-o dată în locul pe care ea și Robin îl botezaseră „micul lor paradis“.

Își prinse fața în palme, dar nu putea să plângă. Nefericirea care o copleșea era prea profundă pentru lacrimi. Apoi, când auzi o piatră desprinsă de pe cărare rostogolindu-se pe pantă, ridică repede privirea.

O clipă, bătaile accelerate ale inimii aproape că-i tăiară respirația, în timp ce-l privea, încremenită, pe Robin.

– Loren! exclamă el. Nu mă așteptam să te găsești aici.

Loren se ridică.

– Tocmai plecam. Frances... se simte mai bine, nu-i așa?

Robin îi ignoră întrebarea.

– Nu pleca. Nu te-am mai... văzut de atâta vreme. Stai jos – vreau să-ți vorbesc.

Îi atinse mâna rezemată de spătar, apoi i-o cuprinse cu degetele. Loren se întoarse spre el și, pentru prima dată după atâtea zile, ochii i se umplură de lacrimi.

– Loren... dragostea mea.

O cuprinse în brațe și, un moment, când buzele lui le atinseră pe ale ei, amândoi uitară orice altceva în afara bucuriei de a se fi regăsit.

Într-un târziu, Loren șopti:

– Credeam că... nu mă mai dorești.

Se retrase puțin, privind chipul drag aplecat spre al ei.

– Acum știi... cât de mult te-am dorit, spuse el. Mi-au fost amortite simțurile.

– N-ai fost supărat pe mine? Credeam că nu mă mai consideri demnă de încredere.

– Îți mai amintești ce ți-am spus odată? Când am să-mi pierd încrederea în tine, voi înceta să mai trăiesc.

– Robin... iubitul meu... Ce-o să facem? întrebă ea deznădăjduită.

Apoi îi povesti, în termeni simpli și clari, despre vizita la Hugh și ceea ce discutaseră.

Ascultând-o, Robin se încruntă.

– Vrei să spui că a avut tupeul de a crede că dac-o lăsa pe Annette să divorțeze de el urma să te cucerească din nou?

Loren dădu din cap.

– Pare incredibil, dar cred că așa-și închipuia, într-adevăr. Dar am avut senzația că, după ce l-a părăsit, și-a dat seama că de fapt nu voia s-o piardă.

– Adică și de ea e „îndrăgostit“? întrebă Robin, cu un râs acru.

– Aș vrea să fie așa. Mă tem că a înțeles doar cât de incomod ar fi divorțul.

- Oare a vorbit serios când a spus că-i va cere să nu divorțeze? Neajutorată, Loren clătină din cap.
- Nu știu. *Dacă* o face să înțeleagă ce-ar însemna tot scandalul pentru spital, și cât poți avea tu de suferit, poate c-o să-l asculte.
- Dar nu-și făcea prea mari speranțe, și nici Robin.

* * *

În următoarele câteva zile, Loren avu senzația că, în pofida a tot ce o aștepta, jumătate din povara nefericirii care-i apăsa sufletul se risipise.

Despărțirea de Robin îi dăduse senzația că era sfâșiată în două, iar acum cele două părți se uniseră din nou.

Ca răspuns la scrisoare, primise un mesaj foarte scurt de la Hilda Selwyn. Nu-i spunea decât atât:

Dragă Loren,

Stai liniștită până-mi găsesc timp să-ți scriu mai mult. Spune-i lui Robin c-am să-i scriu și lui Frances. Era tipic pentru ea, să muncească până ajunge la un pas de moarte.

Nu-ți face prea multe griji.

Cu drag,

Hilda Selwyn

Loren îi arătase scrisoarea lui Robin, spunându-i cam ezitant despre propria ei scrisoare către Hilda. Robin îi răspunsese că se bucura că se gândise să-i scrie, dar era clar că nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința vreunui ajutor de la ea.

Și apoi, cu forța unei bombe azvârlite pe neașteptate, Kate o anunță, într-o după-amiază la ieșirea din schimb:

– Supraveghetoarea te cheamă în camera ei, diseară după cină. A spus să-l întrebi pe doctorul Carruthers când se duce la ea, și să vii și tu cu el. Te simți onorată? Scumpo, ai făcut niște ochi cât ceasornicele! E un șoc prea puternic pentru tine?

– N-nu... doar... neașteptat...

Cu prețul unui mare efort, Loren reuși să se reculeagă.

– Spune-i, te rog, că-i mulțumesc, și că am să vin.

Când intră în camera lui Frances, însoțită de Robin, bolnava stătea rezemată într-un fotoliu.

Aplecându-se s-o sărute, Robin înălță din sprâncene.

– Încă nu te-ai întors în pat?

– Nu. Abia mi-am terminat cina. Ei, Loren... îi zâmbi ea vag vizitatoarei, fără a încerca să-i întindă mâna.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat, răspunse Loren.

– Trebuia să te văd. Ia loc.

Arătă cu capul spre celălalt fotoliu.

– Iar tu, Robin, nu-mi mai tot inspecta tava. I-am spus surorii să n-o ducă până nu sun eu după ea.

Robin întoarse capul, încruntat.

– Dacă te încăpățânezi să nu mănânci, va trebui să luăm măsuri mai drastice.

– Pacienții nu mănâncă niciodată ceea ce-ar trebui – cel puțin pacienții privați, răspunse Frances, cu un zâmbet.

Urmă o scurtă tăcere. Robin era adâncit în gânduri. Lui Loren i se părea interminabilă, așteptând ca Frances s-o risipească.

Apoi, supraveghetoarea ridică în sfârșit ochii spre ea și-i spuse:

– Mă bucur că n-ai plecat. Aveam să-ți spun ceva.

După o pauză abia perceptibilă, adăugă:

– Dar, mai întâi... ai mai auzit ceva despre Annette Derringham?

– Nimic, răspunse Robin în locul ei.

– N-a mers mai departe?

– Nu știm, draga mea, ce-a făcut și ce n-a făcut.

– Și... soțul ei?

Loren răspunse repede:

– Am vorbit eu cu el. În seara când te-ai îmbolnăvit.

– Știu.

Declarația lui Frances fu atât de neașteptată, încât Loren și Robin se uitară unul la altul, apoi o priviră din nou.

– Asta mă preocupa și pe mine, continuă ea. N-am spus nimic, Robin... în timp ce am fost atât de bolnavă.

– Într-adevăr. Ești sigură...

– Știu că nu mi s-a părut. Înțelegeți, întâmplarea a făcut ca în seara aceea să mă duc și eu la Villa des Magnolias.

Dintr-o dată, Loren revăzu cu ochii minții luminile de poziție ale mașinii care dispărea la cotitură, pe drumul din fața vilei soților Derringham.

– Ai ajuns... în timp ce eram eu acolo?

– Da. Voiam să vorbesc cu Annette. Nici nu prea știu ce aveam de gând să-i spun. Toată seara mă simțisem destul de rău...

– Voiai să discuți rațional cu ea, să-i explici cât rău putea să ne facă? întrebă Robin. Asta era?

Frances dădu din cap.

– Parțial. În primul rând, voiam să-i explic că totul se întâmplase din vina mea.

O privi pe Loren drept în ochi.

– În dimineța aceea, am intrat în dormitorul tău și, când am plecat, am văzut scrisoarea pe jos – te rog, ascultă și nu mă întrerupe.

Vocea îi deveni mai puternică.

– Am ridicat-o ca s-o pun pe masă și, când am văzut semnătura... nu mi-e ușor să recunosc...

Cu obraji înroșindu-i-se ușor, mărturisi:

– Am citit-o. Și am făcut exact aceeași greșală ca Annette. Era nedatată, și am crezut că fusese scrisă recent. Nici nu prea știu dacă voiam să i-o arăt lui Robin, sau să-ți cer ție socoteală. Important este că am luat-o cu mine jos...

Continuă cu voce tot mai sigură, explicându-le ce se întâmplase, apoi încheie:

– A doua zi după scena făcută de Annette, am început să-mi dau seama în ce pericol ne aflam cu toții. Dar, sinceră să fiu, credeam că totul se va soluționa mai bine dacă desfăceai logodna cu Robin, Loren. Știi bine – chiar dacă el nu știa – că nu voiam să se însoare, nici cu tine, nici cu altcineva.

Văzând privirea șocată a lui Robin, spuse:

– Omul cât trăiește învață, dragul meu. Întotdeauna am considerat că dacă te căsătoreai, praful s-ar fi ales de munca ta. Și mai credeam că Loren nu spunea adevărul în privința relației ei cu Hugh Derringham. Întrucât am bănuț-o pe nedrept, nu mă pot aștepta să creadă că nimic nu m-ar fi putut determina să-i arăt scrisoarea aceea Annettei – necum să i-o trimit.

– Sunt sigură, spuse Loren.

– Îți mulțumesc.

Pentru prima și singura oară, Frances părea aproape umilă.

– N-are nici un rost să mai lungim vorba, reluă ea cu franchețe. Acum știu că m-am înșelat, și că acea scrisoare data din perioada când fusesesi logodită cu Hugh Derringham.

– Știi... asta? murmură Loren.

– Da. Când am ajuns la vilă, n-am văzut pe nimeni și, în timp ce mergeam spre ușă, am auzit voci și am recunoscut-o imediat pe a ta. M-am oprit involuntar și te-am auzit foarte clar când ai spus: „Știi bine că nu mi-ai mai scris nici măcar o dată, de când m-ai anunțat că urma să te însori“, iar Derringham a răspuns: „Știu, într-adevăr, dar n-ai văzut-o niciodată pe Annette turbată de furie.“ Și am auzit și restul... Te las pe tine, Loren, să-i spui lui Robin ce ți-a zis Derringham despre dorința lui de a-și recăpăta libertatea.

– Robin știe deja, răspunse Loren. I-am povestit totul despre acea discuție.

– Mă bucur.

– Și eu mă bucur că ai auzit. Și că știi adevărul despre scrisoare...

Se întrerupse, iar Frances, privind-o în ochi, îi zâmbi.

– Credeai c-am trimis-o intenționat?

Loren roși.

– Nu... Nici nu mi-aș fi îngăduit să cred asta, spuse ea cu sinceritate. I-am și spus-o lui Hugh.

– Ești mai generoasă decât merit, replică Frances, destul de surprinsă.

Apoi se rezemă de spătar, închizând ochii, iar Robin, care vorbise foarte puțin până atunci, uluit de neașteptatele dezvăluiri pe care le auzise, spuse pe un ton autoritar:

– Loren, cheamă sora. Frances, e timpul să te culci.

Sora lui deschise ochii.

– În regulă. Spune-i surorii să vină peste zece minute, Loren. Acum vreau să vorbesc cu Robin.

– Măine.

– Nu, acum!

Robin o privi pe Loren și, când o văzu dând din cap afirmativ, ridică ușor din umeri.

Apoi, Loren luă mâna lui Frances.

– Noapte bună, îi spuse ea. Și... îți mulțumesc din nou.

Fără a mai aștepta răspunsul, ieși grăbită din încăpere.

* * *

Tocmai ajunsese în camera ei, când auzi o bătaie în ușă și văzu apărând capul lui Kate.

– A, aici erai! spuse ea. Te căuta portarul – ți-a venit asta...

– O telegramă...?

Loren rupse repede plicul subțire și citi:

Dacă poți, să fii aici în 18. Trebuie să te vad personal. Foarte urgent. Selwyn.

Privind lung mesajul, Loren simți că inima începea să-i bată mai repede. Ce putea să însemne? ce fel de veste avea Hilda, care nu putea să mai aștepte, sau să fie scrisă într-o telegramă?

– Sper că nu e nimic rău, spuse Kate.

– Nu, n-aș crede...

Loren împături hârtia și o puse în buzunarul halatului.

– Trebuie să vorbesc cu sora Connor. Și, Kate, te rog, întreab-o pe supraveghetoare dacă-mi poate acorda zece minute, mâine dimineață după micul dejun.

– Dar... începu Kate, privind-o cu ochi mari.

– Trebuie s-o văd, spuse scurt Loren. Spune-i că e ceva foarte urgent.

* * *

Loren ajunse la Londra abia după miezul nopții, prea târziu pentru a mai lua legătura cu Hilda, așa că o sună a doua zi dimineată. Spre surprinderea ei, îi răspunse o voce străină, care spuse:

– Cu sora Selwyn? Mă tem că trebuie să sunați la aripa privată, dacă vreți să vorbiți cu ea.

– E bolnavă? Întrebă Loren, cu teamă.

– Nu, i se răspunse, dar acum e sora șefă a aripii private.

I se făcu legătura și, după câțva timp, auzi vocea caldă a uneia dintre cele mai umane femei pe care le cunoscuse în întreaga ei carieră.

– Loren! Draga mea, ai venit!

– Da, azi-noapte am ajuns. Prea târziu ca să vă mai caut.

– Ascultă, în dimineța asta e mare nebunie aici. Poți veni încoace la trei după-amiază?

– Da. Dar nu puteți să-mi spuneți, în două vorbe, despre ce e vorba?

Urmă o pauză abia perceptibilă, apoi Hilda Selwyn îi răspunse:

– Annette e aici. Are pneumonie, după o gripă. Am să-ți spun mai multe când te văd. Acum trebuie să fug. Mă așteaptă un V.I.P. din Harley Street – trebuie să mă ocup de el înainte să intre în operație.

Loren avea să se întrebe adesea cum rezistase de-a lungul acelor câteva ore. Cât de grav bolnavă era Annette? Cum de se internase la St. Ben's? Cine aranjase s-o trimită acolo?

Nu-i rămânea decât să aștepte până o vedea pe Hilda.

* * *

– O, soră – nu v-ați schimbat deloc! exclamă ea bucuroasă, când în sfârșit își simți mâna în strânsoarea caldă a Hildei Selwyn.

Femeia râse.

– Sunt mai bătrână cu câteva luni, și cu nouăzeci de ani mai înțeleaptă – de când mă ocup de pacienții privați. Ți-aș fi scris mai curând, dar am urmărit desfășurarea unei mici dramolete și n-am vrut să prezic finalul înainte de a-l vedea cu ochii mei.

– Annette...? întrebă Loren. E foarte grav bolnavă?

– Nu. Pleacă mâine. De-asta te-am chemat atât de urgent. Ia loc, am să-ți povestesc totul. Oricum, trebuie să spun că mi-a dat și soarta o mână de ajutor – tatăl lui Hugh a murit săptămâna trecută.

– O, exclamă Loren, cred că Hugh ținea la el mai mult decât la oricine.

– Și Annette și-a dat seama de același lucru. Mi se pare ciudat, dar încă mai e nebună după soțul ei – ideea că voia să scape de ea, și convingerea că tu erai cauza, o scoteau din minți. A consimțit, totuși, să-l vadă după moartea bătrânului, și l-a ascultat. De atunci, îmi tot spune: „Numai de mi-aș fi dat seama că a spus totul la nervi – și că-și închipuia că și eu voiam să scap de el. Numai de-aș fi putut crede că scrisoarea aia era veche de ani de zile...” Tot ce-am putut să fac a fost să-i explic ce nenorocire i-ar cauza lui Robin, care e complet nevinovat, și căruia îi datorează atât de mult, și să încerc să-i smulg promisiunea ca, dacă vrea totuși să divorțeze, s-o facă discret, în America.

Lui Loren i se opri respirația.

- Și n-a vrut să promită?
- Contez pe tine s-o convingi, draga mea. De asta te-am chemat – fiindcă pleacă din Anglia mâine seară, cu „Queen Mary“. Nu știe, desigur, că ai venit...
- Dacă pe mine nu vrea să mă asculte, o s-o creadă pe Frances?

Hilda făcu un gest evaziv.

- Pe Frances o detestă, și încă mai vede peste tot încercări de a o trage pe sfoară. Adevărata problemă e că a suferit acest șoc emoțional înainte de a-și fi revenit complet după efectele accidentului, iar acum, deși dorește cu atâta disperare să creadă din nou în oamenii în care a avut încredere, mândria o împiedică să cedeze prea ușor. Numai dacă ar lăsa-o ncolo de mândrie și și-ar îngădui să recunosacă faptul că, indiferent ce i-a făcut Hugh, încă îl mai adoră, i-ar fi mai ușor să uite totul.

Dar Hugh se purtase atât de abominabil – cum i-ar fi putut pretinde Annettei să-l ierte? se întrebă Loren, deznădăjduită.

Sora Selwyn o conduse până la ușa salonului Annettei și, după ce Loren trecu pragul, o închise încet în urma ei.

– Loren!

Măinile Annettei se întinseră imediat spre ea, apoi căzură brusc pe lângă trup.

- Tu, aici...? murmură ea, uimită.
- Sora Selwyn m-a adus, îi spuse Loren. Annette draga mea, am pentru tine o scrisoare de la supraveghetore.
- Nu cred că mai am chef de scrisorile domnișoarei Carruthers, replică Annette, cu vocea lipsită de orice expresie.
- Pe cealaltă nu ea a trimis-o, se grăbi Loren s-o asigure.
- Și, deschizând poșeta, scoase plicul pe care i-l dăduse Frances înainte de plecare.

Annette îl privi, înălțând ușor din sprâncene.

- Pare să-i fi tremurat mâna când mi-a scris-o.
- A fost foarte grav bolnavă. I s-a făcut o gastrectomie de urgență.
- Aha, înțeleg...

Frances îi scrisese scurt și la obiect, limitându-se la fapte; nu explica, nici nu se scuza, ci doar expunea cele întâmplate, adăugând și vizita ei la vilă, în seara aceea fatidică.

După ce citi, Annette rămase cu privirea spre scrisoare, ezitând.

– Of, Loren... crezi că mi-e ușor să mai cred... să mai cred *cu adevărat* în cineva? Nu pot decât să accept lucrurile așa cum sunt, și să sper că voi fi mai puțin nefericită decât dacă le-aș fi întors tuturor spatele.

– Annette, draga mea!

Mânată de un impuls, Loren îngenunche lângă scaunul ei, iar în clipa următoare Annette i se prăbuși în brațe, plângând cu lacrimi fierbinți.

Într-un târziu, spuse:

– Iartă-mă. Dumnezeu mi-e martor că m-am făcut destul de râs. Încă îl mai iubesc pe Hugh... de aceea, deși simt că trebuie să plec pentru un timp din Anglia, n-am să-l las aici. Desigur, îi va fi foarte incomod, tocmai acum, când s-a trezit cu atâtea răspunderi pe cap, dar pentru prima dată puțin îmi pasă că-i fac dificultăți.

Lui Loren îi sări inima în piept.

– Vrei să spui că... îl ierți?

– Tocmai i-o spusese, când ai intrat tu.

Îi luă mâna, privind-o drept în ochi.

– Oare o să iasă bine? Sora spune că da, dacă mă maturizez... cred că asta e totul, în viață – să înveți să te porți ca o persoană matură.

Era clar că Annette învățase perfect această primă lecție.

— Iar tu ai să te măriți cu doctorul Robin, adăugă ea. Nu-i așa că-i minunat?

* * *

După ce avionul ateriză la Nisa, Loren păși în terminal, cu inima bătându-i dureros. Apoi îl văzu. Un moment, nu se putu mișca, după care o luă la fugă spre el, aproape îmbrâncind oamenii din fața ei.

— Robin...!

Credea că-i rostise numele, dar nu ieșise nici un sunet. Totuși, fericirea din ochii lui fu singurul răspuns de care avea nevoie.

În clipa următoare, scăpând valiza din mână, fu în brațele lui.

— Iubita mea... Nici nu știi cât te-am așteptat...

Lumea întreagă păru să dispară din jurul lor, în timp ce se priveau în ochi, simțind că nu mai aveau nevoie de cuvinte. Știau că erau împreună, și că indiferent încotro îi purta drumul spre viitor, aveau să depășească fiecare piatră de hotar la fel — împreună.

Sfârșit